

ЛОРЪН ДОНЪР РОТ

Част 6 от „Новите видове“

Превод от английски: Illusion, 2018

chitanka.info

ПРОЛОГ

919 се напрегна, гледайки другите мъже в стаята със смесица от страхопочитание и тревога. Бъдещето му беше в ръцете на двама от тези мъже. Джъстис Норт седеше спокойно зад бюрото си, докато Брас крачеше пред него. Брас спря.

— Те са освободени скоро и аз все още не им вярвам. Твърде опасно е да напускат земите на НСО.

Джъстис присви мрачно устни и се обърна към единствения човек в стаята. Тим Оберто седеше на стол, близо до ъгъла. Той изглеждаше ядосан, ако се съдеше по начина, по който лицето му бе леко зачервено и бе стиснал юмруци върху облегалките на стола.

— Искам аз да избира мъжете за това съвместно начинание, Джъстис. — Той погледна към 919, мъжът до него и накрая към третия мъж, стоящ пред него. — Моите хора не са тренирали с тези мъже и те дори нямат имена. Позволи ми да се срещна с някои от твоите офицери и да си избира измежду тях.

Гняв забушува в 919 при тази обида, но той успя да потисне ръмженето. За кого се мислеше този човек, че да се съмнява в думата му и в отдадеността му? Той пристъпи напред, взря се в Джъстис и изчака той да се обърне към него.

— Какво има, 919?

— Това е важно за нас. Не може да се отрече, че наскоро сме освободени. Все още не сме създали здрави връзки, които биха ни попречили да изложим живота си на риск. — Той погледна към мъжа до себе си. — Аз и 358 сме близки. Идваме от едно и също място и имаме еднакви преживявания. — Кошмари. Не каза тази дума на глас, опасявайки се, че тя ще накара другите мъже да се обезпокоят за мотивите му. Той се вгледа дълбоко в очите на Джъстис. — Ти вече си взел името, което аз бих избрал. Искам справедливост за нашите хора и съм склонен да рискувам живота си, за да заловим тези, които са наранявали народа ни. Осъзнаваме, че някои хора са добри, докато онези, които са работили за Мерикъл, не са. Виждали сме лицата им и

можем да ги идентифицираме. Аз съм спокоен. Мога да се справя с тази задача.

358 пристъпи по-близо до него.

— Ще се грижим един за друг. Ще накараме НСО да се гордее с нас. Искаме да работим съвместно със специалния отряд.

Джъстис се облегна в стола си, огледа настойчиво и двамата и се обърна към 919.

— Защо?

919 се поколеба.

— Не разбирам въпроса.

— Защо е толкова важно за теб? Трябва да се наслаждаваш на свободата си. Можеш да се сприятелиш, да флиртуваш с нашите жени, а ти искаш да изложиш живота си на опасност. Защо?

Той не каза нищо, не беше сигурен, че истината ще му помогне да получи онова, което иска, а именно — да бъде назначен в специалния отряд.

— Зададох ти въпрос. Отговори ми!

919 погледна към човека — Тим Оберто — и после обратно към Джъстис.

— Той е доверен приятел. Говори свободно — подтикна го Джъстис. — Няма нещо, което може да го шокира. Той знае какво ни е било сторено.

— Прекарах твърде много време сам и се чувствам неудобно сред големи групи от хора. Освен това нямам желание да флиртувам с жени. — В него се надигна гняв, но той успя да го потисне. — След това, което ми беше сторено, се страхувам да бъда интимен с някоя. Специалния отряд е изцяло от мъже. Ние тримата ще живеем заедно и искам да заловя онези, които ни нараниха. Не спя добре нощем, като знам, че те са някъде там и други от нашия вид може да страдат така, както страдахме ние.

Лидерът на Новите видове не изглеждаше ужасен от отговора му, когато се облегна обратно в стола си.

— Как се справяш с преодоляването на гнева си? Ще разкъсаш ли врага ако се озовеш в контакт с някой, който те е наранил?

— Не. Признавам, че ще съм щастлив да ги заловя, но ги искам живи и здрави, за да страдат много години зад решетките. Това е най-

доброто наказание. — Той вярваше в това. Надяваше се да се е показало в очите му и да е прозвучало в гласа му.

Джъстис погледна към 358.

— Какво ще кажеш за себе си? Говори истината.

— Аз също съм увреден, социалните ми умения не са добри, но овладявам гнева си като си го изкарвам на боксовата круша. И аз искам всеки човек, който заловим, да страда в затвора, но не и мъртъв. — Новия вид млъкна. — Отивам там, където и той. Заедно сме от много време и това е единственото нещо, на което държа. Ние сме братя.

Очите на човека се разшириха.

— Те са биологични братя? Не си приличат по нищо, освен че са от кучешкия вид. Това ли е кръвната им връзка, защото определено не си личи от човешките им черти?

— Емоционално е — заяви Брас. — Те са свързани като братя поради дългогодишната им връзка. Поддържали са се силни един друг и трябва да останат заедно, за да им помогне да се стабилизират.

— Какво ще кажеш за себе си? — Джъстис се обърна към 922. — Ти идваш от друго съоръжение за тестване.

Тим се намръщи.

— 919 и 922 са от различни съоръжения? Сигурен ли си? Те са само на няколко номера един от друг.

Фюри се облегна на отсрещната стена на стаята.

— Това няма значение. Според това, което научихме от разпитаните служители на Мерикул, имало е един генетик, който ни е създал. Всички сме родени на едно място и изпратени в различни съоръжения след това. Номерата ни нямат връзка с това, къде сме изпратени.

Джъстис се обърна към 922.

— Защо искаш да си част от екипа?

Мъжът също се поколеба, може би опитвайки да формулира внимателно думите си, преди да говори.

— Мерикул ми дадоха половинка, но я убиха. Не спя добре нощем. Аз също не съм общителен и искам да заловя хората, които ни нараняваха, за да ги накарам да си платят. Тук се чувствам безполезен, но това ще ми даде цел. — Той изръмжа последните думи. — Нямам причина да съществувам и се нуждая от такава.

Джъстис се намръщи, но погледна към Тим.

— Разбирам защо си загрижен, но повечето от моите хора не искат да отидат да живеят в твоя свят. Всички ние обаче се съгласихме, че е предимство да има някои от моите мъже в твоя екип. Те могат да идентифицират част от служителите на Мерикъл, имат по-добри сетива и би било предимство за всички ни, ако този съвместен проект успее. Освен това е много рисковано да ги изпратим във външния свят, независимо от мерките за сигурност, за които се договорихме, като да живеят в мазето на щаба на специалния екип. Обиколих мястото и то е доста подобно на клетките, в които бяхме държани. Много Видове биха имали проблем с това, след като са живели извън тази среда толкова дълго, но тези тримата са доброволци и познават условията за живот. — Той замълча за момент. — Няма други.

— Бихме могли да им заповядаме — призна Фюри. — Просто не искаме да го правим.

Джъстис кимна в съгласие.

— Не искаме да го правим. Беше им дадена свобода и не възнамеряваме да ги принуждаваме да я жертват. Тези тримата са достатъчно нови, за да не се травмират от тесните пространства за живеене. Разбираме притесненията ти и аз съм съгласен. — Той погледна към Брас.

Брас си пое дълбоко въздух.

— Аз ще отида с тях. Нямам половинка. — Той погледна към Фюри и Джъстис, преди да се обърне към Тим. — Свободен съм от известно време. Тренирал съм с някои от твоите хора и те ми имат доверие. Аз ще съм начело на тези тримата и те ще бъдат моя отговорност. Ще ги върна обратно, ако забележа някакъв признак, че са нестабилни.

Тим кимна.

— Добре. Съгласен съм. — Той погледна към 919, 922 и 358. — Обаче ще трябва да се впишат в екипа ми. Дългата коса трябва да изчезне, трябва да носят слънчеви очила, за да скрият очите си и това може да разсее хората достатъчно, за да не забележат чертите им. Настоявам поне един член на екипа ми да е назначен на пост горе всяка вечер. Твоите хора не могат да шофират и няма да правят нищо без мое разрешение.

— Добре е да назначиш някой, който да ги кара. — Джъстис взе химикалка от бюрото.

— Чакай — изръмжа Брас. — Склонен съм да направя много, за да успее мисията, но няма да си отрежа косата.

Джъстис го погледна и се усмихна.

— Забравих. Съжалявам! — Той погледна към Тим и сви рамене. — Той е против отрязването на дългата коса. Докато бяхме затворени, ни бръснеха. Брас има белези, които не иска да вижда отново. Ще я сплита.

— Трябва да се впише. — Тим поклати глава. — Това няма да свърши работа.

— Може да носи шапка. Виждал съм някои от мъжете в екипа ти да го правят. — Джъстис присви очи от гняв и чертите му станаха строги. — Ти получаваш заповеди от мен и така ще бъде.

919 забеляза, че човекът отстъпи веднага, но не изглеждаше доволен от това.

— Добре. Той може да носи шапка, но другите се подстригват.

— Видях един от твоите мъже отвън и той е обръснат. Аз ще се съглася на това — каза 922 и прокара пръсти през косата си. — Няма да ми липсва.

— Да отрежеш косата си къса е добре, но както решиш. — Тим Оберто се намръщи към Джъстис. — Трябват им имена.

Джъстис погледна към 922.

— Избери си.

— Венджънс^[1]. Искам го за моята жена.

— Мамка му! — измърмори Тим.

Джъстис погледна към Брас, после към Фюри и отново към 922.

— Венджънс да бъде. Само дръж нрава си под контрол или ще бъдеш изпратен обратно.

— Разбрано.

Джъстис погледна към 358.

— Имаш ли някакво име предвид?

Той сви рамене.

— Харесвам филмите за Елвис.

Джъстис се усмихна.

— И аз ги харесвам, но е твърде очевидно. Съмнявам се, че хората ще пропуснат да се пошегуват с теб. Втори избор?

— Харесвам името Шадоу^[2]. Обичам да стоя тихо и да наблюдавам другите.

Брас кимна.

— Хубаво име.

Джъстис насочи вниманието си към третия мъж.

919 се напрегна, поставен в затруднено положение бързо да вземе решение. Той нямаше идея какво име да си избере.

— Може ли да си помисля?

— Трябва да оправям документацията. — Тим стана от стола си.
— Имам нужда от име.

919 се загледа в 358, приятелят му, който току-що си бе избрал име. Шадоу срещна и задържа погледа му. Те се познаваха добре, след като бяха прекарвали толкова години в клетки, близки една до друга и бяха претърпели едни и същи неща.

Най-накрая Шадоу проговори, без да откъсва поглед от него.

— Той трябва да избере името Рот^[3]. Успяваше да задушаваш кипящия си гняв, разчитайки на своята интелигентност, но ги караше да си платят при всяка възможност. Хората знаеха, че в крайна сметка той ще отмъсти за нашите мъчения... или поне умните го знаеха.

919 почувства гордост и кимна.

— Това е хубаво име. — Той погледна към Брас и Джъстис, за да види реакциите им.

— Само не забравяй да държиш гнева си под контрол. — Джъстис надраска набързо нещо върху една папка на бюрото си и я подаде на Тим. — Заповядай! Тук е информацията за всеки от четиримата нови членове на екипа ти. Увери се, че са защитени, но не ги глези. Искаше ги заради техните сили и умения. Позволи им да ги използват. — Той се вгледа в Брас за една дълга минута. — Ти отговаряш за нашите мъже. Тим получава заповеди от теб. Можеш да поемеш контрола над всяка ситуация, ако прецениш, че е необходимо.

— Дявол да го вземе! — изплю Тим. — Я почакай една проклета мин...

Джъстис изръмжа, показа остриите си зъби и шокира всички в стаята, освен Брас и Фюри, с проявата на своя темперамент. Тим се отдръпна толкова назад, че почти се препъна в стола, който току-що бе освободил и стисна устни.

— Ти работиш за нас. Брас е опитен офицер от НСО, познавам го добре и му имам пълно доверие. Той не е от новоосвободените или нестабилни. Високо интелигентен е, а това е съвместна операция. —

Лидерът на Новите видове се отпусна леко. — Това означава, че твоят и моят екип ще работят заедно, но Брас е изцяло отговорен за моите мъже. Разбрано?

— Да. — Тим все още изглеждаше ядосан. — Разбрах.

— Добре. — Джъстис срещна и задържа погледите на четиримата мъже, които напускаха земите на НСО. — Пазете се и следвайте заповедите на Брас все едно идват от мен. Разбрано?

— Да — съгласиха се в един глас те.

Рот се обърна и напусна офиса. Приятелят му го следваше отблизо, докато излязоха навън. И двамата спряха, изчаквайки по-нататъшни заповеди.

— Шадоу е хубаво име.

— Както и Рот. — Приятелят му се усмихна. — Знаех, че ще избереш нещо по-мило, но си силен и имаш силно чувство за справедливост. Жалко, че името вече беше заето.

— Рот съответства на целта ми. Ще намерим хората, които ни нараниха, и ще ги заловим, за да платят за престъпленията си.

Аромат привлече вниманието им към жена от Новите видове, която приближаваше към офиса. Тя се усмихна и погледът ѝ се отправи към Рот — огледа го от главата до петите. Спря се до него, взря се в очите му и меко измърка.

— Здравей!

Той не знаеше какво да каже, но Шадоу му се притече на помощ.

— Заминаваме с човешкия специален отряд. Нямаме време да общуваме.

Усмивката на жената помръкна.

— Успех! Вие двамата сте много смели. — Тя влезе в сградата.

Рот се отпусна и срещна погледа на Шадоу.

— Радвам се, че няма да има жени там, където отиваме.

Шадоу кимна.

— Те са привлечени от твоя външен вид и силата ти.

— Имам нужда от повече време, за да се излекувам, преди дори да помисля да споделя секс с някоя от тях. Ще се радвам да бъда далеч от тук за известно време.

Приятелят му протегна ръка и го хвана за рамото.

— Чувствам се по същия начин.

И двамата си спомниха как ги дрогираха и прикачваха към машините, както и ужасът от насилственото вземане на семето от телата им. Рот потръпна от неприятните спомени и от несигурността за това какво са направили със спермата, взета от тях. Част от нея е била продадена и пренесена в други страни, където учени планирали да използват човешки сурогатни майки, за да родят човеко-видови хибриди, които да бъдат продавани на богатите като екзотични домашни любимци. Мисълта, че може да успеят, караше душата му да гори от гняв.

Очите на Шадоу се присвиха, докато се гледаха един друг.

— Ще заловим онези, които ни нараняваха, и ще ги изправим пред правосъдието. Мислиш за това, както и аз често правя, но чу какво казаха лекарите на НСО. Те се съмняват, че са създадени деца от нашата открадната сперма. Наркотиците, които ни даваха, са повредили спермата, а и природата има начин да я прави използвана само когато сме силно възбудени. Доста сигурни са, че е възможно оцеляването ѝ в женско тяло, ако ние я поставим там. Казаха, че щяха да са чули, ако има бебета, пуснати за продажба на черния пазар, дори и в Европа.

Рот се отпусна, успокоен от думите му.

— Ще ги накараме да платят за това, което сториха на нашия вид.

— Да, ще го направим. — Шадоу го пусна.

---

[1] Vengeance (англ.) — Отмъщение. — Б.пр. ↑

[2] Shadow (англ.) — Сянка. — Б.пр. ↑

[3] Wrath (англ.) — Гняв. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

— Наистина ли ще ядеш това нещо? — Лорън изкриви устни, докато се взираше ужасено в чинията на приятелката си. — С това червено по зеленото, изглежда сякаш някой е клал салатата.

Приятелката ѝ Аманда се засмя.

— Това е последната мода в диетите. Изглежда отвратително, но се предполага, че ще сваля 10 килограма за месец, ако го ям всеки ден.

Лорън пъкна кичур руса коса зад ухото си.

— Ще загубя толкова, ако само се опитам да сдъвча това нещо. Просто не бих го яла. — Тя въздъхна. — Знам всичко за диетите и мисля, че съм ги пробвала всичките. Повярвай ми, това няма да ти свърши работа. Единственият начин, по който аз мога да сваля няколко килограма, е като се наливаам с вода и правя упражнения, докато не мога да си поема въздух.

— Ти трябва да свалиш около 10–12 килограма — нацупи се Аманда. — Аз трябва да сваля два пъти повече. Тази салатата от спанак с лют сос би трябвало да свърши работа. Искам отново да имам фигура.

— И двете вече я имаме. — Лорън ѝ намигна. — Кръгът е фигура. Виж, омръзна ми да съм нещастна, защото задникът ми не влиза в същите дънки, които носех, когато бях на 14, и защото имам паласки. Обичам да ям и отказвам да гладувам. Гадно е да си гладен през цялото време. Тези диети само ме правят нещастна, гладна и депресирана. — Тя посочи бургера в чинията си и го побутна към приятелката си. — Хапни си! Знаеш, че наистина го искаш. Изяж едно картофче. Подкрепи се и се спаси от страданието. Ще се насладиш на моята храна много повече, отколкото на твоята.

— Никой не ме е канил на среща от два месеца, Лорън. Цели два месеца! Ти имаш големи цици, дълга коса и красиви сини очи, които са само в твоя полза. А и си ниска. Сладка си за мъжете дори с излишни килограми.

— Да. Мъжете просто разбиват вратата ми. — Тя изсумтя. — Сигурно не съм си вкъщи, когато го правят. А когато се върна от

работа, те вече са си отишли. Трябва да са и опитни дърводелци, защото са невероятни при поправянето на всички щети, които са причинили.

— Миналата седмица един те попита дали ще излезеш с него. Беше сладък.

— Сладък? Приличаше ми на кукла с тази къдрава червена коса и една вежда.

— Поне някой те кани — въздъхна Аманда. — Аз харесвам мъжете, които приличат на кукли. Би могла да си го вземеш у дома и да го задържиш. Обзалагам се, че обича да се гушка.

Лорън поклати глава с отвращение.

— Представи си да го правиш с някой, който ти прилича на герой от детско филмче. Как ли пък не! Не исках да го водя вкъщи или да го задържам. Освен това беше доста странен. Има някакви смахнати отношения с майка си. Обади ми се пет пъти, за да ми каже, че синът ѝ е прекрасен човек, с който трябва да излизам. Страхувах се, че ще ме поканят на вечеря в някоя отдалечена къща на хълм, зад зловещ мотел.

— Забавно! — Аманда се поколеба, преди да пхне един пържен картоф в устата си. — Все пак беше сладък във филма. Жалко, че беше убиец с нож. Искам да кажа, кое е по-добре? Наръгай голото момиче под душа или се опитай да я оправиш? — Тя извъртя очи. — Каква загуба!

— Тревожа се за теб — каза Лорън, като се усмихна, за да смекчи думите си.

Смях проблесна в кафявите очи.

— Не бих имала нищо против един психопат, ако ще ме наръга по секси начин с една определена част от тялото си.

— Ти си болна! — засмя се Лорън. — Ти...

Телефонът ѝ иззвъня. Тя простена и посегна към чантата си под стола. Един поглед към името на обаждания се я накара да потръпне.

— Тук е Лорън. Какво става, Мел?

Лорън се вслуша в думите на шефката си и затвори очи.

— Тази вечер? Не може ли някой друг... — тя замълча. — Но аз съм по средата на вечерята с моя приятелка. Не мога да... — тя рязко млькна и стисна зъби. — Но не можеш ли да отидеш ти, защото... — започваше да се ядосва. — Добре. Хубаво. Ще отида. Добре. Чао. —

Лорън затвори, прибра телефона обратно в чантата и се изправи. Погледна приятелката си със съжаление. — Трябва да тръгвам.

— Ти сериозно ли? — Усмивката на Аманда се стопи. — Сега? Какво искаше твоята шефка-кучка?

Лорън остави десет долара на масата и взе палтото си от облегалката на стола.

— Изглежда един от колегите има спешен случай. Трябва да покажа сграда в района на Индустриалния парк веднага. Някаква голяма риба е там и иска да я види тази вечер. Каза ми, че е толкова важно, че ще бъде уволнена, ако не отида. Тя не можела да се срещне с него, защото имала други планове. Предполагам, че моите нямат значение. Господи, мразя тази вещица!

— По дяволите! Ами, тръгвай тогава. Може би ще го продадеш и ще можем да предприемем пътешествие до някое хубаво местенце, за твоя сметка. Винаги съм искала да отида в Ямайка.

— Да. С моя късмет сигурно е някой отегчен човек, който няма какво да прави в петък вечер и е решил да ми губи времето. Ще ти се обадя утре. Остава ли уговорката за филма?

— Да. Успех! Дано го продадеш! — Аманда изяде още едно картофче.

— Умница. — Лорън ѝ помахаше и се отправи към колата си.

* * *

Лорън погледна към навигацията за пети път през последните 10 минути и изруга, като се оглеждаше из празните улици. Имаше лошо предчувствие за показването на имот толкова късно. Индустриалният парк изглеждаше практически безлюден, тъй като повечето сгради бяха затворени през нощта или бяха просто складове. Тя беше сама жена, отиваща да се срещне с непознат мъж на непознато място през нощта. Зави, когато механичният глас ѝ каза да го направи.

В далечния край на паркинга бе паркирана скъпа, червена, спортна кола и Лорън спря до нея. Тя се поколеба, преди да слезе. Всяка частица от здравия ѝ разум ѝ казваше да бяга. Крещеше ѝ „лоша идея“, но тя щеше да загуби работата си, ако не замъкнеше задника си

вътре и не покажеше обекта. Пръстите ѝ стиснаха ключовете и палецът ѝ удари бутона за заключване.

Сградата беше огромна, едноетажна, подобна на десетките други в района, а старата табела гласеше, че е била някаква транспортна компания, която не ѝ бе позната. Високите ѝ токчета тракаха силно по паважа, докато приближаваше двойните врати. Катинарът лежеше на земята, отворен. Тя прехапа устни.

Само брокерите имаха комбинацията, за да ги отворят, но някой очевидно я беше дал на господин Хърбърт. Това я накара да намрази колегата си още повече. Кретенът, който трябваше да покаже собствеността, очевидно бе предал доверието на продавача. Това беше забранено. Те използваха една и съща комбинация във всички имоти, които представяха, включително домове, в които все още живееха хора. Ако господин Хърбърт беше някакъв първерзник или крадец, сега имаше достъп до много имоти. Тя тихо се закле да си поговори за това с шефката си.

Вратите бяха отключени, когато Лорън опита да влезе, и едната тихо се отвори. Вече не беше тайна къде е отишъл потенциалният клиент. Не я беше изчакал да дойде, за да обиколи, а вече бе влязъл в склада. Тя пристъпи вътре, огледа празната приемна и прочисти гърлото си.

— Ехо? — извика Лорън и погледна към тъмния коридор. — Господин Хърбърт?

Младата жена пристъпи към тъмнината и се огледа за ключа на лампата. Светлините от паркинга не стигаха толкова навътре в сградата. За нея беше облекчение да го намери и да може да види помещението. Господин Хърбърт не беше там, но двойните врати към коридора, който най-вероятно водеше към офисите, бяха широко отворени.

— Господин Хърбърт? — Изкрещя по-силно името.

Никакъв отговор.

— По дяволите! Това не ми харесва — прошепна.

Беше против същността ѝ да се среща с непознат в празна сграда. Тя не беше глупава. Господин Хърбърт можеше да е изнасилвач или убиец. Работата ѝ бе да се среща с клиенти и да ги развежда из празни имоти. *Но комисионната за тази продажба...*

Тази перспектива я тласна по-близо до тъмния коридор, за да потърси друг ключ за осветление. Лампите в коридора примигнаха и останаха включени, когато го намери. Погледът ѝ се плъзна по дължината му и по отворените офиси от двете страни до края му, който, ако се съди по масивните двойни врати, беше при складовата част на сградата. Къде, по дяволите, беше този човек?

— Господин Хърбърт?

Младата жена закри с ужас по коридора. Тя се спираше до всяка врата и бързо претърсваше с поглед тъмната вътрешност на офисите. Чувството, че нещо не е наред, само се засили. Би подвила опашка и би си тръгнала, ако не се нуждаеше отчаяно от тази продажба.

Лорън стигна края на коридора, без да намери купувача. Тя искаше да си отиде у дома, не искаше да бъде тук, а и вътрешният ѝ глас продължаваше да настоява да се върне в колата. Светлините не бяха включени, което я караше да се замисли защо купувачът би се разхождал в тъмното. *Кой би постъпил така? Не е ли първичен инстинкт да включиш осветлението?* По никакъв начин не желаше да обикаля из зловещата сграда.

Загледа се в масивните метални двойни врати и сърдечният ѝ ритъм се ускори. Наемът ѝ трябваше да се плати, колата ѝ беше на лизинг, а имаше по-малко от две хиляди долара в сметката си. Щеше да има големи неприятности, ако не изкара пари в следващите няколко седмици. Да бъде бездомна не беше част от целите ѝ, когато завърши училище. Купувачът трябваше да е някъде тук — той беше отключил вратите, а и спортната кола най-вероятно му принадлежеше.

Ами ако се е спянал? Може би е ранен, а светлините да са се изключили, ако са с таймер. Лорън погледна нагоре и осъзна, че ще откачи, ако изведнъж лампите изгаснат и тя остане на тъмно.

— Ето какво се случва, когато гледаш прекалено много филми на ужасите. — Тя посегна към дръжката на едната врата и забеляза, че ръката ѝ трепери. — Ще се почувстваш отвратително, ако човекът е получил инфаркт и сега лежи някъде умиращ, докато ти тук се държиш като страхливка.

Насърчителният разговор помогна.

Лорън изправи рамене и хвана студената метална дръжка. Лесно я превъртя и бутна силно. Вратата се отвори, за да разкрие абсолютна

тъмнина и по-студен въздух. Тръпка премина по гръбнака ѝ щом спря там.

— Господин Хърбърт? — Сниши гласа си до шепот. — Отговорете ми! По-добре да сте получил сърдечен удар или нещо друго, което би обяснило защо ме плашите до смърт с мълчанието си. Бог знае, че съвсем скоро аз ще получа инфаркт.

Погледът ѝ попадна на ключа за осветлението в склада и тя бързо тръгна към него. Щеше да огледа набързо дали клиентът е там и после да изчезне от тук.

Почти бе стигнала до него, когато се озова в пълна тъмнина и вратата се затръшна шумно зад гърба ѝ. Тя ахна и замръзна на място. Очите ѝ се разшириха, но не можеше да види нищо. Кожата ѝ настръхна и Лорън се надяваше да не получи инфаркт наистина.

Спокойно! Насила си пое въздух. *Вероятно вратите са с автомат за затваряне. Включи осветлението. По дяволите Аманда и нейните приказки за серийни убийци.*

С трескави движения намери стената, прокара пръсти по гладката повърхност и най-накрая докосна ключовете. Натисна ги и се помоли да работят. Стресна я тихо жужене, но в помещението стана светло, след като лампите примигнаха няколко пъти и останаха включени. *О, благодаря ти, Господи!*

Тя обърна глава и огледа огромния склад. Сигурно имаше поне 15 метра от бетонния под до металните греди на тавана. Предишният собственик бе оставил големи метални контейнери, които скриваха голяма част от гледката, но тя можеше да види задната стена и да прецени, че помещението е поне 180 метра дълго и 150 метра широко. Лорън се намръщи към четирите големи ръждясали купчини отпадъци — транспортни контейнери като онези, които бе виждала да напускат пристанището върху товарни кораби.

Защо собственикът не ги е махнал? Това ще се отрази отрицателно на продажбата. Тя наистина не беше запозната с имота. Беше към списъка на Brent Tорт. За кратко се почуди какъв ли е бил спешният случай на Brent, за да зареже господин Хърбърт. Ако потенциалният купувач попиташе за тези контейнери, тя нямаше отговор.

Дали собственикът ще ги махне при продажба, или сградата се продава заедно с тях, с тези огромни неща?

Мамка му! Лорън стисна чантата си, готова да се обади на шефката си и да я попита, ако не намереше неуловимия купувач.

— Господин Хърбърт! — изкрещя с всички сили.

Движението я накара да ахне. Мъжът, който пристъпи иззад контейнера, беше облечен изцяло в черно. Сърцето на Лорън заблъска, а тя се скова. Страхът не пропълзя по гръбнака ѝ — изстреля се със светкавична бързина от петите към мозъка ѝ.

Дрехите му не съответстваха на спортната кола, паркирана отвън. И определено не изглеждаше като господин Хърбърт. Беше едър мъж и ѝ напомняше за нещо средно между нинджа, заради черното му облекло, и войник, заради обемистата бронезилетка. Черната материя покриваше изцяло мъжа, с изключение на загорелия врат и главата му. Възкъсата, остра като иглички черна коса също оставяше впечатление, че е военен, но тъмните слънчеви очила не пасваха на вида му. Лорън изобщо не можеше да види очите му.

Докато тя стоеше вцепенена, той бавно тръгна към нея, скъсявайки дистанцията. Това ѝ даде време да огледа непознатия в детайли. Имаше широки рамене и блузата му се опъваше върху големи, добре оформени бицепси. Страхът ѝ се увеличи. Всичко в него крещеше „бивш затворник“. Имаше един съсед с подобни ръце, който ѝ бе казал, че вдигането на тежести е било единственото, с което да убива скуката, докато е лежал девет години за въоръжен грабеж.

Лорън преглътна трудно. Съседът ѝ изкарваше ангелите, но този беше десет пъти по-страшен. Сведе поглед към черните му ботуши и открито се зазяпа в тях, тъй като краката ѝ все още отказваха да помръднат. Определено военни. Братовчед ѝ беше морски пехотинец и го беше видяла да си лъска ботушите преди няколко месеца, докато беше на гости при леля си. Страховитите масивни ботуши бяха почти същите, като онези, които беше видяла.

Който и да беше този мъж, Лорън бе готова да се обзаложи, че не е господин Хърбърт. Знаеше го със сигурност, но се надяваше да греши. Най-накрая младата жена отстъпи назад и почти се препъна. Тя потисна писъка на ужас. Погледът ѝ се спря на двата пистолета в кобура на бедрата му. Гледка, която ѝ бе убегнала, докато мозъкът ѝ не започна да функционира по-добре.

Меко скимтене излезе през разтворените ѝ устни. Мъжът носеше панталони с джобове от външната страна на бедрата му. Той имаше не

само пистолети, но и завързан за бедрото нож. Ужасеният ѝ поглед попадна на покритите му с ръкавици ръце. Те бяха разтворени отстрани на тялото му и ѝ напомняха за опитните стрелци от старите уестърни, които във всеки един момент бяха готови да извадят оръжието и да натиснат спусъка.

— Вие ли сте господин Хърбърт? — Мразеше потрепването, което чу в гласа си.

Мъжът спря и леко наклони глава. Стисна устни в тънка линия, което можеше да бъде знак за гняв или объркване. Лорън си пожела той да не носеше очила, за да може да види очите му. Костната му структура беше ясно изразена — силни скули, пълни устни и мъжествена, квадратна брадичка. Тя отстъпи още една крачка, когато мълчанието между тях се проточи.

С периферното си зрение долови някакво движение и обърна глава в тази посока. Друг мъж излезе иззад втория контейнер. Той беше рус, висок, огромен и облечен точно като първия. Лорън не забеляза останалото от външния му вид. Всичко, което можа да види освен основното, беше голямото оръжие, което държеше в ръцете си. Изглеждаше като ужасно голям пистолет.

О, мили боже!

Лорън почти откачи. Напълно изгубила самообладание, тя се обърна и побягна към вратата с такава скорост, че се блъсна в нея и едва не падна по задник. Отчаяно стисна дръжката и се опита със сила да отвори вратата, но тя не помръдна.

— Не! — Изрита заключената врата толкова силно, че нарани пръстите си, но не беше склонна да се предаде. Двамата ужасяващи мъже бяха зад нея. — Отвори се! Мамка ти, отвори се! — изкрещя, но нямаше ефект.

Когато се отказа, сърцето ѝ препускаше лудо и Лорън се задъхваше. Вратите не ѝ позволяваха да излезе и тя беше в капан. Пръстите ѝ освободиха дръжката и младата жена бавно се обърна с лице към двамата мъже, които вероятно бяха психари, преследващи брокери.

Мъжете останаха на местата си и тя се загледа в облечените в черно фигури. Русият също носеше тъмни очила. Той свали оръжието към пода и вече не се целеше в нея. Това беше единственото положително нещо, което тя успя да намери в дадената ситуация.

Лорън си спомни за чантата, която висеше на рамото ѝ. В абсолютен ужас погледът ѝ се стрелна между двамата мъже, преди трескаво да затърси друга врата. Не видя такава. Ръката ѝ се плъзна надолу към чантата и напипа ключовете за колата ѝ, прибрани там и тогава мозъкът ѝ започна да работи.

Бутонът за алармата. Имам такъв! Палецът ѝ напипа квадратното бутонче и го натисна. В далечината, макар и приглушено, алармата на колата ѝ започна да пици на чести интервали. Тя преглътна задавено. Може би щеше да привлече вниманието на... никого. *Районът около сградата е пуст. Мамка му!* Ръката ѝ се придвижи към джоба на чантата и мобилния ѝ.

— Изключи го! — нареди единият от мъжете с необичайно дълбок глас. — Веднага!

Лорън зяпна към русия, който бе проговорил. Държеше оръжието до бедрото си, но лесно можеше да го насочи отново към нея. Тя не погледна към лицето му, тъй като цялото ѝ внимание бе съсредоточено в пистолета. *Ще ме застреля ли? Изнасилвачи ли са? Или още по-лошо? О, Господи!* — *изкрещя умът ѝ. Ако е още по-лошо, то тогава съм в истинска беда.*

Алармата на колата ѝ внезапно млъкна и шок премина през Лорън. Тя не беше помръднала палеца си, за да я изключи. Някой друг трябва да го е направил, което означаваше, че има още от тях. Облегна се на вратата, натисна с цялата си тежест и се помоли тя да се отвори. Ужасно много ѝ се искаше да избяга.

— Къде е той? — попита русият.

— Кой? — едва успя да изрече, понеже сърцето ѝ сякаш бе заседнало в гърлото.

Русият премести пистолета, хвана го с една ръка и бавно пристъпи напред. Погледът ѝ се вдигна към лицето му. Не можа да пропусне намръщаното му изражение, както и факта, че идваше към нея.

— Стой далеч от мен! — Гласът на Лорън стана по-силен, по-висок. — Спри веднага! Не знам кой си, но искам да си отида.

Блондинът продължи да върви. Сърцето на Лорън болезнено ускори ритъма си. Испита желание да крещи, но от отворената ѝ уста не излезе нищо.

— Къде е той? — Русият мъж спря на крачка от нея.

Лорън забеляза, че беше поне с тридесетина сантиметра по-висок от нея и това я накара да се почувства дребна. Може би беше висок около два метра. Раменете му бяха широки и мускулести ръце издуваха черната му блуза. Погледът ѝ не можеше да проникне зад черните очила и да види очите му. Това я изнервяше и правеше блондина още по-страшен противник.

Фокусира се върху лицето му, забелязвайки високите скули и квадратната челюст. Предположи, че има изобилие от тестостерон, толкова бяха мъжествени чертите му. Гласът му ѝ навяваше асоциации за чакъл — дълбок, груб и решителен. Погледът ѝ се насочи към пистолета в дясната му ръка и не можа да се откъсне от плашещото нещо. Бе готова да направи всичко, което ѝ кажеха, само за да оцелее от този кошмар.

— Кой? Господин Хърбът? Не знам. И аз го търсех, — успя да прошепне. Надяваше се, че я е чул. — Моля ви! Искам да си вървя!

Мълчанието се проточи и най-накрая тя откъсна поглед от пистолета и го вдигна към лицето му. Устните му бяха извити надолу и в крайчетата им се бяха образували бръчки. За първи път тя забеляза странния му нос. Не беше точно плосък, но имаше сплескан вид, като че ли бе понесъл твърде много удари в лицето.

— Известен е с името Brent Tорт. Къде, по дяволите, е той? Няма да бъда повече любезен.

Изненадана, Лорън знаеше, че устата ѝ е зейнала.

— Търсите Brent?

Тя погледна към русия и към другия страшен мъж. Не харесваше Brent, но тези мъже бяха въоръжени и опасни. Колегата ѝ беше устат, сексистки кретен. Той считаше, че може да се държи оскърбително с всички жени, като правеше пошли коментари по техен адрес. Но Лорън внезапно реши, че той може би има и проблеми с хазарта. Дали тези двамата не бяха биячи за някой нелегален букмейкър? Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Или може би Brent се занимаваше с наркотици? Той караше наистина хубава кола и се фукаше с всички жени, които беше изучал. Всяка жена, която съзнателно е спала с него, трябва да е получила заплащане за това. Brent имаше приятна външност, но в неговия случай красотата си оставаше само външна.

Това обясняваше защо Лорън беше затворена в един склад с бандити. Очаквали са Brent. Тя огледа плашещия мъж пред себе си.

Лесно можеше да си го представи като бияч за някой от най-лошите престъпници. *О, дяволите да го вземат! Появих се вместо Брент.* Страхът ѝ намаля, но не много. *Ще трябва да ме пуснат,* надяваше се тя, *сега след като разберат, че в капана им се е хванал някой друг.*

— Изникнал е някакъв спешен случай. Шефката ми ми се обади да покажа имота вместо Брент. — Тя се гордееше, че гласът ѝ звучи нормално. — Сега може ли да си вървя? Очевидно не сте заинтересовани да купите сградата, нали?

Блондинът стисна твърдо устни. Ръката му бавно се вдигна към ухото му, за да го докосне.

— Кажи го отново! Не го чух. Има смущения заради метала тук.

Тъмнокосият мъж се придвижи напред и Лорън се притисна още по-силно във вратата. Целият ѝ ужас се върна и тя се фокусира в непознатия. Мъжете почти можеха да бъдат близнаци с тези фигури. И двамата се извисяваха над нея, мускулести и с широки рамене. Не можеше да види очите му през тъмните стъкла, но усещаше, че и той я гледа. Младата жена не се опита да срещне погледа му, тъй като беше безсмислено. Сведе очи към бетонния под и започна да се моли. *Моля те, нека ме пуснат! Моля те, Господи!*

— Лорън Хендерсън.

Погледът на Лорън рязко се вдигна към тъмнокосия, който беше казал името ѝ. Той се обърна към другия и сви рамене.

— Слушалката ми беше добре. Нейното име е Лорън Хендерсън. Тя работи за същата компания като мишената ни.

Русият обърна глава и Лорън се взря в тъмните му очила. Тя преглътна отново и кимна.

— Работа с Брент, но не го познавам добре.

Фактът, че наричаха Брент мишена, не предвещаваше нищо добро за нея или за колегата ѝ. Коленете ѝ трепереха почти толкова силно, колкото ръцете ѝ. Мишена означаваше, че те вероятно бяха наемни убийци. *Исусе! В какво, по дяволите, бе замесен Брент?*

— Тя му е гадже. — Тъмнокосият имаше също дълбок глас, но не ѝ напомняше за чакъл.

— Не се срещам с това влечуго. Кълна се! Не се срещам с никого. — Трябваше да ги убеди или можеха да решат да наранят нея вместо Брент. — Дори не го харесвам. Той е задник.

Два чифта слънчеви очила се насочиха към нея и тя почувства, че я наблюдават. Младата жена бързо схвана, че не ѝ вярват, след като и двамата се намръщиха. Секундите се нижеха мъчително бавно.

— Нека бъдем разумни, става ли? — Пое си въздух тя. — Погледнете ме! Познавате ли Brent? Той си пада по кльоцави, високи жени. Аз не съм такава. Той ходи постоянно по барове, а аз дори не пия.

Тя знаеше, че бърбори, но не ѝ пукаше. Не искаше да ѝ счупят краката, като предупреждение към гадже, каквото нямаше.

— Дори не го харесвам. Той е груб и не се разбираме. Миналата седмица дойде на работа и показваше на телефона си снимки на голи женски дупета. Каза някои зловни неща, когато му отвърнах, че не ми е приятно. Аз не го харесвам и той не ме харесва. Не съм — тя почти крещеше вече — негово гадже или негова приятелка! Аз съм просто една идиотка, която вдигна мобилния си, когато шефката ѝ звънна, и всъщност дойдох тук, за да покажа този имот. — Тя млъкна.

— Те спят заедно. — Беше тъмнокосият. — Познаваме Бил. — Устните му се извиха в усмивка и белите му зъби блеснаха.

Блондинът кимна.

— Да, познаваме го.

— Не спя с него. — Лорън беше шокирана. — Ехо? Чухте ли ме? Аз не съм неговият тип и той абсолютно не е моят! — Отне ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че бяха нарекли Brent с друго име, но вероятно имаха няколко мишени. Било е неволно. Тя нямаше да им посочи грешката. — Имам стандарти.

— Типът на Бил има гърди, а ти имаш такива. — Русият звучеше развеселен.

— Не съм спала с никого от дълго време. Повярвайте ми! — Запелтечи бързо Лорън. — Не бих спала с този кретен. Той е мъжка курва и абсолютно прасе. Не се срещам с никого от почти година. Наистина! Не харесвам Brent, Бил или както там му е името.

Усмивката на тъмнокосия се стопи.

— Почти година, а? Сега вече знам, че лъжеш.

Тя поклати глава.

— Това е истината. Не бих го докоснала и с петметрова пръчка и не се харесваме. Дори не си говорим, освен ако не е за да спорим. Не знам какво искате от него и не ме интересува. Може ли сега да си

вървя? Моля ви! Ако мислите, че ще го предупредя или нещо такова, няма. Кълна се! Можете да го вземете. Вземете го, моля ви! Той е кретен, който заслужава да му счупят краката, или каквото трябва да направите, за да си вземете парите. Понякога и аз искам да можех да го нараня. Моля ви, може ли да си вървя?

Русият прехапа устните си.

— Кои мислиш, че сме?

Сърцето ѝ препускаше, докато се взираше нагоре към тъмните слънчеви очила.

— Събирачи на дългове?

Другият се засмя.

— Мислиш, че сме... — засмя се още по-силно и се обърна към русия. — Тя мисли, че сме наемни биячи, като в онези филми, които гледахме.

Русият се усмихна.

— Не бих имал нищо против да строша костите на Бил. Той ни дължи много.

Тъмнокосият кимна.

— Бих го направил безплатно.

Лорън натисна по-силно вратата зад гърба си, но тя не поддаде.

— Моля ви, може ли да си вървя? Всички сме съгласни, че Брент е боклук. Мислете за мен като за мажоретка. Давай отбор, набий го! Дай му ю-м-р-у-к.

Два чифта очила се устремиха към нея и усмивките им изчезнаха. Тъмнокосият помръдна.

— Не! — Той посегна към Лорън. — Ти идваш с нас.

Тя видя облечената в ръкавица ръка да посяга към нея и се спусна напред. Блъсна русият, изненадвайки го с атаката си, и бутна с всички сили. Мъжът залитна назад и Лорън се втурна към контейнерите. Щом стигна зад единия, изрита обувките си и се наведе да ги вземе. Изправи се тъкмо когато русият почти се блъсна в нея, появявайки се иззад ъгъла.

Страхът я накара да затича отново и почти се сблъска с тъмнокосия, който идваше от другата страна на контейнера. Телата им бяха на няколко сантиметра да се докоснат. Тя изпищя от ужас.

Инстинктивно Лорън хвърли едната от обувките си в лицето на мъжа. Това ѝ даде възможност да се промуши под ръцете му, когато

той ги вдигна, за да защити лицето си. Тя изтича към задната част на склада, като стискаше в една ръка ключовете си, а в другата — втората обувка.

— Оставете ме на мира! — изкрещя.

Когато съгледа задната врата, се затича по-бързо. В нея се зароди надежда, че може и да се измъкне жива от склада, но зад гърба си чу тежко дишане. Един от тях много бързо я настигаше. Отново изпищя ужасена и пренебрегна студения бетон, който нараняваше босите ѝ крака.

Не забави темпото, знаеше, че това е лукс, който не може да си позволи, и хвърли предметите от ръцете си. Надяваше се, че гангстерите ще се препънат в тях. С отворени напред длани се блъсна силно във вратата, като се надяваше, че бравата ще поддаде, ако я удари със силата на цялото си тяло. Болката експлодира в гърдите ѝ и отстрани на лицето ѝ, когато това не стана. Внезапно изпита симпатия към буболечките, които се удряха в предните стъкла на автомобилите, тъй като имаше чувството, че току-що е преживяла сблъсък на летящ обект, удрящ се в твърда повърхност.

Две големи ръце я хванаха над лактите и тя успя да си поеме достатъчно въздух, за да изпищя. Все още стискаше дръжката, натисна я с цялата сила на ужаса си, но вратата не помръдна и Лорън отново се намери в капан. Извъртя се и опита да се измъкне от ръцете на мъжа. Той отказа да я пусне и младата жена погледна нагоре, за да открие, че я държеше тъмнокосият. Отчаяно вдигна крак, опитвайки се да го ритне в пиццала.

— Престани! — изръмжа той. Страховитият звук я накара да откачи още повече.

Лорън ритна отново, но не улучи. Мъжът се движеше бързо и избегна крака ѝ с лекота. Все пак тя бръсна панталоните му с пръстите си. Той изсъска проклетие, преди да завърти Лорън към вратата и да я притисне до стената с достатъчно сила, за да изкара въздуха от дробовете ѝ.

Едната му ръка пусна нейната и стисна в юмрук кока на тила ѝ. После пусна и другата ѝ ръка, за да я държи притисната здраво към стената. Тя се бореше, но той беше твърде силен.

— Спри — заповяда ѝ, — преди да си пострадала! Не искам да те нараня.

Лорън спря да се бори, когато ѝ стана ясно, че всяко движение ѝ причинява болка. Усещаше гърдите си смазани и беше наистина неприятно. Сълзи замъглиха очите ѝ от болката в главата, там, където мъжът опъваше косата ѝ. Тя затвори клепачи и опита да успокои накъсаното си дишане. Захватът в косата ѝ се отпусна, докато вече не беше болезнен, но тя все още не можеше да обърне глава.

— Къде е Брент?

— Не знам. Непрекъснато ви го повтарям. Аз само работя с него.

Тъмнокосият мъж въздъхна.

— Лъжеш!

— Не лъжа!

— Току-що каза, че не си излизала на среща от година. Това беше лъжа.

Тя искаше да го погледне, но не можеше да обърне глава, без да оскубе косата си.

— Това не беше лъжа. Не съм имала връзка от толкова време.

— Просто правиш секс с мъже? Колко пъти си позволявала на Бил да те докосне?

— Имаш предвид Брент? Никога не съм спала с него! Не правя такива неща. Казвам ви истината. Можете да се обадите на шефката ми. Тя може да знае къде е Брент. Ще ви дам номера ѝ. Името ѝ е...

— Спри! — нареди той и я прекъсна. — Очевидно няма да го предадеш лесно. Ще те накараме да промениш решението си.

Вратата до тях се отвори. В Лорън се надигна надежда, че помощта е дошла, но един поглед към новодошлия накара страха ѝ да се увеличи още повече. Гологлавият мъж беше облечен точно като другите, с които спореше. Той задържа вратата отворена и се намръщи, срещна погледа ѝ и леденостудените му сини очи се присвиха.

Той не носеше слънчеви очила, но тя изведнъж си пожела да имаше такива. Никога преди не беше виждала подобни очи. Формата им беше странна и те бяха смразяващи, без емоции. Тръпка премина по гръбнака ѝ. Погледът му като че ли ставаше все по-студен, оставяйки я разтреперана, докато не вдигна очи към огромния гангстер зад нея. Това разруши магията и тя погледна в лицето му. То също беше странно, но тя нямаше време да го разгледа подробно и да установи какво не беше наред.

— Трябва да тръгваме. Ескортът ни е нервен и заплашва, че ще се обади тук-там. Опаковайте я и да тръгваме.

Младата жена отново затвори очи. *Да ме опаковат? Като да ме убият и да увият тялото ми в килим?* Тя искаше да пищи, може би да плаче, но със сигурност не и да умре. Ръката на гърба ѝ се сви в юмрук и улови здраво ризата ѝ. Използва това като начин да я издърпа от вратата и да я принуди да върви. Продължаваше да я държи и за косата, причинявайки ѝ силна болка, и тя осъзна, че нямаше как да избяга от похитителя си.

— Мини през вратата и не се бори с мен! Не бих искал да те нараня, но ще го направя, ако не следваш заповедите. Ще вървиш сама или ще трябва да те ударя, за да те зашеметя и да те изнеса оттук.

Те я отвеждаха някъде и тя не можеше да избяга. Гангстерът, който я държеше, беше огромен, истинска планина от мускули. Тя можеше да се пребори да освободи ризата си, но хвататът върху кока ѝ беше абсолютно гениален.

— Моля ви! — Лорън нямаше против да се моли.

— Мълчи! — Той сниши гласа си и се наведе, за да приближи устните си до ухото ѝ. — Няма да ти се случи нищо лошо, ако ни съдействаш. Имаш думата ми!

Думата на наемен убиец. Да бе! Много утешително! Едва успя да не изсумти, страхувайки се, че той може да издърпа косата ѝ само за забавление. Непознатият нямаше да я пусне, независимо какво кажеше.

Задният паркинг беше по-тъмен от предния. Там имаше по-малко лампи, на по-голямо разстояние една от друга, но не беше трудно да се различи големият черен бус без отличителни знаци, паркиран на три метра от вратата. Страничната врата беше отворена. Заведоха я до нея и най-накрая освободиха косата ѝ.

— Влизай!

Без да има друг избор, Лорън се качи в буса, а мъжът продължи да я държи, докато не я заведе отзад. Не можеше да види много без помощта на вътрешната светлина, но не опита да избяга. Той стоеше твърде близо и ръката му все още държеше здраво ризата ѝ. Тя тупна по задник, когато похитителят ѝ реши, че е доволен от местоположението ѝ.

Предната врата откъм страната на пътника се отвори. Лорън погледна натам и забеляза тъмната глава на шофьор с черна шапка. Плешивият се качи на пасажерското място. Той се обърна и погледна към двамата мъже със слънчевите очила.

— Затваряйте вратата и да тръгваме. Той е изпратил някого на негово място, но ще получим отговорите от нея.

Не знам нищо! Но Лорън си премълча. Те очевидно нямаше да ѝ повярват. В момента наистина мразеше Брент.

— Ще изпратим екип в апартамента му — въздъхна русият. — Това е всичко, което можем да направим. Вероятно някой го е предупредил, но не е бил сигурен, щом е изпратил нея.

Тъмнокосият, който все още я държеше, каза:

— Или е това, или е искал да се отървем от нея вместо него. — Той замълча. — Жено, ти не си бременна, нали?

Шокирана, Лорън се обърна. Тя не можеше да го види, след като вратите бяха затворени, но знаеше къде е.

— Не! Продължавам да ви повтарям, че никога не съм спала с Брент, искам да кажа Бил, или както там искате да го наричам. Никога!

— Да се връщаме — изръмжа тъмнокосият. — Ще я накараме да говори, щом се върнем в щаба. — Той млъкна. — Кажете на Брас, че тя е единствената ни следа.

Страх и ужас изпълниха Лорън.

ГЛАВА 2

Лорън си помисли, че ще я убият. Това би обяснило стаята, в която седеше, прикована за китките към голяма маса, която приличаше на нещо, което би намерил в някоя морга — можеше да се накланя, имаше ниски прегради от трите страни и отводнителен канал, който беше разположен точно над канал в бетонния под. Стените бяха мрачни и със своите сиви тухли допринасяха за атмосферата на тъмница. Единственият цвят идваше от жълтата светлина, която минаваше по дължината на тавана, около два и половина метра над главата ѝ. Бяха под земята, което подкрепяше теорията ѝ, че това може би е морга.

Русият се размърда до стената, където стоеше. Слънчевите очила все още скриваха очите му, но тя знаеше, че не е доволен, тъй като не беше спрял да се мръщи, откакто я въведоха в стаята.

— От колко време спиш с Бил?

Младата жена вече не се страхуваше, а изпитваше само раздразнение.

— Повтарям ви, че никога не съм спала с колегата си. Можете да го наричате с всяко име, което желаете, но ако говорите за Брент Торт, брокера, никога не съм го докосвала.

— Къде е той?

Младата жена си пое дълбоко въздух, желаше русият да спре да задава едни и същи въпроси отново и отново. Той беше единственият, който говореше с нея, откакто я вкараха в стаята. Сигурно бяха минали часове, защото Лорън започна да се прозява.

— Не знам — отвърна, като повиши глас. — Наистина не знам. Отговорът няма да се промени, независимо колко пъти ме питате. Казах ви поне сто пъти, че не спя с него. Дори не съм излизала на среща с него и го виждам само в работата. Обадете се на шефката ми, отново ви казвам, питайте нея! Тя трябва да знае къде живее. Сигурно е в работното му досие. — Гневът ѝ нарасна към Мел, която я бе изпратила в този кошмар. — Идете да отвлечете нея!

Мъжът въздъхна.

— Какво ти е казал?

— Нищо. Не говоря с този кретен! Уморена съм, гладна съм и искам да се прибера вкъщи. Не знам къде е, но ако знаех, щях да ви кажа. Повярвайте ми! Не сме приятели. Казали сме си само няколко учтиви думи, откакто започнах работа там преди три месеца. Избягвам го, разбра ли? Той е шумен и невъзпитан. Груб. Разправя обидни шеги в офиса, което е много непрофесионално.

Пое си дълбоко въздух и опита да се успокои. Беше на път да изгуби напълно самообладание. Защо не я слушаха?

— Посещава най-различни барове и се фука с всички жени, които е забърсал. Също така напоследък е развил навика да прави неприлични снимки на жените и да ги показва из офиса. Това е всичко, което знам за него. Кълна се, че ви казвам истината!

Тъмнокосият се отгласна от ъгъла, където стоеше тихо, откакто я бяха приковали с белезници към масата. Намръщи се, когато приближи. Оръжията и кобурът му ги нямаше, но това не го правеше да изглежда по-малко опасен. Мъжът спря до нея.

— Може да стане наистина ужасно, ако не спреш да защитаваш гаджето си. Той очевидно не се интересува какво ще се случи с теб, след като те е изпратил на негово място. Сигурно е подозирал, че е капан, щом не се появи лично. — Замълча за момент. — Изпратил те е сама, без защита, знаейки, че нещо не е наред. Разбираш ли това, жено?

— Престанете да ме наричате така! — не можа да устои и им се тросна. — Името ми е Лорън и шефката ми, Мел Хаднър, ме изпрати в този склад. Това е всичко, което зная. Обади ми се на мобилния, докато бях в ресторанта, за да ми каже, че Брент имал някакъв спешен случай. Тя беше заета и ми нареди аз да покажа имота. Не исках, но това ми е работата. Аз съм последната, която наеха в тази фирма, а знаете какво гласи правилото. Последен нает — първи уволнен. Имам нужда от тази работа, затова напуснах ресторанта и ето ни тук.

Устните на мъжа се извиха в зловеща усмивка.

— Току-що показва умениято си да лъжеш. Каза, че не излизаш на срещи. Сама ли вечеряше?

— Бях с приятел.

— Разбирам. Всички мъже, с които споделяш секс, ли наричаш свои приятели? От колко време сте приятели с Бил? — От него се разнесе странен животински звук. — Престани да лъжеш! Ти си точно типът жена, който Бил харесва. Разпитахме много от жените, с които е правил секс. — Той се приближи, наведе се малко, а слънчевите му очила го правеха да изглежда още по-зъл. — Не можеш лесно да ни заблудиш. Бил не е мъж, който би трябвало да предпазваш, тъй като самият той не те е защитил. Сега е на свобода, а ти не си. Изглеждаш интелигентна. Това само ще те нарани.

— Вечерях с приятелката ми Аманда. Не извъртайте думите ми и спрете да ме обвинявате, че се чукам този загубеняк. Той не е мой тип. Ще го кажа отново. Не бих го докоснала и с петметрова пръчка! — Облегна се в стола и се втренчи в слънчевите му очила, опитвайки се да потисне желанието си да изкрещи от безсилие.

— Няма да те освободим, докато не хванем Бил. Това ти го обещавам!

Лорън му повярва и гневът ѝ отново се превърна в страх. Щяха да я държат като заложник, докато хванат колегата ѝ. Това беше повече от шокиращо.

— Не можете да го направите! Моля ви! Просто искам да си отида у дома. Ако е за пари — колко ви дължи той? Ще се опитам да платя. Каквото е нужно, само моля ви, пуснете ме!

Мъжът се приближи още. Лорън се уплаши, но той изведнъж се извърна бързо.

— Не мога — изръмжа тъмнокосият.

Тя преглътна, но русият зае неговото място. Наведе се над нея.

— Сега си готова да платиш дълговете му, но не спиш с него? Лош лъжец си.

— Не това имах предвид. Страх ме е, а вие не вярвате на истината, така че ще направя всичко, което поискате, само за да ме пуснете.

— Той не ни дължи пари.

Лорън изгуби всякаква надежда. Тези типове бяха престъпници и вероятно щяха да я убият. Тя се вгледа в мъжа и опита да го убеди в своята искреност.

— Разбрали сте грешно. Единственото, което направих, беше да отговоря на телефона, когато шефката ми се обади, за да покажа имота.

Това е. Не ме интересува, ако искате да пребиете Брент. Той го заслужава, защото е истински мръсник, но аз съм напълно невинна.

— С Брент ли вечеряше? Просто ни кажи истината, ако искаш да се махнеш от тук.

— Искате да ви излъжа ли? Ще го направя. Вечерях с приятелката си Аманда, но ще кажа всичко, което пожелаете, ако това ще ви направи достатъчно щастливи, за да ме пуснете.

Мъжът си пое дълбоко въздух.

— Разбирам.

— Сега ми вярваш, нали? Не спя с Брент.

Мъжът се задвижи с невероятна скорост. Лорън не мислеше, че човек би могъл да реагира толкова бързо. Дори нямаше време да ахне, когато ръцете му я сграбчиха за кръста, обърнаха я и я хвърлиха по гръб върху масата. Белезниците болезнено се впиха в китките ѝ, които сега бяха опънати над главата.

Сърцето на Лорън заби лудо и невероятен ужас скова тялото ѝ, когато русокосият се надвеси над нея. Неговата тежест накара масата да се наклони, докато главата не се окажа по-високо от краката ѝ, а пръстите му стиснаха челюстта ѝ. Държеше я прикована с една ръка около кръста и дълбоко от гърлото му се изтръгна ръмжене. То наподобяваше звука от злобно куче.

— Повече няма да се правя на добър. Не горя от желание да нараня жена, но щом е необходимо, ще го направя. Видя ли канала на пода? Така по-лесно се почиства кръвта.

— Шадоу! — Тъмнокосият го хвана за рамото. — Мога да подуша страха ѝ дори през този ужасен парфюм. Стига толкова! Каза каквото трябва, но отиваш твърде далеч в опита си да я накараш да сътрудничи. Нека ѝ дадем време, за да осъзнае ситуацията. Всички имаме нужда от почивка.

Русокосият освободи Лорън.

— Постарах се да не я нараня.

Мъжът отдръпна ръцете си от тялото ѝ и двамата напуснаха стаята. Вратата се затръшна след тях и ясно се чу изцракване, когато я заключиха. Младата жена се загледа в жълтата светлина, висяща над главата ѝ, и почувства през дрехите студения метал на масата.

— О, Господи! — прошепна. Щяха да я убият и нямаше да повярват на нищо, което им кажеше. Брент сигурно дължеше пари на

мафията или нещо подобно. Тези момчета имаха стая за мъчения и тя беше проектирана така, че почистването след убийствата да бъде лесно.

Лорън опита да се извърти, за да слезе от масата, но без резултат. Ръбовете на масата имаха тези ужасни ограничителни бордюри, вероятно за да не се разлива кръвта отстрани, а и силата на гравитацията я държеше на място, тъй като тялото ѝ практически висеше на китките ѝ. Лорън погледна надолу към краката си и видя канала. Позицията ѝ го позволяваше, понеже масата беше под наклон.

Вратата внезапно се отвори. Младата жена ахна, обърна глава и се втренчи в плешивия мъж, който влезе. Благодарение на ярката светлина успя да различи добре чертите му, но въпреки това ѝ изглеждаха странни. Струваше ѝ се, че нещо не е съвсем наред с тези негови изпъкнали, широки скули, а сините му очи гледаха все така пронизващо и ледено, както си ги спомняше. Все още носеше униформата, но оръжията му ги нямаше. Мъжът кръстоса ръце пред широките си гърди, демонстрирайки яки бицепси, които опъваха материята на ризата му, и ѝ отправи усмивка, от която можеше да замръзне и ада.

— Беше ми казано, че отказваш да говориш и защитаваш Бил. Те не вярват, че ще се пречупиш от страха, който предизвикват в теб, когато са се опитали да те сплашат.

Той имаше груб и дрезгав глас, който само подчертаваше страшния му вид. Лорън отвори уста, но не можа да изрече нито дума.

— Не играя игри и не ми пука какво пише в инструкциите за разпит и тактика на сплашване. Ще бъда откровен. — Той облиза устни. — Знаем, че си жена на Бил. Ароматът ти те издава. Този, който е на теб, е любимият му. — Погледът му се сведе към гърдите ѝ. — Всичките му женски имат големи гърди, точно като твоите. — Той отпусна ръце встрани на тялото си и тръгна напред, докато не стигна до масата и я погледна от високо. — Смърдиш на негово притежание.

Умът ѝ се изключи, младата жена бе твърде уплашена, за да мисли нормално.

— Какъв аромат?

— Парфюмът, който носиш. Той е рядък и е същият, който дава на всички жени, с които спи. Миризмата му е отвратителна и обърква

обонянието ни, но вероятно затова го е избрал. За да скрие важни неща от нас.

Ужас връхлетя Лорън, когато мъжът се наведе по-близо, опря ръце от двете страни на талията ѝ и върна масата обратно в хоризонтално положение. Приблужи лице до нейното и младата жена видя смъртта си в студените му очи. Мъжът беше наистина ядосан, говореше шантави неща, които тя не разбираше, но беше невинна, дявол да го вземе. Никога не бе спала с Brent. Той беше глупак, арогантен задник, а колкото до парфюма ѝ...

— Получих го на Коледа, когато си разменяхме подаръци — каза бързо. — Може би той е бил този, който го е купил. Не знам! Кълна се, не знам! Този парфюм беше подаръкът, който получих. На всички ни беше казано да донесем нещо на коледното парти и след това теглихме жребий. Ако това е любимият парфюм на Brent и се намира трудно, тогава сигурно той го е донесъл. Никога не съм спала с този човек.

Мъжът бавно поклати голата си глава, изръмжа тихо и се надвеси толкова ниско над нея, че дъхът му опари лицето ѝ. Наскоро бе пил кафе.

— Грешен отговор. Ще ми кажеш къде е и ще ми помогнеш да го намеря. Не знаеш какво чудовище се опитваш да защитаваш, малка жено — изръмжа думите гологлавият. — Убил е жена, която е била обичана, и аз познавам същата загуба. Все още не съм открил животното, което уби моята, но ще отмъстя за другите.

С широко отворени очи, Лорън погледна разярения мъж. Той беше бесен отвъд рационалното и това я уплаши още повече.

— Не спя с Бил! — изкрещя в лицето му тя. — Независимо колко се опитвате да ме изплашите, аз така или иначе не съм спала с Бил. Не защитавам никого. Не знам къде е, иначе бих ви казала!

Устните на мъжа се свиха в тънка линия.

— После да не кажеш, че не съм те предупредил.

Скимтене, което тя дори не опита да потисне, се откъсна от устните ѝ. Щеше ли да я измъчва? Да я удари? Ако знаеше къде е Brent, щеше да му каже на секундата. Защо не ѝ вярваха?

Изведнъж ръцете на мъжа хванаха полата ѝ и я дръпнаха силно. Тревожни сигнали зазвучаха в главата на Лорън, когато долната половина на тялото ѝ се оказа гола, а унищожената дреха — хвърлена

на пода. Студеният въздух от стаята лъхна бедрата, ханша и долната част на корема ѝ. Лорън отвори уста да изкрещи.

Леденият поглед на мъжа срещна нейния и той поклати глава, предупреждавайки я да не вика. Младата жена беше така вцепенена от страх, че не успя да издаде нито звук, дори не можеше да си поеме дъх. След това той хвана блузата ѝ, разкъса я и я разтвори широко. Остави я по бикини и сутиен. Отдалечи се леко, за да разгледа всеки оголен сантиметър от тялото ѝ.

Просто се опитва да я уплаши, надяваше се Лорън. Но после с ужас видя как мъжът посяга, сваля бронезилетката си и я хвърля. След това издърпа през глава пуловера си и откри кожа. Много кожа. И много мускули, които потвърждаваха предположението на Лорън, че мъжът сигурно е прекарал години в затворническия двор, вдигайки тежести, докато е излежавал присъдата си.

— О, Господи! — най-накрая промълви тя, отново способна да диша, тъй като страхът я накара да се задъха. — Не прави това!

Той вдигна глава, сините му очи пламтяха от ярост, а пръстите му започнаха да разкопчават колана.

— Къде е Бил?

— Не знам!

Гологлавият изръмжа.

— Лоялността ти към него приключи. Ще ми кажеш каквото искам да знам. Той повече не е твоят мъж. Аз съм! Името ми е Венджънс и ти си моя.

Той свали колана. Лорън се зачуди дали ще я удари с черната кожа, но мъжът просто го пусна на пода. Тя изпищя, когато разтвори панталоните си, давайки ясно да се разбере, че ще я изнасили. Младата жена опита да се претърколи. Паника ѝ даде сили да пренебрегне болката в китките, причинена от трескавото движение, което накара белезниците да се забият в кожата ѝ.

Хващайки я за бедрото, гологлавият я притисна към масата. Лорън обърна глава. Панталоните му бяха отворени и смъкнати надолу, понеже се бе спуснал бързо към нея. Той не носеше бельо. Видя членът му, нещо, което не можеше да пропусне, тъй като беше голям и възбуден. Още един писък се откъсна от гърлото ѝ и тя вдигна колене, опитвайки се да го изрита.

Свободната му ръка притисна бедрата ѝ обратно и той използва тежестта си, за да я прикове на място. Наведе се над нея толкова ниско, че носовете им почти се докоснаха и я погледна със студените си сини очи.

— Не се бори с мен! Вече не принадлежиш на Бил. Няма да ти причиня болка, но ще се научиш да се наслаждаваш на докосването ми.

Лорън затвори очи и изпищя.

Вратата се отвори с трясък и се удари в стената.

— Какво става тук? — Думите бяха произнесени от суров, дълбок глас. Лорън отвори очи и обърна глава. Тъмнокосият мъж беше нахълтал в най-лошия ѝ кошмар.

Той се придвижи бързо, хвана Венджънс и го откъсна от нея. Лорън лежеше там, неспособна да направи друго, освен да гледа как двамата мъже се изправят един срещу друг. По-високият, все още с тъмните очила, застана между нея и другия мъж.

— Махай се, Рот! Тя вече не е твой проблем. — Гологлавият мъж опита да го заобиколи, за да се върне при нея.

— Няма да направиш това! — Тъмнокосият имаше име — Рот. Ръцете му се свиха в юмруци, когато се премести, за да застане отново между тях. Ръкавиците му ги нямаше и тя можа да види загорялата кожа. — Няма да ти позволя да я нараниш! Ние не сме като тях. Само се опитвахме да я сплашим, за да проговори, но ти отиде твърде далеч.

— Тя няма да го защитава повече — озъби се гологлавия. — Не иска да говори, но ще си промени решението за това дали да ни помогне да намерим това чудовище. Махни се! Тя е негова жена, а той ни дължи един живот. Отмъщението е мое, Рот. Аз предявявам претенциите си към нея. Тя ще заеме мястото на убитата ми жена.

Рот не помръдна.

— Тя не е наш враг. Не може да я вземеш и да замениш с тази жена любимата, която си загубил. Не мислиш рационално. Аз също ги мразя. Не мога да я погледна, без да се сетя за това, което ми бе сторено. Има бледа кожа, меко тяло и си спомням часовете, в които бях дрогиран, докато ме насилваха да им давам проби. Образите на такива като нея бяха използвани, за да получат каквото искат. Знам, че тя не е виновна и няма да я нараня заради това, което други са ми сторили. Успокой се, Венджънс!

Другият само изрѣмжа в отговор.

— Познавам гнева. И аз го изпитвам. Тя не знае кой в действителност е Бил, иначе нямаше да го защитава. Той се преструва, че продава имоти, а жената вярва, че ние сме наемници, които събират пари от длъжници. Той я е изпратил на негово място с надеждата, че ще я убием. Ако държеше на нея, не би го направил.

— Искам я! Тя е моя! — настоя грубо Венджънс.

Рот се приближи.

— Направи го и ще те намрази. Няма да го позволя. Вече ми тежи вината да я гледам как страда, докато Шадоу се опитваше да я подчини със страх. Спомняш ли си жената, която е притежавала сърцето ти?

Другият мъж сведе глава, на лицето му се изписа болка.

— Да.

— Тази жена никога няма да я замени. Никога няма да погледне към теб по начина, по който твоята те е гледала или да приема докосването ти. Не можеш да я принудиш да чувства онова, което си имал с друга и няма да запълни празнината от загубата.

Когато Венджънс вдигна глава, по лицето му се стичаха сълзи.

— Липсва ми!

— Знам. — Рот посегна и го стисна за рамото. — Ще открием всички, но това, което правиш, не е правилно. Ние не нараняваме жени. Едно е да използваш страха им, за да ги накараш да говорят, но насила да се размножаваш с тях е нещо, което само нашият враг би направил. Разходи се, позволи на гнева си да се охлади и се погрижи за нуждите си. Ще ти помогне.

Гологлавият се наведе, грабна захвърлените си дрехи и се втурна през вратата. Лорън беше объркана, уплашена и наранена. Беше очевидно, че бандитите са луди.

Рот бавно се обърна и младата жена не беше сигурна какво ще направи.

— Добре ли си?

— Не. — Горещи сълзи се стичаха по бузите ѝ сега, след като опасността отмина. Едва не я изнасилиха. Никой не би бил добре след такова прежеждие.

— Спокойно! — Гласът му се снижи до дрезгав шепот. — Ще се погрижа за теб.

Лорън не знаеше дали това беше добре, или не. Дали това не означаваше, че ще я убие? От тях вече можеше да се очаква всичко.

Той се приближи и от разтворените му устни излезе мек звук.

— Китките ти кървят.

Мъжът хвана масата и я наклони така, че тежестта ѝ да не опъва повече белезниците. Нежни, топли пръсти внимателно докоснаха ранената ѝ кожа близо до охлузеното място. Отключи белезниците и я освободи.

Лорън свали ръцете си, покри сүтиена си с длани и се втренчи в надвесеното над нея лице. Потръпна, когато той я докосна отново, но ръката му само придържаше врата ѝ, докато ѝ помагаше да седне.

— Ще сваля ризата си, за да ти я дам. Стой спокойно. Дрехите ти са унищожени, а сигурно ти е студено. — Поколеба се. — Имам аптечка в стаята си. Там никой няма да те нарани.

Младата жена подсмръкна, опитвайки да се пребори със сълзите си.

Мъжът се подвоуми.

— Толкова съжалявам! — Гласът му прозвуча дрезгаво, като в него се прокрадваше искрено извинение, и тя осъзнаваше, че е искрен. — Това отиде твърде далеч. Ние просто искахме да те изплашим. Мислеше си най-лошото за нас, а ние имахме нужда да намерим Бил. Никой не трябваше да те нарани истински. Дори Шадоу внимаваше да не те насини, когато те обърна върху масата. Ръцете му те предпазваха да не си нараниш главата или да се удариш твърде силно. Все пак ме разтревожи достатъчно, за да прекратя разпита ти, когато видях твоята реакция. Едва не го ударих, защото не можех да понеса да те гледам толкова уплашена. Ти си дребна и аз много съжалявам! Затова излязохме. Обсъждахме как да те накараме да ни съдействаш, без да използваме твоя страх.

Рот се отдръпна и Лорън за пръв път забеляза, че бронезилетката, с която беше по-рано, липсва. Той съблече ризата през глава, като успя да задържи очилата си и младата жена се зачуди защо ги носи вътре в стаята. Може би, за да не го идентифицира покъсно и това отново ѝ даде надежда, че в някакъв момент ще оцелее от това изпитание. Разбира се, беше видяла лицето на гологлавия, което беше лошо.

Рот я спаси от ужасна съдба. Това трябваше да има значение, а и се бе извинил няколко пъти. Може би беше престъпник със съвест, въпреки ужасния прякор. Тя можеше да го използва. Започна да разработва наум план, искаше той да я види като личност. Беше чела някъде, че ако похитителят се сближи с жертвата, шансът за оцеляване нараства.

— Благодаря! — Беше трудно да изрече думите.

Не можеше да не забележи колко мускулест беше. Може би с Венджънс са споделяли обща килия, тъй като изглежда и двамата бяха прекарвали много време в тренировки. За да се сдобият с такива тела, би трябвало да са работили усилено. Докато Рот обръщаше ризата си откъм лице, Лорън се загледа в плоския му корем и перфектните плочки на него. Вдигна поглед към ръцете му и потрепери от начина, по който се свиваха мускулите там. Лорън нямаше да бъде тази, която да му предложи да се откаже от престъпния живот и да започне кариера в състезанията по бодибилдинг. Най-вероятно би ги спечелил.

Подаде ѝ ризата.

— Вземи, жено! Моля те, позволи ми да ти помогна! Искам да успокоя част от страховете ти.

— Името ми е Лорън — каза и пое дрехата с треперещи ръце. Докато я обличаше, забеляза, че материята бе запазила топлината на тялото му и неговият мъжествен аромат. Беше ѝ голяма — нещо, което я накара отново да потрепери, тъй като не беше дребна жена. Това само подчертаваше колко по-голям е той. Дръпна краищата надолу, за да скрие бельото си от него.

— Нека ти помогна!

Младата жена се вцепени, когато мъжът започна да навива твърде дългите ръкави, разкривайки ръцете и наранените ѝ китки. Спря, когато ги вдигна почти до лактите ѝ. Станаха малко обемисти, но поне нямаше да се изцапат с кръв от драскотините, причинени ѝ от белезниците.

— Боса си, а подът е студен. Не се плаши! С мен си в безопасност.

Това бе единственото предупреждение, което получи, преди да я вземе на ръце, да я притисне към топлата си кожа и да се обърне заедно с нея. Отиде до вратата и я изнесе в коридора. Лорън не се възпротиви, стисна здраво устни и се пребори със страха си.

Бъди добра с похитителя и може би и той ще бъде добър с теб.

Рот беше бесен, докато носеше жената по коридора към стаята си. Радваше се, че реши да я провери, когато чу писъците ѝ. Почувства се много виновен, докато наблюдаваше как Шадоу използва предположенията ѝ за тях срещу самата нея. Страхът караше хората да говорят, но му беше трудно да я гледа как трепери понякога.

Кръвта му кипеше от поведението на Венджънс. Един мъж не можеше просто да принуди една жена да бъде негова. Защо той не го знаеше? Може би не трябваше да го взимат в екипа. Фактът, че Венджънс я бе наранил и я бе съблякъл, го караше да желае да го пребие. Никой не трябваше да наранява физически една жена.

Пое си въздух и преглътна ръмженето. Лорън беше толкова мека и миришеше толкова приятно, а усещането да я държи в ръцете си го възбуждаше. Бузата ѝ почиваше на гърдите му, копринената ѝ коса леко го гъделичкаше и той прехапа силно долната си устна. Последното, от което тя се нуждаеше, бе да се страхува от него, а това щеше да стане, ако осъзнаеше как му въздейства. Чувстваше се объркан от влечението, което изпитваше към нея.

Беше трудно да отвори вратата със заетите си ръце, но се извърна настрани и я внесе вътре. Затвори с крак и огледа празната стая. Беше квадратна, с тъмни тухлени стени и бетонен под. Имаше само легло с нощно шкафче и баня. Постави младата жена на леглото и му се прииска завивките да бяха по-меки.

— Стой тук.

Големите сини очи го гледаха с тревога. Вината го разяждаше отвътре. Тя беше мъниче в сравнение с жените, с които бе свикнал, очевидно по-мека и не се справяше добре със стреса. Ръцете ѝ трепереха, докато дърпаше ризата му и се опитваше да покрие сините си бикини и горния край на млечнобелите си бедра. Изглеждаше така, сякаш очакваше, че ще я нападне. Не можеше да я вини за развнтеното ѝ въображение след онова, което ѝ бе сторил Венджънс.

— Спокойно — каза меко Рот и се отдалечи, опитвайки се по този начин да ѝ покаже, че не е заплаха за нея. — Не бягай! Няма къде да отидеш, а и Венджънс е там, отвън. — Не му харесваше да я плаши, но сметна, че само това би подействало. Разширените ѝ от ужас очи му показаха, че е бил прав. — Ще взема аптекката, за да се погрижа за нараняванията ти.

Той бързо се обърна, отиде в банята и светна лампата. Аптечката представляваше бяла кутия с червен кръст отгоре и беше окачена от вътрешната страна на вратата. Жената не се бе опитала да избяга, докато го нямаше. Седеше свита на леглото му, увила ръце около кръста си.

Лорън се стресна, когато мъжът коленичи до нея. Сърцето на Рот препускаше лудо от непосредствената им близост, но жената се нуждаеше от медицинска помощ. Екипът на Тим щеше да се върне чак на сутринта, което означаваше, че няма кой друг да се погрижи за нея. Брас беше горе и говореше по телефона с Джъстис, а Шадоу вечеряше. Със сигурност нямаше да допусне Венджънс да я доближи отново.

Остави аптечката долу, отвори я и опита да пренебрегне реакциите на тялото си към нея. В ума му изплуваха спомени как изглеждаха човешките жени голи. Поток от образи премина през съзнанието му от филмите, които бе принуждаван да гледа — жени, които сами докосват телата си. Едва успя да преглътне ръмженето, което се надигна в гърлото му. Бързо дойде и страхът. Той беше предразположен да реагира на човешки жени и не беше сигурен дали може да се довери на себе си, когато е насаме с някоя.

— Нека погледна китките ти. — Трепна, когато гласът му прозвуча по-дълбоко, отколкото бе възнамерявал.

Младата жена предпазливо протегна едната си ръка към него. Раните не бяха дълбоки — само драскотини, и през него премина вълна от облекчение. Нямаше да ѝ бъде необходима поспециализирана медицинска помощ. Рот се забави при изваждането на необходимите неща, докато се бореше с нарастващото желание.

— Тук ли живееш? — Лорън огледа наоколо.

— Да.

Тя прехапа долната си устна и привлече вниманието му. Врълетяха го спомени за други жени, които правеха същото, докато стенеха от удоволствие. Техните ръце галеха гърдите им, докосваха интимното местенце между разтворените им бедра. Кръвта нахлу в члена му, сърцето му заби силно и въздухът замръзна в дробовете му. Гласът ѝ го принуди да се концентрира върху нещо по-различно от реакциите на тялото му към тези проблясъци от миналото.

— Защо? Имам предвид, ние сме под земята, нали?

Рот отказа да ѝ отговори. Отвори спирта и намокри един памучен тампон.

— Това може да щипе.

От нея се чу тих звук. Рязко си пое въздух, когато мъжът сложи тампона върху една от по-дълбоките драскотини. Спомни си нещо, което бе виждал по телевизията, когато опитваше да се приспособи към външния свят. Майка беше духнала върху раната на детето, за да облекчи паренето. Наведе се и направи същото за Лорън.

— Помага ли?

— Да. Благодаря ти!

Рот бързо почисти и превърза и двете китки. Прибра нещата обратно в аптечката, затвори я и се изправи. Просто искаше да се отдалечи от нейния подлудяващ аромат.

Когато спря пред вратата на банята и се обърна, забеляза, че жената го наблюдаваше. Сърцевидното ѝ лице беше привлекателно, както и странният ѝ нос. Изглежда имаше навик да хапе плътната си долна устна.

— Няма да те издам на полицията. Искам това да е ясно. Не ме интересува какво ще правите с как-му-беше-името, не е моя работа, но искам да изляза от тук жива. Кажете ми какво трябва да направя! Искате ли да подпиша клетвена декларация или нещо друго, че няма да отида при ченгетата? Ще го направя.

— Не се притеснявам, че ще отидеш в полицията.

Остана шокиран, когато очите на Лорън се напълниха и сълзи се стекоха по бузите ѝ. Тя не си направи труда да ги изтрие. Младият мъж пристъпи предпазливо към нея, притеснен, че ѝ е причинил болка, докато е почиствал раните. Следващите ѝ думи го накараха рязко да спре.

— Ще направя, каквото поискаш, само не ме убивай, моля те! Имам цял списък с неща, които искам да направя, преди да умра, а не съм изпълнила и едно от тях.

— Няма да те нараня.

— Да. Затова криеш лицето си. — Посочи към него. — Искате ли да си сигурен, че няма да видя очите ти. Да не би да се опитваш да ме изплашиш още повече? Защото се получава. Това може би е някакъв извратен начин да се забавляваш, но на мен не ми е смешно. Аз съм

уморена, гладна и уплашена. Имаш ли изобщо сърце? — Вдигна ръка и избърса сълзите си.

— Не ги нося, за да те плаша. Намеренията ми са точно обратните. Нося ги, за да не се страхуваш от мен.

— Огромна грешка!

Рот се поколеба.

— Не се плаши! Кълна се, че няма да те нараня! Човеците се боят от нас.

Очите ѝ се разшириха.

— Човеците? А ти какво си? Извънземен? — Лорън се намръщи.
— Мамка му! И ти ли си смахнат? Наистина ли? По дяволите!

Рот посегна и бавно свали очилата. Гледаше я спокойно, а тя пребледня. Отвори уста, затвори я, но нищо не излезе от нея. Той си помисли, че щом не изкрещя, това е добър знак.

ГЛАВА 3

Лорън знаеше, че е зяпнала Рот. Очите му бяха толкова странни. След като събра парчетата, всичко си дойде на мястото. Ясно защо изглеждаше толкова мъжествен.

— О, Господи!

— Не се плаши.

Шегува ли се? Облекчението беше моментално и страхът си отиде.

— Не си бивш затворник, който работи за мафията. Ти си Нов вид, нали?

Той кимна рязко.

— Вие не просто имате странни прякори. Това са всъщност имената ви!

— Да. — Устните му се извиха. — А и не мисля, че имената ни са странни.

— Повечето мъже имат имена като Джо или Ралф, но може би не трябваше да използвам думата „странни“. Знам, че Новите видове имат имена като Джъстис и Фюри. И двамата съм ги виждала по телевизията и чух или май прочетох някъде, че всички вие избирате имена, които означават нещо за вас. Значи наистина си Нов вид. Никога не съм срещала някой като теб на живо.

— Да, Нов вид съм.

— Не знаех, че някои от вас имат къса коса. Трябваше да се досетя, когато видях скулите ти, а и този нос... Проклятие! Чувствам се глупачка, че не се сетих по-рано. Само дето очите на гологлавия мъж са наистина странни, а и той не изглежда точно като теб.

Очите му се разшириха и той изглеждаше объркан.

— Не мога да повярвам, че съм в една стая с Нов вид. — Знаеше, че се е изчервила и вероятно звучи малко налудничаво, но им беше голям поддръжник. — Двете с най-добрата ми приятелка... следим внимателно новините след щурма над онази първа лаборатория.

Лорън се изправи и направи няколко колебливи крачки към Рот. Сети се, че може би не е добра идея и спря. Спомни си, че могат да са опасни към враговете си. Очите ѝ се разшириха.

— Брент е работил за Мерикъл? Затова ли го преследвате?

Мъжът сви устни и отговори.

— Да.

— Кучи син!

Той повдигна вежди.

— Извинявай! — Тя опита да се успокои. — Наистина не го харесвах. Той е тъпанар, отнася се с жените като с боклук и е десетка по скалата за противност.

Изведнъж се почувства неспокойна. Беше сама в стая с истински Нов вид.

Те са страдали толкова много. Били са създадени от фармацевтична компания, която е използвала различни комбинации от човешка и животинска ДНК. Мерикъл Индъстрис ги бе използвала като тестови обекти, били са заключени, измъчвани и третирани като животни.

Лорън опита да се справи с емоциите си, когато всичко си дойде на мястото. Те се опитваха да хванат Брент, защото той е отрепка и е помагал да бъдат потискани. Думите на Венджънс най-накрая придобиха смисъл и тя пребледня.

— Брент е помогнал да убият приятелката на онзи, гологлавия мъж? Една от вашите жени?

Рот се поколеба.

— Бил работеше за Мерикъл Индъстрис и не си заслужава да го защитаваш. Наясно си, че те използваха нашия вид за експерименти. Знаеш, че ни създадоха, за да правят незаконни тестове с телата ни. Бил работеше за тях и е измъчвал много от моите хора. Обичаше да ни причинява болка. Венджънс е толкова ядосан, защото беше събран с една от жените ни за дългосрочни опити за размножаване. Той я е направил своя половинка и когато тестовете са приключили, са се опитали да ги разделят. Започнал е бой и тя е била убита от техниците, като наказание за него, че ги е нападнал. Венджънс само се е опитвал да я защити. Бил не го е сторил, но е убил половинка на друг от нашите мъже само за отмъщение. Той напомня на Вен за онова, което е загубил.

Ужас и шок преминаха през Лорън. Беше чувала, че Мерикъл е правила ужасяващи неща с Новите видове, но не знаеше, че са убивали жертвите си.

— Brent е убил някого? — Поклати глава изненадана. — Сигурен ли си, че той е правилният човек? В смисъл... — продължи да клати глава тя. — Той е задник и е подлец, но никога не бих помислила, че е истинско зло.

— Той е точният човек, Лорън. Казвам ти истината. Той е измъчвал моя народ в съоръжението, където е работил. Брутално е изнасилил жена и е прерязал гърлото ѝ пред един от нашите мъже, като наказание, че не се е подчинил на заповедите при един от опитите за размножаване. Мъжът, чиято жена е била убита, както и други жертви от това съоръжение разпознаха Бил от снимка, с която успяхме да се сдобием. Тя не е била единствената жена, която е изнасилил, а и му е доставяло удоволствие да удря мъже, докато са били оковани и безпомощни. — Гласът му премина в ръмжене. — Заслужава да бъде наказан за престъпленията си и е един от хората, които искаме най-много.

Беше потресаващо да чуе, че човекът, с когото работи, е способен на подобна жестокост, но вярваше на Рот. Тръпка премина по гръбнака ѝ. Отдръпна се към леглото и седна. Краката ѝ се разтреперваха само при мисълта за всичките пъти, когато е говорила с Brent, без изобщо да подозира с какъв подлец си има работа. Дори беше подала оплакване пред шефката им относно неговото грубо поведение. Би могъл да я убие за отмъщение.

— Съжалявам за държанието на Венджънс. Той мисли, че си жена на Бил. Болката от преживяното с неговата половинка и гневът от загубата леко са го подлудили. Не сме идентифицирали и открили мъжа, отговорен за смъртта на приятелката му, но Бил толкова прилича на него, че Вен е приел тази мисия присърце. Извинявам се! Няма да се повтори. Не трябваше да бъдеш наранена. Предположи, че сме като онези мъже от криминалните филми и ти позволихме да го повярваш. Ние не удряме и не измъчваме жени, но мислехме, че страхът ще те накара да говориш. Изиграхме ролята, която очакваше от нас.

Лорън бе все още объркана от откритието, че е работила с изнасилвач и убиец.

— Разбирам. Сега, след като знам причината за поведението на Венджънс, се чувствам ужасно. Не го извинявам, но го разбирам. — Обгърна с ръце кръста си и вдигна поглед към Новия вид. — Нямах идея кой в действителност е Брент, но ще направя всичко, което е необходимо, за да хванете този боклук. Не се шегувам. Знам, че мислите, че излизам или спя с него, но имам по-добър вкус от това. Той е подлец.

— Колко добре познаваш Бил?

— Знам го като Брент. Всичко, което казах, е истина. Само работим заедно. Започнах там преди три месеца и още от начало не ми допадна. Венджънс каза, че мириша на парфюма, който Брент харесва и че е рядък, но го получих при размяна на коледни подаръци в службата. Вероятно той го е купил. Аз занесох мъжки парфюм. Това са най-често купуваните неща за подобни събития.

— Говорихме с много от жените, с които е излизал и спал. Носиш аромат, какъвто той им купува и предпочита да използват. Парфюмите объркват нашето обоняние. Не долавям следи от секс или мирисът на мъж върху теб, но не мога да съм сигурен. Усещам слабо друга жена. Може би си я прегърнала или си се сблъскала с нея?

— Уау! Наистина имаш засилено обоняние, нали? Четох за това. Прегърнах приятелката ми Аманда, когато се срещнахме за вечеря. Няма да помиришеш секс върху мен. — Младата жена се изчерви при мисълта, че може да помирише толкова неща по нея и се надяваше, че дезодорантът ѝ е толкова добър, колкото твърдяха рекламите.

Рот изучаваше тялото ѝ с напрегнат поглед.

— Ти си негов тип. Проявявал ли е интерес да споделите секс?

Лорън се поколеба.

— През първата седмица, когато започнах работа, имахме инцидент.

— Обясни какво е инцидент за теб.

Тя въздъхна.

— Бях се навела над бюрото и се протягах за телефона. Той мина покрай мен и ме шляпна по задника. Направи сексуална забележка, удари ме достатъчно силно, за да ме заболи и аз се вбесих. Заплаших, че ще го съдя за сексуален тормоз и му вдигнах скандал. Някак се понасяме в офиса, но в най-добрия случай атмосферата е напрегната.

Сега носи личния си телефон на работа и показва части от голи женски тела. Отвратително е.

— Искал те е, но ти не си била заинтересувана. — Рот кимна. — Държи ли се зле само за да те ядоса?

— Понякога бих се заклела, че го прави, но не мога да го докажа. Иначе щях да съм направила всичко възможно да го уволнят. Мел, шефката ни, твърди, че просто сме различни и трябва да опитаме да се погаждаме. Аз наистина не мога.

Мъжът се приближи.

— Венджънс не ти повярва заради начина, по който изглеждаш и миришеш. Излъга, че не си правила секс отдавна и той отказа да ти повярва за каквото и да било.

— Това не беше лъжа.

Новият вид се намръщи и присви очи. Те бяха закръглени, но леко скосени в ъглите, което му придаваше екзотичен вид. Ирисите бяха тъмнокафяви, почти черни. Леко сплеснатия му нос трепна.

— Дори аз не го вярвам. Ти имаш секси тяло, което привлича вниманието. Мъжете биха искали да те докоснат и би трябвало често да ти предлагат секс.

— Ала аз не искам да бъда докосвана. — Лорън се намръщи. — Имах една наистина лоша връзка. Знаеш ли какво е преследвач?

Той се поколеба.

— Не.

— Излизах с един мъж почти шест месеца и мислех, че е наистина чудесен. Заживяхме заедно, но той стана някак странен. Не беше агресивен. Не ме удряше, но стана наистина зловец и нещата стигнаха до там, че се изнесох. Следеше ме навсякъде и оставяше заплашителни бележки на вратата. В крайна сметка извадих ограничителна заповед. Трябваше полицията да го принуди да ме остави на мира. Беше лошо преживяване и оттогава не съм излизала с друг. Мислех, че е нормално, но очевидно не разбирам нищо от мъже. От тогава не съм срещнала някой, който да ме заинтригува достатъчно, за да опитам отново.

— Как така беше странен и зловец?

Младата жена се поколеба.

— Например, прибрах се вкъщи и той носеше бикините ми. — Направи гримаса. — Само бикините ми. Взе колана си и ми каза, че

иска да ме напляска. След това се изнесох. Странен, зловещ и дори малко страшен. Не си падам по мъже, които носят дамски бикини и със сигурност не си падам по пляскането.

Рот кимна.

— Човешките мъже са странни.

Тя се усмихна.

— Някои от тях са и аз попаднах на един такъв, който ме отблъсна от мъжете. След това открих, че е спал с друга жена, докато сме живели заедно. Самият той ми го каза в опит да ме нарани. Според мен просто си мислеше, че ще бъде достатъчно ревнива, за да го искам обратно. А аз само изпитвах жал към тази жена и се радвах, че вече не съм с него.

Новият вид изглеждаше изненадан.

— Какво знаеш за Бил?

— Само това, което вече ви казах. Знам, че ходи в много барове и се хвали в службата колко лесно сваля жените. Той изглежда добре, докато не си отвори устата.

Рот се усмихна.

— Знаеш ли какви барове?

Лорън сви рамене, но изведнъж си спомни нещо.

— Не знам къде живее, но е споменавал, че има един зад ъгъла до тях и той го посещава често. Разказваше на някой, че не трябва да се тревожи, че ще го хванат за ШНС, защото се прибира пеш.

— Какво е ШНС?

— Шофиране в нетрезво състояние. Предполагам, че доста се напива. Незаконно е да шофираш след употреба на алкохол.

— Имам адреса му и ще накарам да проверят. Благодаря ти!

— Може ли да попитам нещо?

Младият мъж не отговори и тя предположи, че това означава „да“.

— Според всичко, което съм чела или чула за Новите видове, живеете в Хоумленд или в Резервата, но вие сте тук. Защо?

Рот пое дълбоко дъх.

— Въпреки че е опасно да напускаме земите на Новите видове, някои от нас искат да открият хората, които са ни наранявали. Бил е начело на списъка ни на тези, които искаме да намерим. Ще трябва да ги изправим пред правосъдието, за да платят за престъпленията си

или... да ги убием. Дали ще живеят, или не — зависи от желанието им да се предадат. Сформирахме малък екип, който да ги проследи и залови. Също така работим със специален отряд от хора, служители на НСО, които в момента не са тук. Това е тяхната база. Те имат домове на друго място. За нас не е безопасно да живеем с тях и затова оставаме тук, в мазето, където е сигурно. Това е съвместно начинание на Организацията на Новите видове и правителството.

— Не бях чувала за този специален екип от хора, но е добре, че ги има и те ви помагат да намерите онези, които са ви изтезавали. — Тя се поколеба. — На ваша страна съм и искам да арестувате Брент, имам предвид Бил. Сега, след като се изяснихме, може ли да си вървя.

Той бавно поклати глава.

— Знаеш кои сме и че сме по следите на Бил. Би могла да го предупредиш. Дори и да не искаш, може да ни издадеш случайно като го погледнеш по различен начин, след като знаеш истинската му същност. Ще трябва да останеш тук, докато бъде заловен или убит.

— Но ако това отнеме дни? Или седмици? Ами, ако никога не го откриете? Имам си личен живот, работа и сметки за плащане. Имам планове за кино с Аманда утре вечер. Не мога да остана тук.

Той се намръщи.

— Съжалявам! По-важно е да намерим Бил.

— Трябва да ме пуснете. Ами ако този... Венджънс дойде отново за мен? — Лорън изпита абсолютен ужас само при мисълта за онова, което за малко щеше да ѝ стори в онази стая за разпити. Тя го разбираше напълно, но на мъжа му хлопаше дъската и за съжаление бе избрал да си го изкара на нея. — Той ме плаши.

Рот се приближи.

— Извинявам се за онова, което се опита да ти стори. То е заради болката от загубата на любимата му. Няма да го повтори сега, когато е осъзнал колко грешно е да позволи на скръбта и гневът да надделеят. Кълна се, че никой няма да опита да те принуди да му станеш половинка!

— Да му стана половинка?

— Би могло да се опише като да бъдеш задържана за заложница на един мъж до края на живота си... и изнасилвана.

Лорън беше шокирана. Рот я бе спасил. Не се страхуваше от него и разбираше защо искаха да я задържат тук. Просто не беше съгласна.

По никакъв начин нямаше да предупреди Брент, че дните му на свобода са преброени. Щеше да е услуга към всички жени, ако го заключат завинаги. Човекът беше опасен.

Рот отиде до някакъв шкаф и отвори едно от чекмеджетата. Извади един анцуг и предпазливо я приближи. Тя не се напрегна или уплаши. Той ѝ подаде дрехата.

— Защо не го облечеш. Сигурно ти е студено на краката. Тук долу не е много топло, а полата ти е унищожена. Ще те заведе да хапнеш. Стомахът ти продължава да къркори от глад.

Може да чуе това? Уау! Не само, че имаше невероятно обоняние, но и слухът му трябва да беше страхотен. Прие сгънатите панталони и се изправи, а той отстъпи назад.

— Може да използваш банята.

Човешката жена го интригуваше. Много му се искаше да вярва, че тя няма нищо общо с Бил. Мисълта, че някой толкова мил като нея е позволил да бъде докоснат от това чудовище, го вбесяваше.

Насилието, което Венджънс приложи към нея, я бе разтърсило силно. Това обаче не беше нищо в сравнение със стореното от Бил. Той не беше заплашвал да се съчетае насила с жени в тестовите съоръжения, в действителност направо бе изнасилвал някои от тях за собствено сексуално удовлетворение. Било е единствено, за да докаже възможността си да причинява болка на другите.

Лорън възпламеняваше у Рот емоции, които го караха да се чувства несигурен. Не беше се разпищяла, когато ѝ разкри истинската си самоличност, а изглеждаше облекчена. Това, че беше Вид, беше по-добре от възможността да е наемен убиец. С лекота прие произхода му.

Чувстваше я мека, лека и крехка в ръцете си, когато я носеше към стаята си. Това караше защитническите му инстинкти да забушуват. Лорън Хендерсън беше бедствие в малка опаковка. Прекрасна и съблазнителна, тя го караше да иска да разбере повече за нея, но беше и любопитство, което не можеше да си позволи да задоволи.

Рот беше сериозно повреден, жертва на насилие, а човешките жени съживяваха спомените. От желанието, което тя разпалваше, в него се разля студенина. Онази част от него, животинските инстинкти, които се опитваше да контролира, се бореха да бъдат освободени. Искаше я, но трябваше да устои. Звучите, които идваха от банята,

привлякоха вниманието му, докато я чакаше да се върне в спалнята. Щеше да я нахрани, да я предпази от Венджънс и да се фокусира върху простите неща, вместо върху начина, по който кръвта му кипеше от желанието да я подържи отново.

Стаята беше малка — само тоалетна, мивка и душ кабина. Най-необходимото. Онова, което можеше да се види във всяка офис сграда, но не и в нечий дом. Лорън почувства тъга заради Рот, защото трябваше да живее в такава спартанска обстановка.

Анцугът беше огромен, а крачолите — твърде дълги. Трябваше да ги навие, за да не се спъне в тях. Използва тоалетната, изми лицето и ръцете си и отвори вратата на банята.

Рот седеше на леглото. Двойният матрак изглеждаше малък пред масивното му телосложение. Изправи се и бързо я огледа. Намръщен отиде до скрина и извади чифт плътни, бели чорапи.

— Сигурно ти е студено.

Вниманието му стопли сърцето ѝ и я накара да го харесва още повече. Радваше се, че е била толкова далеч от истината, когато го мислеше за бивш затворник и наемен убиец. Не беше страшен, а напротив — беше мило да се тревожи, че може да ѝ е студено от бетонния под. Обу чорапите и също ги нави. Един поглед към ботушите му я увери, че мъжът има огромни крака и чорапите сигурно щяха да стигнат до коленете ѝ, ако ги беше опънала до края.

Рот се поколеба на вратата.

— Ела с мен. На това ниво има малка кухня за нас, заредена с безалкохолни и сандвичи. Имаме и чипс. Извинявам се, но това е всичко, което мога да ти предложа, докато дойде храната ни. Ще се обадя и ще им поръчам да ти донесат сготвено месо.

— Сготвено месо? — Младата жена тръгна след него.

— Ние не харесваме месото си напълно сготвено. Предпочитаме го леко запечено отвън, а отвътре да е сурово. — Той спря, а погледът му я изучаваше. — Може би няма да искаш да ни гледаш как ядем на сутринта. Тогава ще е следващата ни доставка на храна. Няма да забравя да се обадя да ти донесат човешка закуска.

— Не мога да остана до сутринта. Разбирам защо искаш да ме задържиш, но наистина трябва да отида на работа. Нуждая се от нея. Може би не разбираш какво е наем или сметки. Не знам как се справяте с тези неща в НСО, но в моя свят трябва да изкарваш пари, за

да имаш покрив над главата си. Почти съм разорена и не мога да си позволя да си взема почивен ден. Трябва да съм там отвън и да показвам имоти, да продавам. Печеля процент от това.

— Извинявам се, че те държим тук, но нямаме друг избор. Бил е твърде опасен, за да рискуваме да ни се изплъзне. Не е лесно да бъдат намерени онези като него. Те използват фалшиви имена и понякога опитват да ни наранят, заради това, че ги преследваме. Те са глупави и вярват, че не заслужават да бъдат наказани заради онова, което са сторили на моя вид. — Погледът му се смекчи. — Знам какво е да бъдеш държан против волята ти, но ти обещавам, че залавянето му ще си е струвало времето ти, прекарано тук.

От решителността в погледа му ставаше ясно, че няма да отстъпи.

— Предполагам, че би трябвало да съм благодарна, че ще се измъкна от това жива. Наистина мислех, че няма да оцелея.

— Никой няма да ти навреди. — Той отвори вратата към коридора. — Моля те, последвай ме и стой близо до мен. Няма къде да избягаш. Асансьорът се задейства с код, а се съмнявам, че би искала да попаднеш на Венджънс след онова, което ти причини.

При тази перспектива по гърба ѝ премина студена тръпка. Гологлавият мъж я ужасяваше. Нищо нямаше да промени мнението ѝ за него след онова, което почти ѝ бе причинил. Бързо се изравни с Рот. Още веднъж се почувства крехка в сравнение с неговото високо, мускулесто тяло. Новите видове бяха много по-едри на живо, отколкото по списанията и телевизията.

Аманда щеше да превърти, когато Лорън ѝ разкажеше какво се е случило и как е била отвлечена от няколко от тях. Новите видове бяха любимата им тема за разговор и дори понякога гледаха заедно специалните предавания за тях. Преди две седмици гледаха документален филм как са били преместени в изолирани и отдалечени места след освобождаването им, за да се адаптират към живота отвън. Репортерът каза, че е било необходимо да се научат да използват дори прости неща като телефон и микровълнова печка. Никое от тези неща не ѝ беше хрумвало дотогава.

Рот излезе от стаята и тя тръгна с него. Нямаше да го изпусне и да рискува да се натъкне на Венджънс. Младият мъж я погледна.

— В безопасност си.

Тя кимна, сигурна, че не би я наранил.

— Знам.

Посочи ѝ с жест да мине пред него.

— Върви напред и ще ти кажа кога да завиеш към кухнята.

— Ако не възразяваш, ще стоя до теб.

— Венджънс няма да те нарани. Вече трябва да се е успокоил и да е променил поведението си.

Лорън облиза устни.

— Но аз не съм. — Не се срамуваше да признае колко уплашена беше. — Той е страшен.

ГЛАВА 4

Лорън се чувстваше нервна, докато Рот я водеше надолу по дълъг коридор, който се отваряше към просторна стая, в ъгъла на която беше разположена билиардна маса. В центъра имаше наредени няколко дивана, маси и огромен телевизор, а покрай едната стена беше оформена кухня с голям хладилник, шкафове и мивка. Имаше също трапезна маса и столове. Точно там се фокусира вниманието ѝ и я накара да спре уплашено.

Една ръка я хвана нежно за лакътя и погледът на младата жена се вдигна към лицето на Рот. Той ѝ се усмихна.

— Всичко е наред, Лорън. Това са мъжете, с които работя. Вече си срещала единия от тях.

Той я побутна напред и не ѝ остави друг избор, освен да се приближи към масата. Там, един срещу друг, седяха двама мъже. Единият от тях беше русият от склада, но без очилата и очите му се виждаха ясно. Определено беше Нов вид. За разлика от Рот, той беше синеок, но чертите им бяха подобни. Русият се намръщи, докато гледаше как приближават.

— Това е Шадоу — представи го Рот.

Шадоу погледна събрата си.

— Защо е извън стаята за разпити? — Набързо я огледа. — Толкова ли ти пречеше парфюмът ѝ, докато я разпитваше, че си я накарал да облече твои дрехи? — Той подуши въздуха. — Признавам, че сега ми е по-приятно да съм в нейно присъствие.

Без да му обръща внимание, Рот кимна към третия мъж.

— Това е Брас.

Младата жена се вгледа в неговата кафява коса и почти черни очи. Той също беше огромен, с широки рамене и мускули като на другарите му. И също се мръщеше.

— Защо е тук? Опитвахме се да я сплашим.

Нейният спасител се поколеба.

— Ще го обсъдим по-късно. В момента тя има нужда от храна. Вярвам й, че не е гадже на Бил, а само работи с него. Каза ми, че той обича да ходи в някакъв бар, който е недалеч от жилището му. Тим трябва да изпрати екипа там и да го постави под наблюдение. Може би Бил ще се появи, ако го посещава редовно.

Когато чу стъпки зад гърба си, Лорън се обърна. В стаята влезе Венджънс. Беше се преоблякъл в потник и къси панталони, които не скриваха мускулите му. Беше достатъчен само един поглед и я прониза ужас, по-бързо и от светкавица. Тя изхленчи и се измъкна от хватката на Рот. Препъна се назад и затърси къде да се скрие.

Рот бързо я хвана през кръста и я притисна към гърдите си. Извъртайки се така, че да блокира гледката й към източника на нейния страх, той наведе поглед към нея.

— Всичко е наред, Лорън. Вен няма да те докосне отново.

Пръстите й се бяха вкопчили в ризата му. Не се опитваше да избяга, а напротив — прилепи се към него. Беше я спасил веднъж и тя се чувстваше в безопасност, сгушена в прегръдката му.

— Какво става? — Брас се изправи. — Мога да помириша ужаса, който се носи от нея.

— Това е интересна реакция към Венджънс. Заради обръснатата му глава ли е? Да, наистина изглежда странно. Сигурно е била много объркана, за да не го забележи, когато я измъкнахме от онзи склад? — Шадоу се подсмихна. — Добре ли си, Рот? Имаш ли нужда от помощ, преди да се е покатерила по теб?

Рот изръмжа и тялото срещу нейното се напрегна. Звукът беше гневен и заплашителен. Младата жена щеше да опита да го избута и да избяга, но ръцете му бяха здраво заключени около кръста й. Едната я галеше по гърба, дори когато той издаде още един такъв звук.

— Виждаш ли, Венджънс? Виждаш ли какво направи? Ако не можеш да се контролираш, трябва да се върнеш в Резервата, докато се научиш как да го правиш.

Още едно ръмжене се разнесе из стаята.

— Казах, че съжалявам!

— Съжаляваш за какво? — включи се и Брас. — Какво си направил, Вен?

— Уплаших я — призна той.

— Как? Мисля, че ако можеше да се качи върху Рот, за да избяга от теб, щеше да го направи. — Шадоу звучеше ядосан. — Да не би да си преминал границата?

— Тя е споделяла секс с онова чудовище. — Гласът на Венджънс се задълбочи. — Изгубих търпение. Защиатава го, а не трябва. Отивам да се разходя.

Мина доста време, но младата жена не искаше да пусне спасителя си, докато не бъде сигурна, че гологлавият мъж си е отишъл. Най-накрая Брас проговори.

— Какво се е случило?

Рот продължаваше да я гали по гърба.

— Чух писъците ѝ и влязох в стаята. Той беше разкъсал дрехите ѝ и имаше намерение да я обладае, за да я накара да сътрудничи. Мислеше, че ако я направи своя половинка, лоялността ѝ ще се обърне към него.

— Кучи син! — рече Брас през зъби. — Нищо чудно, че реагира толкова силно на присъствието му. Тя добре ли е?

Все още притискайки Лорън към себе си, Рот ѝ каза:

— Той се махна. Вече можеш да ме пуснеш.

Лорън го послуша и отстъпи назад. После надникна иззад Рот, за да се увери, че Венджънс наистина го няма. Страхът ѝ се стопи и тя вдигна поглед към своя герой. Той я гледаше спокойно.

— Благодаря ти! — Тя преглътна.

Рот я докосна и я обърна с лице към другите двама Вида. Сега стояха само на крачка разстояние. Лорън ахна и бързо се дръпна назад. Гърбът ѝ се удари в гърдите на Рот и той обви леко ръце около нея, за да я задържи на място.

— Спокойно — каза ѝ. — В безопасност си.

Шадоу се усмихна, но изглеждаше насила.

— Няма да те нараним. Само се опитвахме да те сплашим, за да ни дадеш информация, но никога не си била в реална опасност. Ние не нараняваме жени.

Изражението на Брас беше мрачно.

— Вен не е трябвало да те докосва по този начин. Ние не толерираме насилственото обвързване или грубото отношение към жени.

— Внимавах да не те нараня, когато те метнах върху масата. — Шадоу се намръщи. — Беше само за да те разтърся леко, но Рот каза, че съм отишъл твърде далеч. Затова ни накара да излезем. Извинявам се!

— Обясних ѝ. Китките ѝ бяха леко разранени от белезниците след борбата да се измъкне от Вен, но ги превързах. — Плавно я отдалечи на няколко сантиметра от тялото си. — Доведох я тук, за да хапне и пийне нещо, стомахът ѝ къркори от глад.

Брас въздъхна.

— Сигурно си мислиш най-лошото за нас. Извинявам се за гнева на Вен!

Рот я пусна.

— Тя не е щастлива, че трябва да остане тук, докато хванем Бил.

— Кой би бил щастлив да е държан като затворник? — Шадоу седна обратно на мястото си, но погледът му остана прикован в Рот. — Учуден съм, че не си му откъснал главата, когато си влязъл там.

— Щях да го направя, ако не се бе успокоил. — Изражението на Рот стана мрачно. — Брас, може би трябва да поговориш с него. Той не трябва да участва в тази мисия, ако не може да контролира гнева си. Нека да се върне в Резервата. Там се справят с разгневените мъже много по-добре, отколкото в Хоумленд.

Брас кимна.

— Ще отида да поговоря с него. — Той спря за момент. — Жената е твоя отговорност, Рот. Изглежда с теб е много по-спокойна, отколкото с останалите от нас.

Рот пребледня.

— Мислех, че можем да я предадем на специалния отряд и те да се погрижат за нея.

Шадоу поклати глава.

— Не. — Сините му очи обходиха тялото на Лорън по цялата дължина. — Бих се чувствал по-добре, ако е с нас. Сигурен съм, че са добри хора, но не ги познаваме достатъчно, за да им се доверим да се погрижат за жената. Ние я доведохме тук. Отговорността за нейната защита е наша, докато бъде освободена.

— Да, отговорността е наша — съгласи се и Брас. — Знам, че не е нужно да го казвам, но не я оставяй с Вен. Сигурен съм, че сега той е добре, но поведението му е притеснително. Вероятно не е толкова

стабилен, колкото изглеждаше. Всички сме под голямо напрежение на тази мисия. Сигурен съм, че и жената не би искала да е сама с него.

Рот се намръщи.

— Къде да я държа?

— Близо до теб. — Брас сви рамене.

— По-добре ти, отколкото аз — кимна Шадоу.

Лорън погледна към тримата мъже. Брас изглеждаше безразличен, на Шадоу като че ли му бе неудобно, а Рот беше намръщен. Очевидно не искаше да му я лепнат, както впрочем не искаха и другите двама. Може би беше време отново да опита да спечели свободата си.

— Не може ли просто да си отида у дома? Моля ви! Няма да кажа нищо на Бил. Искам да го хванете.

Три чифта очи я изгледаха сурово и тя преглътна. Никой не каза и дума. Въздъхна. После въздъхна отново, осъзнала, че няма да ходи никъде.

— Добре. Гладна съм. Тъкмо сядах да вечерям с приятелката си, когато получих обаждането да отида в склада. Изобщо не успях да хапна.

Рот се отдалечи от нея.

— Седни. Искаш ли сандвич с печено говеждо или шунка? Ще ти направя.

— С говеждо, моля! Без горчица. Алергична съм.

— Разбирам. — Рот се обърна с гръб и започна да вади продуктите за сандвича от хладилника. — Би трябвало да е лесно да те нахраня.

Лорън седна и погледна към Шадоу, докато Брас напускаше стаята. Той отвърна на погледа ѝ и смръщи вежди, но продължи да се взира в косата ѝ.

— Какво? — Протегна ръка и докосна главата си, за да се увери, че кокът е още на мястото си и няма стърчащи кичури. — Да не би да има нещо в косата ми? Кажете ми, че не е паяжина. Мразя паяци.

— Няма паяци. Защо правиш това с косата си? Изглежда неудобно.

Младата жена отпусна ръката си.

— Изглеждам по-професионално, когато е вдигната. Би трябвало да я отрежа, но като малка все бях с къса коса. Винаги съм искала да

имам дълга коса, затова я пуснах веднага щом си намерих собствено жилище след гимназията.

— Защо просто не спря да я режеш още като дете?

— Отгледаха ме моите баба и дядо. — Тя се позабави с отговора. — Баба казваше, че е по-лесно да се поддържа, когато е къса, а дядо не искаше момчетата да се заглеждат по мен и затова беше съгласен с нея. Караха ме да се подстригвам през няколко месеца, докато се изнесох. Тяхната къща, техните правила. — Усмихна се.

— Може ли да я пуснеш, ако обичаш? Любопитен съм.

Младата жена сви рамене. Вдигна ръце и започна да измъква фибите. Знаеше, че ще изглежда рошава, но искаше да задоволи любопитството му. Разбираше го, след като самата тя имаше куп въпроси за Новите видове. Осъзна, че и тя би могла да им изглежда странна, както те на нея.

Остави фибите на масата, размота косата си и махна ластика. Прокара пръсти през кичурите, доволна от свободата, тъй като беше свикнала да я сресва преди лягане и потърси погледа на Шадоу, за да види реакцията му.

Устните му бяха разтворени, а сините му очи гледаха втренчено косата ѝ. Премигна няколко пъти и накрая се усмихна.

— Красива е и е по-дълга, отколкото предполагам. Липсва ми дългата ми коса.

Тя погледна към късата му прическа.

— Защо си я отрязал, щом я харесваш дълга?

— Мисията е по-важна, пък и ще порасне отново. — Усмивката му помръкна. — Трябваше да я отрежа, за да изглеждам повече като човек и да се впиша в специалния отряд. Не беше толкова дълга като твоята, но стигаше под раменете ми.

Можеше да го разбере.

— Държа моята вързана заради работата ми. Може би, вместо да я режеш, е можело да я вдигнеш.

В кухненския бокс се счупи стъкло. Лорън се стресна и се обърна в посоката, от която дойде силният звук. Рот се беше втренчил в нея с отворена уста, а чинията с нейния сандвич лежеше счупена на пода в краката му, където я бе изпуснал.

Шадоу се изкиска.

— Красива е, нали? Много по-дълга, отколкото мислех.

Чертите на Рот се сковаха и той погледна към пода. Изръмжа и се наведе, за да разчисти бъркотията. Лорън беше объркана и погледна към събеседника си.

— Той да не би да изръмжа току-що? Мислех, че си въобразявам.

— Всички ние ръмжим. Заради промените в нас е. Също така се зъбим. Вием. — Засмя се. — Показваме зъби. Виждала ли си ги вече?

— Изглеждат като обикновени зъби — поклати глава тя.

— Това е, защото сме се научили да контролираме мимиките си, когато сме около човеци. Упражняваме се пред огледало как да говорим и да се усмихваме, за да не плашим хората, когато си имаме работа с тях. Искаш ли да видиш кучешките ми зъби?

Тя се поколеба.

— Разбира се, ако не се приближаваш към мен.

Младият мъж се засмя и отвори широко устни. Лорън не можа да се сдържи и зяпна в него. Преглътна трудно. Зъбите му бяха ослепително бели и изглеждаха като човешките, докато не разкри кучешките. Те бяха по-дълги от нормалното и се изостряха в краищата. Мъжът бавно ги скри.

— В нашия екип всички сме от кучешкия вид. С това са били смесени нашите гени. Котешкият имат същите особености, само че те издават рев, като животинските си събратя, когато са емоционални. Ние вием и ръмжим. — Повдигна рамене. — Всички ръмжим. Не се тревожи, когато чуеш нещо подобно. Често го правим. Но това не означава, че сме ядосани.

— Котешки вид?

— Някои от нашите хора са с ДНК на големи котки, предполагаме, че са лъвове, тигри и онези едрите, черните — вие ги наричате пантери. Това е само предположение, но те имат котешки очи и реват. Кучешкият вид са най-добрите следотърсачи и се разбират добре помежду си. Обонянieto ни е по-силно и обичаме да сме в компания. Котките са по-бързи и могат да скочат на височина от етаж или два. Повечето от тях не са общителни. Предпочитат да са сами.

— Джъстис Норт е от котешкия вид, нали?

— Той е изключение. От котешкия вид е, но е много общителен.

— Виждала съм го често по новините. Изглежда приятен.

— Такъв е.

— Заповядай! — Рот постави пред нея чиния с храна и кутийка сода.

Тя внимателно огледа сандвича.

Шадоу се засмя.

— Не е онзи, който падна на пода. Той ти направи друг.

Лорън се изчерви, смутена, че е отгатнал мислите ѝ. Обърна се и погледна към Рот.

— Благодаря ти!

Той седна до нея, но вниманието му оставаше фокусирано върху косата ѝ. По неznайна причина мъжът изглеждаше очарован от вида на дългата руса коса, която стигаше почти до кръста ѝ. Мислено го игнорира. Шадоу ѝ беше казал, че харесват дълги коси.

Сандвичът с говеждо беше вкусен, беше му сложил майонеза, сирене и прясна маруля. Лорън се усмихна на Новия вид.

— Благодаря ти! Страхотно е! Оценявам го. — Тя отвори содата.

Рот се обърна към Шадоу.

— Ти трябва да я защитаваш и да я държиш близо до себе си.

Очите на другия мъж се присвиха.

— Не.

Рот изръмжа.

— Моля те!

Известно време се гледаха един друг. Лорън ядеше и ги наблюдаваше. Чудеше се дали не си комуникираха по някакъв начин. Изглежда имаха безмълвна дискусия, защото присвиваха очи и правеха странни физиономии.

— Да не би вие двамата да си четете мислите?

И двамата я зяпнаха.

— Не. — Шадоу ѝ се усмихна. — Но щеше да е готино, ако можехме. Просто се изучавахме. Има неща между нас, които не е нужно да изговаряме. Идваме от едно и също съоръжение за тестване и откакто сме освободени, прекарваме повечето си време заедно. Познаваме се достатъчно добре, за да знаем какво мисли другият. — Той се обърна към Рот. — Не!

Рот изглеждаше ядосан.

— Би била в по-голяма безопасност с теб.

Чертите на Шадоу се смекчиха.

— Не беше твоя вината, че опита да нападнеш онази жена, докато още беше дрогиран и заключен. Трябва да го преодолееш. По-силен си и това би бил идеалния начин да си го докажеш.

Внезапно Рот се изправи.

— Как?

— Няма да я нараниш. Ти си по-силен, отколкото си мислиш. И двамата знаем, че тя не е от хората, които ни измъчваха. Не е замесена в нещата, които ни правеха, а и опиатите отдавна са се изчистили от кръвта ни. Ще се справиш.

— Ти си с по-добър характер от мен.

Шадоу се намръщи.

— Имам същите спомени като теб. Споделяхме онзи ад и ти беше по-силния. Аз бях предозиран, защото не можех да контролирам гнева си. Тя ти вярва и ти не би предал доверието ѝ.

Лорън се досети, че говореха за нея.

— За какво става въпрос?

Шадоу бавно се изправи.

— За живота ни в плен. Въпросът е личен.

Това я накара да осъзнае, че е пристъпила границата. Довърши вечерята си, докато те продължаваха да се гледат. Най-накрая тишината бе нарушена от Рот.

— И ти се страхуваш.

— Постоянно — призна Шадоу. — Ти винаги си бил по-силен от мен.

Нейният герой прекъсна визуалния контакт с приятеля си и я погледна мрачно.

— Лорън? Да вървим. Ще останеш с мен, в стаята ми. Можеш да вземеш леглото, аз ще спя на пода. Няма да те нараня.

Тя беше шокирана.

— Трябва да спя в стаята ти заедно с теб?

Той се поколеба.

— Би ли предпочела да спиш в стаята на Венджънс.

Младата жена се изправи с треперещи крака.

— Готова съм да дойда с теб.

Шадоу се подсмихна.

— Това мина гладко.

Тъмнокосият му събрат му се озъби и нежно подхвана ръката на Лорън.

— Ти можеш да измиеш чиниите. Ще се видим на сутринта.

— Вярвай в себе си — провикна се Шадоу след тях.

Младата жена се чувстваше неудобно, докато Рот я водеше обратно към стаята си. Той затвори вратата след тях с намръщено изражение. Веднага я пусна и се отдалечи на няколко крачки. Изглежда също като нея изпитваше неудобство да бъдат затворени заедно в една стая. Това я накара да се почувства по-добре, като знаеше че и той не е въодушевен от идеята да прекарат заедно нощта.

Най-накрая той я погледна.

— Няма телевизор, но има радио и няколко книги на шкафа. Отивам да си взема душ. — Рот изправи рамене. — Не напускай стаята ми. Венджънс е отвън и не искам да му даваме възможност да се конфронтира с теб. Ще предположи, че бягаш, а вече е достатъчно стресиран. Леглото е твое. Сигурен съм, че след всичко, което преживя, си много уморена. Почини си.

Отиде до шкафа за чисти дрехи и се затвори в банята. Лорън се огледа из стаята, надявайки се, че е само за една нощ и с тъга си спомни собствената си спалня. Седна на леглото. Матракът беше потвърд, отколкото ѝ се нравеше, но Рот не беше от типа мъже, които харесват меките легла.

Обгърна с ръце кръста си, докато слушаше шума от пуснатата вода в другата стая. Все още не можеше да повярва, че е с Нови видове, които я бяха отвлекли. Рот беше секси, трябваше да му го признае, а и той я беше спасил от Венджънс.

Прехапа долната си устна. Впери поглед в затворената врата на банята и прехапа устни, когато осъзна, че той е на по-малко от три метра от нея, гол под душа. *Аманда никога няма да ми повярва, когато ѝ кажа.* Усмихна се при тази мисъл.

Рот стисна зъби и остави водата да облива лицето му. В леглото му щеше да спи жена, на по-малко от метър от него. Човешка жена. Образи преминаха през съзнанието му. За човешките жени, които беше принуден да гледа, за да може да откраднат семето от тялото му. Членът му се втвърди и той едва успя да задържи яростния си вой.

Лорън не беше отговорна за жестоките тестове, от които бе оцелял. Виновни бяха служителите на Мерикъл, които го отвлякоха от

тестовото съоръжение, преди то да бъде щурмувано от полицията и събратята му да бъдат освободени. Държаха го окован в клетка, прикачваха го към машини, слагаха му каска, на която показваха видеоклипове с голи човешки жени, които се докосваха, и помпаха тялото му с наркотици, които го побъркваха от похот.

Отдръпна лице от водната струя, пое си въздух и погледна надолу. Хвана члена си с ръка. Усещането от грубата му длан беше много по-различно от машината, която смучеше семето му за хората, които искаха да го продадат. Той погали ствола, за да се задържи в реалността. Вече не беше затворник. Нямахме машина, прикачена към тялото му, а Лорън беше реален човек, не някаква безименна жена от филм, използвана за да го възбуди.

Удоволствието помогна да се уталожат част от гнева му. Вече под контрол, той се облегна на студената стена на душа. Очите му останаха затворени и образът на Лорън нахлу в съзнанието му. Усмивката ѝ, начинът, по който косата падаше по гърба ѝ, и колко мека беше кожата ѝ. Тялото ѝ беше по-различно от това на жените видове. Бледо. Пищно.

Той простена и започна да движи по-бързо ръката по члена си, а когато стигна до върха, стисна устни, за да не издаде звук. Напрежението в тялото му се стопи, щом се възстанови от бързия оргазъм, и посегна към шампоана. Липсваше му дългата коса, но така беше по-лесно да я поддържа. Бързо изми и тялото си. Бързаше в случай, че гостенката му започнеше да се страхува. Тя беше на непознато място, с непознати мъже.

ГЛАВА 5

Лорън реши, че наистина мрази Брент. Той беше много по-лош от обикновен грубиян. Беше извършил сериозни и ужасни престъпления срещу Новите видове, но в момента тя плащаше за тях. Обърна се на една страна върху матрака и сложи ръка под главата си вместо възглавница. Вдъхна аромата на Рот, реши че е приятен и позволи на звука от душа да я успокои. Прозя се. Сега той беше мил, но преди няколко часа ситуацията беше различна. Никога не бе изпитвала по-голям страх от онзи момент, когато я отвлякоха и Венджънс опита да я изнасили.

Бореше се със съня и се зачуди дали надзирателят ѝ не е заспал под душа. Вече доста време беше там. Изведнъж водата спря, като че ли мъжът бе прочел мислите ѝ, и тя го зачака да излезе. Би било грубо да заспи, без да му каже „Лека нощ“.

Няколко минути по-късно вратата се отвори и Рот пристъпи в стаята, облечен само в чифт боксерки. Видът на тялото му накара Лорън да забрави за съня. Голите му гърди бяха с тъмен загар, мускулести и абсолютно перфектни. Бицепсите му бяха добре оформени, големи, а раменете му — най-широките, които бе виждала. Устата ѝ пресъхна.

Той се спря, наклони глава и я погледна с любопитство.

— Добре ли си?

Погледът ѝ се плъзна надолу по тялото му до ниската талия на боксерките и под тях, до обемистите му бедра — още повече мускули. Рот беше образец за мъжественост и изглеждаше по-добре от моделите на календара ѝ у дома.

— Лорън? — намръщи се той. — Изглеждаш бледа.

— Къде са останалите ти дрехи?

— Обикновено спя без дрехи, но сега съм прилично покрит. —

Той погледна надолу, преди отново да срещне погледа ѝ. — Членът ми е скрит.

Нямаше какво да отговори на това. Умът ѝ се изпразни за секунди, докато погледът ѝ обхождаше всеки сантиметър от тялото му.

— Нося дрехи, докато съм на работа и предпочитам да си почивам от тях, докато спя. Денят беше дълъг и двамата имаме нужда да поспим. Веднага се връщам. Забравих да взема завивки за пода. Има спални чували и допълнителни възглавници в един килер надолу по коридора. — За момент спря. — Имаш ли нужда от нещо за пиене преди лягане? Мога да ти донеса чаша вода или сода.

— Не, благодаря — преглътна тя.

Новият вид се обърна. Боксерките очертаваха добре мускулестия, перфектен задник, а гърбът му беше широк. Той отвори вратата, излезе в коридора и тръгна наляво. Лорън се извъртя по гръб, загледа се в тавана и изведнъж се засмя. Добре, че отвлякоха нея, а не Аманда. Най-добрата ѝ приятелка щеше да хвърли само един поглед върху тялото на Новия вид и щеше да му скочи. Рот можеше да изкуши и светец. Той имаше тяло, което всяка жена би оценила, и от което не би се отказала.

Движение привлече погледа ѝ и тя се зарадва, че е бил толкова бърз с изпълнението на задачата си. Но не Рот влезе в стаята. Вратата тихичко се затвори, докато Венджънс я гледаше. Ужасът я накара да се изправи и да зяпне към него.

— Заблудила си Рот с твоите красиви очи и мек глас — изръмжа заплашително. — Но не и мен. — Ръцете му се свиха в юмруци от двете страни и той пристъпи към нея. — Днес те помирисах и ти вонеше като врага. Ще бъдеш моя половинка и ще правиш каквото ти кажа, като ме заведеш при Бил. Повече не му принадлежиш и ще носиш моя аромат.

Лорън знаеше, че е в опасност, когато гологлавият мъж изръмжа отново и препречи вратата, през която бе дошъл. Погледът ѝ се стрелна към банята. Беше само на няколко крачки от ръба на леглото, но вратата нямаше ключалка от вътрешната страна. Въпреки това тя се стрелна към нея. Поне щеше да има врата помежду им. Почти беше успяла, когато ръцете му я сграбчиха през кръста.

Писъкът, който опита да се изтръгне от гърлото ѝ, беше спрян, когато мъжа я извъртя и я блъсна в стената на сантиметри от целта ѝ. Грубият удар изкара въздуха от дробовете ѝ, а едната му ръка хвана косата в основата на врата ѝ. Лорън се мъчеше да си поеме въздух,

когато той обвини другата си ръка около кръста ѝ и я притисна до тялото си. Обърна се и тръгна към вратата.

Най-накрая младата жена успя да си поеме достатъчно въздух и изпищя. Риташе трескаво в опит да го спъне, но той успяваше да остане прав, независимо колко силно забиваше ходила в краката му. Венджънс пусна косата ѝ, когато отвори вратата и я изнесе в коридора. Влезе в стая, две врати по-надолу, и затръшна вратата. Тя предположи, че сега бяха в неговата стая.

От гърлото ѝ се откъсна още един писък, когато я хвърли върху твърд матрак. Приземи се по очи на леглото му и ѝ отне няколко секунди, докато осъзнае какво беше станало. Изплю кичур коса от все още отворената си уста и повдигна глава, за да го погледне ужасена. Беше само на няколко сантиметра от нея.

— Предявявам претенциите си върху теб — изръмжа той. — Сега си моя половинка.

Посегна към предницата на шортите си и Лорън осъзна реалността на онова, което планираше. Реагира незабавно.

— Майната ти! — изкрещя тя и се претърколи далеч от него.

Леглото не беше до стената, както това на Рот. То беше в средата на стаята и младата жена се удари силно в пода, когато падна отстрани. Матрактът изскърца, щом Венджънс стъпи отгоре. Втренчи се в нея до момента, в който тя се претърколи под леглото в опит да избяга. Нямаше къде другаде да отиде, докато оглеждаше трескаво стаята, търсейки изход. Вратите към коридора и банята бяха твърде далеч, за да ги достигне.

Краката на Венджънс се приземиха на по-малко от половин метър от нея, щом мъжът скочи на земята и Лорън ахна, когато леглото изведнъж вече не беше над нея. Той го беше отхвърлил настрана. Звукът, който се чу, когато рамката се удари в стената, беше оглушителен и тя погледна с ужас към нападателя си.

— Искаш да бъдеш взета на пода? Добре. — Той се хвърли към нея.

Лорън опита да се извърти, но Вида се движеше твърде бързо. Той просто хвърли огромното си тяло върху нея. Болката от удара така и не дойде. Вместо това ръцете му поежа тежестта и той бавно се намести над нея, приковавайки я към бетона. Подпря се на една ръка, а

с другата сграбчи анцуга ѝ, извъртя се достатъчно, за да направи място между телата им и дръпна силно. Платът се разкъса.

Лорън отново изпищя и се опита да издере лицето му, но мъжът се отдръпна и ноктите ѝ се забиха в топлата кожа на врата му. Венджънс зави от болка. Ръцете му станаха груби. Обърна я с лице към пода, прикова я болезнено и се озъби.

— Не се бори или ще те нараня!

— Върви по дяволите! — изплака младата жена, борейки се да го свали от гърба си. — Пусни ме!

— Обявявам те за моя половинка! Ще се научиш да харесваш докосването ми.

— Ти, болен...

Вратата се отвори с трясък и се блъсна в стената. Лорън извъртя глава, за да види източника на зловещото ръмжене, от което настръхна. Шадоу и Рот се втурнаха в стаята, изглеждаха бесни.

— Помогни ми! — изпъшка тя, склучвайки поглед с този на Рот.

— Обявявам я за моя половинка! — изрева Венджънс. — Излезте и ни оставете да се обвържем.

Брас се втурна в стаята, избута Шадоу настрана и оголвайки зъби, изръмжа.

— Не! Не можеш насила да я направиш своя половинка. Какво ти става, Венджънс? Веднага я пусни!

— Обявявам я за моя половинка и тя ще прави каквото ѝ кажа — свирепо изръмжа гологлавият Вид. — Ще ѝ покажа моето надмощие, докато ми се подчини.

Ноздрите на Рот се разшириха, пръстите му се свиха като на граблива птица и той се спусна към Венджънс. Всичко, което Лорън можеше да направи, бе да се стегне, с мисълта, че още едно тяло ще я смаже на пода. Вместо това, тялото на нападателя ѝ беше избутано от нея и се удари в стената.

Нечии ръце я хванаха под мишниците и я издърпаха към вратата. Лорън погледна нагоре и видя, че това е Шадоу. Брас се приближи, също я подхвана и двамата я изправиха на крака. Бързо я избутаха поблизо до вратата и застанаха пред нея.

— Да се намесим ли? — изръмжа гневно Шадоу.

— Не — отвърна му със същия тон Брас. — Вен отиде твърде далеч. Ако Рот го убие, така да бъде. Той нападна жена. Не може да се

контролира.

Лорън трепереше силно, докато се подпираше на рамката на вратата. Думите на мъжете, както и значението им, достигнаха до нея. Тя се приближи достатъчно, за да надникне пред тях и остана шокирана от гледката. Венджънс и Рот се биеха, но това не беше като никой от боевете, които бе виждала. Те се бореха и разменяха ритници и юмруци. В един момент се сблъскаха и се претърколиха на пода. Вкопчиха се един в друг с остриите си зъби и нокти. Когато се разделиха, и двамата скочиха на крака.

Венджънс ритна изненадващо, опитвайки да уцели опонента си в корема. Рот избегна удара и от своя страна се завъртя и го изрита в лицето. Мъжът беше отхвърлен към стената. Той се удари силно, изсумтя и се изправи. Изръмжа към Рот, разкривайки смъртоносно изглеждащи челюсти и опита да го повали, като го хване около кръста. Рот отвърна на ръмженето, показвайки собствените си страховити зъби и се извъртя, за да избегне разперените ръце на Венджънс. С ноктите на свитите си пръсти, той раздра плътта на Вен и двамата отново се озоваха на пода. Търкаляха се, като си разменяха юмруци и се деряха, а телата им бяха целите в кръв.

Лорън се молеше, ужасена от тази демонстрация на насилие.

— Спрете ги!

Шадоу посегна назад, за да хване нежно ръката ѝ.

— Те се бият за теб. Рот трябва да го направи, а Венджънс трябва да се научи, че не може да наранява жени.

Двамата противници отново скочиха на крака, ръмжащи един към друг. Изведнъж Вен нададе вой и се спусна напред. Беше очевидно, че се стреми към гърлото на Рот, но той протегна ръце и изблъска противника си настрана. Лакътят му се удари силно във врата на гологлавия мъж. Той издаде задавен звук и падна на пода. Рот скочи върху гърба му и обви ръка около гърлото му, стискайки силно.

— Докосна я отново — озъби се той. — Взе я от леглото ми. Ти си извън контрол.

Венджънс опита да повдигне тялото си, за да се извърти, но не можа и се срина обратно на пода.

— Би трябвало да те убия. Би трябвало да ти строша врата. Ако някога отново погледнеш към нея или се приближиш дори на мирис разстояние, ще умреш! — изръмжа разярено Рот.

Мускулите по ръката му се издуваха, докато Венджънс се давеше и задъхваше. Тялото му се тресеше, а пръстите му се вкопчваха в бетона, докато лицето му придоби болнав вид от липсата на кислород. Той забели очи и изпадна в безсъзнание. Изминаха дълги секунди, преди Рот да изпсува тихо. Пусна врата на мъжа и се изправи на крака.

Кръв покриваше устата и гърдите му. Имаше повече по двете му ръце, торса и до ръба на боксерките му. Дори едното бедро и коляното му бяха окървавени. Той погледна към Брас.

— Той не е годен за тази мисия, нито да бъде около хора. Следващия път, когато го видя, ще го убия, ако не го изпратиш в Дивата зона в Резервата. Трябва да е с другите необвързани мъже. Има късмет, че още е жив.

Брас кимна.

— Ще го пазя и ще се обадя да го приберат. Няма да напуска Дивата зона.

Рот изръмжа.

— Ако е тук на сутринта, е мъртъв. Ако престъпи и крачка извън Дивата зона, е мъртъв. — Яростният му поглед се насочи към Лорън. Гласът му прозвуча необикновено дълбок, но ръмженето го нямаше. — Отиваме в моята стая.

Краката на младата жена отказваха да се движат, все още бе под въздействието на шока. Искаше да направи каквото ѝ бе казал, но тялото ѝ не се подчиняваше на командите на мозъка. Вида бавно пристъпи към нея, но спря на няколко крачки. Пое си дълбоко въздух.

— Докато той си тръгне, ще бъдеш в моята стая. Обърни се, Лорън. Не искам да те докосвам с тази кръв по мен. Моля те, тръгвай!

Тя успя да подчини тялото си, обърна се и тръгна. Рот остана близо до нея, докато влязоха в стаята му. Вратата се затръшна зад тях. Лорън подскочи, извъртя се и погледна стреснато Новия вид. Той все още изглеждаше бесен, очите му бяха почернели от гняв. Тя опита да си напомни, че емоцията не беше насочена към нея.

— Ще се изкъпя, за да измия кръвта. Седни на леглото и не мърдай. — Той си пое дълбоко въздух. — Няма да те изпускам от поглед, докато Венджънс не си замине. — Още едно дълбоко вдишване. — Заспивай и бъди сигурна, че това няма да се повтори. Ако отново дойде за теб, ще умре.

Тя мълчаливо кимна, несигурна какво да каже. Беше направо разтърсена. Краката ѝ бяха така омекнали, че едва се добра до леглото и рухна. Легна на една страна, с гръб към Рот, и се загледа в стената. Сълзи пълнеха очите ѝ, а тялото ѝ не спираше да трепери.

Сърцето на Рот ускори ритъма си и той почувства нужда да се отдалечи от жената. Адреналинът от битката така препускаше из тялото му, че чак кожата го сърбеше. Поривът да бяга, да вие или да продължи да се бие, го държеше на ръба. Можеше да убие Венджънс, почти го беше направил, но бе възстановил контрола си навреме, за да го предотврати. Това трябваше да се брои за нещо, да го успокои поне малко, но той не си вярваше достатъчно, за да бъде близо до нея.

Гневът, че Лорън беше нападната в стаята му от мъж, който възнамеряваше да вземе тялото ѝ и да се обвърже с нея, беше прераснал в насилие. Ароматът на страха ѝ беше отключил нещо в него, нещо, което прерасна в кръвожадност.

Цялото му тяло беше покрито с кръв — неговата и на Венджънс. Когато влезе в банята, насилието и гневът от битката бързо се превърнаха в желание и в нужда да претендира за Лорън, преди друг мъж да опита да му я вземе отново. Само при мисълта да се върне в спалнята и да я съблече гола, членът му се напълни с кръв. Той стисна юмруци и задиша през уста, за да намали вонята на кръв. Животинската му страна искаше жената толкова много, че болеше. Тялото му трепереше от нуждата да отиде при нея.

Жестоки картини нахлуха в мислите му и охладиха сторещената му кръв достатъчно, за да запази контрол. В състоянието, в което беше, щеше да я нарани. Щеше да я вземе грубо, без да се съобразява, само за да задоволи потребността си да я направи своя. Щеше да е по-лош и от Венджънс, ако го стореше. Рот знаеше, че е грешно да принуждаваш жена да стане твоя половинка.

Членът му пулсираше болезнено и той разбра, че ще трябва да се погрижи за нуждите си, преди инстинктите му да надделаят. Тя беше човек и не беше негова. Той я пазеше и тя му вярваше. За момент си припомни човешките жени от филмите, които използваша, за да го измъчват, и го връхлетя желание да потърси отмъщение.

Уплаши се, защото знаеше на какво е способен в този момент. Лорън не беше негов враг и не заслужаваше да стане инструмент за неговото отмъщение. Тя беше нежна, мила и не му беше сторила зло.

Рот нямаше намерение да я нарани, но в този момент не беше в състояние да ѝ даде нежност. Отпусна юмруци и бързо пристъпи в душ кабината. Нуждаеше се от студена вода и от начин да освободи насъбралата се агресия. Трябваше да помни, че е достатъчно силен, за да държи под контрол примитивната си страна. Не беше приемливо да нарани Лорън и това беше последното нещо, което искаше да направи. За съжаление, необходимостта да я направи своя, оставаше.

Лорън опита да се съвземе. Да се разпадне пред Рот, след като той току-що се бе бил брутално, за да я спаси, не беше нещо, което той имаше нужда да види. Беше направил повече от достатъчно, без да е необходимо да ѝ държи ръката, докато тя циври. Знаеше, че мъжете мразят сълзи и не искаше да му създава допълнителни неудобства.

Звукът на течаща вода не я изненада. Рот беше казал, че възнамерява да се изкъпе, но вратата между тях не беше затворена. Извърна глава, за да надникне към банята и остана шокирана, когато видя окървавения гръб на Рот. Той се наведе и свали кървавите боксерки. Задникът му беше със същия загар като останалото тяло, нямаше разлика, а точно тази част от него определено беше красива.

Младата жена разтвори устни в безмълвна изненада. Той ѝ беше казал, че няма да я изпуска от поглед, но да се къпе на отворена врата беше малко прекалено. Мъжът пристъпи в душ кабината, а стъклото беше достатъчно прозрачно, за да види всеки сантиметър от тялото му. Той не погледна към нея, когато повдигна глава и подложи лицето си под водната струя. Посегна нагоре, за да измие кръвта от ръцете си.

Водата, потекла по гърба му, стана червена и тя знаеше, че е редно отново да се обърне към стената. Беше грубо и абсолютно неприемливо да го шпионира, но просто не можеше да отвърне поглед. Рот имаше най-красивото тяло, което някога бе виждала. Той беше в толкова добра форма, мускулест и привлекателен, че не можеше да устои. Беше с гръб към нея и изглежда не подозираше за внимателния ѝ оглед.

Вида се извърна настрани и отново подложи глава под душа. Очите му бяха затворени, докато търкаше лицето си. Дъхът ѝ спря, когато ръцете му се придвижиха надолу по врата и гърдите. Те бяха страхотни — широки и гладки. По тях нямаше никакво окосмяване. Ръцете му сляпо посегнаха към шишето с душ гел, той изсипа малко в дланта си и продължи да сапунисва тялото си.

Лорън не можеше да спре да гледа дланите му, докато покриваха с пяна тъмните, твърди зърна и се плъзнаха надолу по корема му. Тя дори не искаше да мига. Коремът му беше твърд и плосък, с добре очертани мускули. Тя прехапа устни, пръстите ѝ потрепнаха. Завиждаше на ръцете му, които докосваха всичката тази красива кожа. Беше готова да се обзаложи, че на допир той беше също толкова прекрасен, колкото и на вид. Физическата ѝ реакция беше изненадваща — зърната ѝ се втвърдиха и стомахът ѝ се сви. Рот беше невероятно секси.

Той се наклони още назад и се извъртя към нея, докато отмиваше пяната. Отвори уста, щом погледът ѝ се спусна към кръста му. Членът му се виждаше ясно през стъклото. Беше тъмен, дебел и човекът имаше топки. Големи и, доколкото можеше да види, там нямаше никакво окосмяване. Или се бръснеше, или природно нямаше косми в областта на гениталиите.

Лорън извърна глава и заби поглед в стената. Не искаше да я хване, че го зяпа, ако си отвореше очите. Тя преглътна, но образът на голия, мокър Рот беше запечатан в мозъка ѝ.

Новите видове бяха обрязани, или поне Рот беше. Той беше и по-голям от всички мъже, които бе виждала лично. Списанията и порнофилмите не се брояха, но той можеше спокойно да се мери и с тях. Тя беше чувала, че адреналинът е афродизиак, но до този момент не вярваше. Атаката, която преживя, би трябвало да я отврати от мъжете и по-специално от секса, но вместо това изглежда само беше изострила емоциите ѝ. Да гледа как Рот сапунисва мускулестото си тяло, я караше да чувства доста неща.

Младата жена отново се обърна към него, неспособна да устои на изкушението. Всичко по тялото му беше голямо. Ръцете му се бяха преместили по-надолу, движенията му — по-скоро ласка, поне в нейния ум. Дъхът ѝ спря, когато пръстите му се затвориха около члена му, плъзнаха се надолу по него и се разтвориха, за да обхванат тежките тестиси. Ръката се вдигна, отново обхвана члена и бавно го погали от върха до основата. Лорън извъртя глава, докато повече не можеше да го види. *Мастурбира ли? Разтърси я шок. Не би могъл. Няма начин. Аз съм точно тук, а вратата е отворена!*

Изминаха дълги секунди и Лорън не се стърпя да не погледне отново. Обърна глава и най-напред се взря в очите му, за да се увери,

че са все още затворени. Бяха. Тогава се престраши да плъзне поглед по гладкото, секси тяло, ръката му все още обгрижваше твърдия член. Докато гледаше, топлина обагри лицето ѝ. Там беше сапунисан, пръстите му обхващаха здраво ствола и той повдигна другата си ръка, за да се подпре на стената на душ кабината. Бедрата му се люлееха бавно напред-назад по един чувствен начин, който я накара да си представи как той обладава някоя жена с този бавен, предизвикателен ритъм.

Гърдите я заболяха и между краката ѝ плъзна влага. Лорън бе възбудена от гледката на това, което Рот правеше с тялото си. А знанието, че той дори не подозира, че го наблюдава, я възбуди още повече. Караше я да се чувства палава и абсолютно порочна. Един честен човек би останал с гръб, но тя не можеше да помръдне, погледът ѝ внимателно следеше всяко негово движение. Членът му като че ли се уголеми още повече и тялото му се напрегна, мускулите се изпънаха и изпъкнаха, когато той свърши. Главата му се отметна назад, устните му се разтвориха и кучешките му зъби проблеснаха. Лорън го чу да стене.

— О, по дяволите! — прошепна тя, извърна глава, преди да я е хванал, че го зяпа като воайор, каквато и беше, и се загледа в стената. Сърцето ѝ препускаше, тялото ѝ тръпнеше, а клиторът ѝ пулсираше. Рот беше толкова секси, че тя се чувстваше цялата сгорещена.

Осъзна, че той също бе повлиян от насилието, тъй като очевидно бе получил ерекция. Разбира се, при мъжете това вероятно беше причинено от агресията по време на боя, но нейната възбуда беше изцяло по негова вина след това представление, което ѝ изнесе.

Почувства се малко наранена. Защо не ѝ се беше нахвърлил, щом искаше секс? Сведе поглед и огледа тялото си. Рот беше перфектен, а тя не беше. Сълзи запариха в очите ѝ, но ги преглътна. Знаеше, че е глупаво да се чувства по този начин, но я болеше. Знаеше също, че емоциите ѝ са извън контрол след стреса, през който беше преминала. *Не го прави, не се чувствай отхвърлена, мамка му!* Тя се насили да не мисли за теглото си. *Мъже като този не искат жени като теб. Те излизат с онези кльоцави мацки, с големи цици, перфектно оформени от пластичния хирург.*

Тя чу водата да спира, вратата на душа да се отваря и остана с лице към стената, докато си представяше как Рот използва хавлията, за

да подсуши цялото това секси тяло. Секундите се проточиха до минута.

— Готов съм с душа. — Дрезгавият му глас я стресна, прозвучавайки близо.

Лорън го погледна през рамо. Освен хавлията, увита около хълбоците, нямаше нищо друго. Застана до шкафа, наведе се и си взе чифт чисти боксерки. Погледите им се срещнаха, когато той се изправи с лице към нея.

— Ще махна това и ще си облека боксерките. Може би искаш да си затвориш очите.

Вместо това младата жена, се обърна с гръб, отново се загледа в стената и го чу да шумоли наоколо. Преброи тридесет секунди и се настани така, че да седне с лице към него. Рот беше сложил широки черни боксерки и бе вдигнал хавлията. Усмихна ѝ се половинчато, върна се в банята и метна мократа кърпа над ръба на душ кабината, след това се върна обратно в стаята.

— Ще взема спалния чувал и възглавницата от коридора, където ги изпуснах, когато те чух да крещиш.

Той отвори вратата и пристъпи навън. Тя видя по гърба му множеството драскотини, от които сълзеше кръв. Значи онази, която беше отмил, не е била само на Венджънс. Тя ахна. Той се обърна и се намръщи, когато я погледна.

— Гърбът ти кърви.

Новия вид сви рамене.

— Имах късмет.

И изчезна от погледа ѝ.

Късмет? Наистина ли каза това? Кое му е късметлийското да имаш дълбоки драскотини по гърба? Той се върна в стаята, носейки завивките, затвори с крак вратата и хвърли всичко на пода. Приведе се и разстла спалния чувал.

— Не се ли страхуваш, че някой ще отвори вратата и ще те удари с нея? Твърде близо си.

Той поклати глава.

— Венджънс ще напусне на сутринта, но имаме няколко часа, преди да могат да го транспортират. Няма да мине покрай мен, ако успее да избяга от Брас и реши да опита отново да те вземе.

— Ооо! Искаш ли да почистя гърба ти вместо теб?

Вида хвърли възглавницата и се изправи в цял ръст. Тъмният му поглед обходи стаята, преди да отиде за малкия комплект за спешна помощ, който беше използвал по-рано, за да почисти и превърже китките ѝ. С кутия в ръка се приближи до нея.

— Би било мило от твоя страна да се погрижиш за раните ми. Благодаря ти!

Лорън взе аптечката, а Рот седна на пода пред леглото. Тя се приближи и постави краката си от двете му страни. Ръцете ѝ леко трепереха, когато отвори кутията, постави я до себе си на леглото и извади всичко, от което се нуждаеше, за да почисти и превърже раните му. Един поглед към тях я накара да трепне. Изглеждаха болезнени, но не кървяха толкова много.

— Лошо те е издрал.

— Това е нашият начин да се бием.

— Какво точно означаваше, че иска да ме направи своя половинка? Разбирам, че искаше секс, но беше и нещо повече, нали? — Лорън трябваше да се разсее от факта, че той е толкова близо и ще го докосва.

Рот се напрегна.

— Това е нещо, за което и двамата партньори трябва да са съгласни. Той се опита да те принуди, а това не е правилно. Искаше да те обяви за своя половинка.

— Какво означава това?

— Подобно е на вашия брак, но на езика на Видовете означава завинаги. Обвързваш се само с онзи, към когото имаш силни чувства. Видовете се обричат един на друг, докато единият от двамата умре. След време оставяме отпечатък от аромата си върху своите половинки. При някои това се случва бързо, а при други може да отнеме няколко седмици.

— Какво означава, че оставяте аромата си? Никога не съм чувала за това. — Тя духна върху драскотините, които почистваше, в случай че му пареше. Той не трепна, а гласът му остана спокоен, докато говореше.

— Това помага да се формира връзка между половинките. Мъж, който оставя отпечатък от аромата си върху жена, иска само нейното ухание около него, както и тя иска неговото. Това ги успокоява, когато

миришат на половинката си. Щом веднъж се случи, не могат да понасят мириса на другите.

— Те смърдят?

Той се засмя.

— Не точно, но за обвързаната двойка другите миришат погрешно или лошо. Не знам по какъв друг начин да го обясня. Те имат нужда само един от друг.

— Четох, че няколко жени са омъжени за ваши мъже. И с тях ли се е случило същото? Нали се сещаш, такива като мен? И те ли изпитват непоносимост към миризмата на другите мъже?

Той погледна назад към нея и ѝ се усмихна. Тъмните му очи блестяха весело.

— Не. Те нямат нашето обоняние или памет за миризми. Ние сме силно зависими от нашето обоняние. Двойката, за която може би си чувала най-много, е Ели и Фюри. Тя го обича и той я обича. Когато се обвържем, ние сме много грижовни към нашите половинки. Той ще се погрижи никога и нищо да не ѝ липсва.

Лорън беше впечатлена.

— Това звучи някак готино.

— Искаш ли да се обвържеш с Венджънс? — Рот се обърна към нея, погледът в тъмните му очи беше почти страшен, а изражението му — ядосано.

— По дяволите, не! Мога да ти гарантирам, че ако ме беше обявил за своя половинка, със сигурност нямаше да е до края на живота ми. Е, може би, докато смъртта ни раздели щеше да проработи, защото щях да го убия при първа възможност.

Рот се отпусна.

— Щях да го убия, ако те беше насиллил да се обвържеш с него. Ти не би могла да убиеш някой от нас, освен ако не се добереш до пистолет. Ние сме твърде големи, бързи и силни, за да може някой с твоя размер да ни причини зло по някакъв друг начин.

Лорън не можеше да не се съгласи.

— Да, видях. Благодаря ти, че се би с него и ме спаси. Бях ужасена.

— Знам. Подуших страха ти.

Тя приключи и с последната лепенка.

— Е, вече не би трябвало да мириша на страх. Чувствам се в безопасност с теб.

Рот пое дълбоко въздух и се напрегна. Погледът му се насочи към скута ѝ и между бедрата. Той бавно вдиша отново и меко ръмжене се изплъзна от разтворените му устни. Очите му се разшириха, когато срещна погледа ѝ.

— Ти си възбудена.

Лорън пребледня.

— Какво?

Той се претърколи на колене, хвана ръба на леглото и отново вдиша. Докато тя го гледаше, очите му като че ли станаха по-тъмни. Устните му се разтвориха, дълбоко ръмжене се разнесе от него и младата жена видя остриите му кучешки зъби, когато прехапа долната си устна.

— Плашиш ме — призна си.

— Ти си възбудена. Мога да те помириша, Лорън. Защо?

Мамка му! Може да подуши, че съм разгорещена? Нямахше да му каже, че го беше гледала, докато се докосваше под душа, или да му признае колко възбуждащо беше да го наблюдава как мастурбира.

Вида наклони глава и затвори очи, вдишвайки дълбоко. Още едно ръмжене се разнесе от гърлото му. Приблужи се, наведе се и Лорън ахна, когато зарови лице в покритите ѝ от анцуга бедра. Той вдиша отново, докато лицето му се притискаше силно към скута ѝ и от него прозвуча нисък гъргорещ звук.

Рот искаше да вие. Ароматът на възбудата на Лорън почти го побъркваше. Знаеше, че тя се чувства притеснена, че лицето му е заровено в мястото, където се събираха бедрата ѝ, докато вдишваше женския ѝ аромат, но за нищо на света не можеше да се отдръпне. Лорън ухаеше толкова хубаво, че той не можеше да принуди тялото си да се отмести.

Кръв нахлу в члена му, изпълни го и трябваше да разтвори краката си, за да направи място на огромната ерекция. Желанието да я повали, да разкъса дрехите ѝ и да я чука, беше толкова силно, че се наложи да сграбчи леглото, докато ръцете му не се разтрепериха от напрежение. Лорън щеше да бъде ужасена, ако той не възвърнеше част от контрола си. Тя беше човек, а не вид и Рот не смееше да я приласкае, за да споделят секс по обичайния начин. Щеше да я

уплаши, ако започнеш да ръмжи и да показва абсолютната си доминантност. Нямах да я впечатли, като покаже силата си.

Рот още веднъж си пое дълбоко въздух, простена и принуди ума си да поеме контрола. Не бе имал жена от много отдавна, а и всички те бяха от Видовете. Вече не вярваше на себе си, след годините на тестове и лекарства. Сексът се беше превърнал в битка на волята и за това не бе опитвал да го прави с никоя, след като беше освободен. Съмняваше се, че дори и жена от Видовете щеше да го приеме. Не би могъл да е сигурен, че е безопасно.

Проблеснаха спомени за онези жени, лежащи на легла с широко разтворени крака, докато използваша пръстите си или секс играчки, за да се задоволят. Образите го бяха възбуждали, докато машините изстискваха семето от тялото му. Вида отвори уста, за да диша през нея, но ароматът на Лорън беше достатъчно силен, че да го вкуси. Това само влоши нещата. Членът му пулсираше болезнено, желанието да я обладае нарасна и той изскимтя.

Недей! нареди на тялото си. *Поеми контрол!* Изплува още един спомен, неясен, как опитва да нападне човешка жена, истинска, и това охлади желанието му. Денят, в който го освободиха, все още беше под влиянието на медикаментите които Мерикъл го принуждаваха да взема. Яростен заради онова, което му бяха сторили, нападна невинен, защото мразеше всички хора.

Брон се бе сбил с него, за да предпази половинката си Бека. Рот бе твърде объркан и слаб, за да разбере връзката им. Просто беше видял човек и искаше да я убие за отмъщение. Споменът все още го преследваше и винаги щеше да го измъчва и това помогна на тялото му да се отпусне. Членът му остана твърд, но той успя да сложи под контрол желанията си.

— Рот? — Гласът на Лорън трепереше от страх. — Какво правиш?

Той не искаше да я плаши, отказваше да я нарани по какъвто и да е начин и това му помогна да се успокои. Тя имаше нужда и той искаше да я удовлетвори. Можеше да го направи, без да изгуби контрол. Това щеше да е изпитание, а той искаше да се пребори със страха си заради нея.

Рот взе решение. Той беше Нов вид. Силен. Мъж, контролиращ собственото си тяло, свободен, и никой не можеше да го накара да

нарани някой друг. Лорън беше толкова сладка, миришеше толкова хубаво, а той беше любопитен.

ГЛАВА 6

Рот вдигна лице и Лорън беше шокирана от болката в тъмните му очи.

— Миришеш толкова хубаво!

Гласът му беше много дълбок и дрезгав и би трябвало да я уплаши. Тя си призна, че изпитва малко страх, но той не я нараняваше. Поведението му беше по-скоро шокиращо, отколкото плашещо. Младата жена се сгорещи още повече, когато погледите им се срещнаха. Рот беше толкова близо, че можеше просто да протегне ръка и да го докосне, а времето изглежда бе спряло.

Дишането му се учести и той сякаш търсеше нещо в очите ѝ. Просто не беше сигурна какво. Вида изръмжа, пусна ръба на леглото и постави леко ръце върху бедрата ѝ. После бавно и несигурно плъзна длани към колана на анцуга ѝ. Внезапно я бутна и тя се озова по гръб на леглото. Рот мушна пръсти под ластика и дръпна. Погледът ѝ продължаваше да го следи, очите му не се откъсваха от нейните, но тя не се възпротиви.

— Няма да те нараня, Лорън. Миришеш толкова хубаво!

— Рот?

Младата жена не знаеше какво да прави, но и не искаше да му отказва. Тъничко гласче ѝ напомни, че не би трябвало да обмисля да прави секс с непознат, нещо, което никога не бе правила, но Рот беше различен. Правилото да не целуваш мъж до третата среща изведнъж ѝ изглеждаше толкова старомодно и глупаво, когато някой толкова секси като Рот беше съвсем близо и тя го искаше прекалено много.

— Събери бедрата си за мен!

Тя се поколеба за секунда, но го направи. Чувстваше тялото си живо, болеше я, а желанието, което потъмняваше настоящия му поглед, беше достатъчна причина да се подчини. Събра бедрата си и ги повдигна, за да издърпа той дрехата, докато я свали.

Лорън знаеше, че трябва да се отдръпне и да му каже да спре. Той беше Нов вид, един непознат и тя не знаеше почти нищо за него,

но желанието надделя над разума. Не можеше да си спомни някога да е била по-привлечена от мъж. Беше ѝ омръзнало от съжаления — бе имала много такива моменти в живота си, но този нямаше да бъде един от тях.

Рот пусна анцуга на пода, махна и чорапите, приведе се над нея и я хвана за коленете.

— Отвори се за мен! Няма да те нараня.

— Аз... — Тя се стесняваше от голото си тяло и особено да му покаже интимните си части, като се отвори широко за погледа му. Никой мъж не я беше гледал там. Тя винаги беше твърде смутена, а и те не бяха съвсем настоятелни. Въпреки това любопитството да види какво ще направи бе голямо.

— Страхуваш ли се от мен? — Той подуши въздуха. — Не долавям страх.

Страните ѝ пламнаха.

— Аз, въъ, лампата свети и то доста ярко.

— Не разбирам — намръщи се Вида.

— Искаш да правим секс, нали? Може ли първо да изгасим светлината? Не искам да ме видиш. — Лорън придърпа блузата надолу, за да покрие голата си долна половина.

— Защо? — Беше лесно да прочете объркването по лицето му.

— Никой никога не ме е гледал там долу и ако разтворя крака... а ти си на колене. Ще имаш доста добра гледка.

— Лицето ти е леко зачервено.

— Срам ме е. Сексуалният ми опит не е... ами, не съм спала с много мъже, а онези, с които съм била, не искаха да ме гледат на светло. Не мога да кажа, че не съм разстроена от това. Аз съм малко пълна и знам как изглеждам гола.

— Отвори се за мен! Искам да те видя, а и мисля, че си много привлекателна.

— Любопитен си? — Това можеше да разбере. — Виждал ли си някога, по дяволите, да не си... — Не можеше да го каже. Рот беше твърде привлекателен, за да е девствен.

Той седна на пети и смръщи вежди.

— Да не съм какво?

— Виждал ли си голо момиче преди? Никога не съм се замисляла за това, но все пак си бил затворен много дълго. През целия

ти живот, според онова, което съм чела. Предполагам, че е било като затвор.

— Споделял съм секс, но мина доста време от тогава. — Чертите му се смекчиха. — Да не си срамежлива?

— Да. — Тя въздъхна облекчено, благодарна, че не беше девствен. Мисълта, че трябва да го учи на секс, я стресираше. Твърде голяма отговорност. — Неудобно ми е да съм гола на светната лампа.

— Ще се научиш да не се срамуваш от мен. Няма причина за това. — Палците му погалиха вътрешната страна на коленете ѝ. — Отвори ги за мен!

— Искаш да погледнеш моята... ъм... там долу?

— Искам да те вкуса. — Той облиза устни и погледна към скута ѝ.

Устните ѝ се разтвориха, но от тях не излезе ни звук. Мисълта я възбуждаше, но и я изнервяше.

— Никога не съм... имам предвид, никой никога не е... — Срамът ѝ се увеличи и тя осъзна, че вероятно не трябва да си признава това. — Не е необходимо да го правиш.

— Не се страхувай от моята доминантност. Няма да те нараня, Лорън! — Изведнъж хвана коленете ѝ, придърпа я по-близо и разтвори краката ѝ.

Това я шокира, а силата му не ѝ позволи да затвори отново бедра. Внезапно Рот се наведе. Топъл въздух лъхна откритата ѝ женственост и горещ език очерта клитора ѝ.

Младата жена ахна от шока и вкопчи пръсти в леглото. Не се съпротивляваше, но тялото ѝ се напрегна. Вида изръмжа — силен, животински звук, и отново я облиза. Притисна се по-силно към сърцевината ѝ, раздвижи език и тя простена, когато удоволствието се изстреля право в мозъка ѝ. Усещането беше невероятно и тя изви гръбнак над матрака.

Новият вид беше безмилостен с ласките на езика си, ближеше и смучеше снопчето нерви. Рот изръмжа, това изпрати вибрации към клитора ѝ и тя се задъха. Не беше нежен, когато раздалечи още краката ѝ и притисна устните си по-силно към интимното местенце.

Усещането беше толкова интензивно, че граничеше с болка. Щеше да умре от срам, когато, в плен на страстта, бедрата ѝ се заповдигаха към устата му, но не можеше да се спре. Неговите

движения станаха още по-агресивни и изтръгнаха стенание от гърлото ѝ. Рот ѝ правеше невероятни неща с устните и езика си. Емоциите завладяха цялото ѝ същество, вече не чувстваше нищо друго, освен чисто удоволствие.

Кулминацията ѝ беше толкова силна, че тялото ѝ се разтрепери, а Рот откъсна устни от клитора ѝ. Вагиналните ѝ стени все още се свиваха от екстаза, когато изведнъж езикът му се гмурна в нея. Тя изкрещя името му — отчасти от шок, отчасти от удоволствие.

Той я обладаваше с езика си, зарови се още по-дълбоко и изръмжа. Лорън не се интересуваше колко страшен бе звукът. Страх беше последното, което изпитваше, когато той се отдръпна и я прониза отново. Младата жена спря да мисли за всичко, освен за начина, по който я караше да трепери от страст.

Рот бавно отдръпна езика си и Лорън отвори очи, взря се в тавана, опитвайки да си поеме дъх, но ахна изненадано, когато пръстът му проникна във влажната ѝ сърцевина. Той плъзна дълбоко дебелия си пръст, извади го и после прибави още един, разтягайки я бавно.

Тя сграбчи завивките и изви бедра срещу ръката му. Той спря.

— Толкова си тясна. Причинявам ли ти болка?

Лорън поклати глава, неспособна да му отговори.

Той отново натисна, накара я да поеме и двата му пръста и мускулите ѝ се стегнаха около тях. Рот изръмжа и изведнъж отдръпна ръката си, пусна бедрото ѝ и вече не я докосваше.

Лорън повдигна глава и го погледна, все още приведен над нея. Погледите им се заключиха и копнежът в очите му я накара да посегне към него. Разтвори ръце в няма покана да я приближи. Той се повдигна и не позволи на търсещите ѝ пръсти да се докоснат до кожата му.

— Искам да се заровя в теб — каза дрезгаво. — Но не мога.

Лорън се намръщи.

— Предпазвам се от забременяване. Слагам си инжекция на всеки три месеца. Ако нямаш презервативи, спокойно. Нямам венерически болести. А ти?

— Ние не се разболяваме. Не заради това не мога да се заровя в теб. Толкова много искам да го направя, че ме боли. Болезнено твърд съм. Искам да те вкуся и да те докосвам цялата, но сам ще се погрижа за болката си. Просто не искам да те плаша.

— Не разбирам частта, в която ще се погрижиш сам за болката си.

Рот наведе глава и докосна корема ѝ с брадичка. Бавно плъзна ръце нагоре по тялото ѝ и вдигна блузата над гърдите ѝ. Впи очи в меките възвишения и изръмжа. Надвеси се отново над нея и Лорън почувства тежкия му твърд член да се търка в бедрото ѝ. Мъжът сведе лице, разтвори устни и облиза вътрешната страна на гърдата ѝ. След това плъзна език нагоре, докато достигна зърното и затвори устни около настръхналото връхче.

Лорън ахна, когато той засмука нежната пъпка в горещата си уста. Усети острите му кучешки зъби, но те не я нараняваха. Повдигна бедра и ги уви около неговите, приканвайки го да я обладае. Изви тялото си така, че главичката на члена му се притисна към нежния ѝ отвор. Младата жена простена и затегна хватката на бедрата си, придърпвайки го към себе си, докато той не започна да навлиза в меката сърцевина. Членът му беше дебел и тялото ѝ протестираше срещу внушителния орган, но тя се намести срещу него, отвори още бедра и заби пети в плътта му.

— Вземи ме! — изстена тя.

Над нея Рот се напрегна, издаде тих звук, почти хленч, и откъсна устни от гърдата ѝ. Подпря се с ръце на леглото, отгласна се нагоре и извъртя бедра. Това не остави друг избор на Лорън, освен да го пусне. Той се отдръпна и се приземи по задник на пода.

Лорън рязко седна и го зяпна, учудена какво се бе случило, но ядосаното му изражение я спря. Рот се изправи и се запрепъва към банята. Не затвори вратата, а директно отвори тази на душ кабината. Наведе се, пусна водата и пристъпи под струята. След това затвори вратата на душ кабината.

Лорън беше шокирана. Тя го наблюдаваше през стъклото, но той не погледна към нея. Вида взе душ гела, изсипа щедро количество в шепата си и обхвана с длан все още твърдия си член. Задвижи ръката си бързо нагоре и надолу по стоманената плът.

Младата жена погледна към лицето му. Главата му беше сведена, а очите му — здраво стиснати. Чу се свирепо ръмжене и движенията на ръката му станаха по-бързи, почти яростни. Тялото му се напрегна, мускулите му трептяха, а ръмженето му се засили. Лорън насочи поглед към слабините му, наблюдавайки кулминацията на мъжа.

Спермата му се изстреля върху плочките пред него, а тялото му се разтресе, докато той продължи да движи ръката си, удължавайки удоволствието.

Какво, по дяволите? Лорън се почувства наранена и леко шокирана. Тя му беше предложила тялото си, а той предпочете да мастурбира. Нима беше твърде добър, за да не влезе в нея? Или тя не беше достатъчно привлекателна? Младата жена се бореше със сълзите. Знаеше, че мъжът е твърде секси, но си мислеше, че все пак я желае, след като едва ли не я нападна с устни.

Извъртя се и покри с блуза тялото си, което той очевидно намираще за непривлекателно. Чу, че душът спря, но остана с гръб към банята, все още опитвайки да се пребори със сълзите. Вида предпочиташе да се погрижи сам за себе си, вместо да прави любов с нея. Това беше опустошително за чувствата и гордостта ѝ.

След минута Рот влезе в стаята.

— Съжалявам!

Лорън избърса сълзите и се обърна. Той отново беше с кърпа около кръста, а изражението му, когато срещна погледа ѝ, беше мрачно.

— Защо плачеш?

Тя мразеше болката, прозвучала в гласа ѝ.

— Предпочете да мастурбираш вместо да влезеш в мен?

Той премигна.

— Никога няма да вляза в теб. Бих могъл да те нараня и няма да поема риска да ти причиня болка.

Лорън беше объркана.

— Как би могъл да ме нараниш?

Рот предпазливо се приближи и коленичи до леглото. Изражението му се смекчи.

— Аз съм по-голям и по-груб от вашите мъже. Мога да те нараня, Лорън. Ще съм твърде агресивен и ще те взема прекалено грубо. Никога няма да вляза в теб и да те накарам да приемеш тялото ми в твоето.

Тя не знаеше какво да отговори. Накрая успя да промълви:

— Тогава бъди нежен!

Той преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Не притежавам такъв самоконтрол и нямам доверие на себе си.

— Не разбирам.

— Знам, но го правя, за да те защитя. Никога няма да те нараня, Лорън. Никога! — Той премигна. — Бих желал да те прегърна и да спя с теб в ръцете ми. Може ли?

Младата жена се опитваше да схване логиката му, но важното в случая бе, че той иска да спи с нея. Тя кимна. Мъжът нямаше да прави секс, но нямаше нищо против оралната любов. А и беше добър в това. Страхуваше се, че би могъл да я нарани и Лорън разбираше откъде произлизаха опасенията му. Членът му беше голям. Може би му се беше случвало да нарани жена, след като бе толкова надарен. Беше чувала, че колкото е по-голям, толкова по-добре, но досега не се бе замисляла, че всъщност може и да боли.

Вида се усмихна.

— Благодаря ти! Ще бъде удоволствие за мен да те държа в обятията си. Нека си обуя боксерки.

Той се изправи, обърна се и отвори едно от чекмеджетата за нов чифт бельо. Този път просто пусна кърпата и се извърна с гръб към нея, предоставяйки ѝ отново гледка към разкошния си задник. Тя с удоволствие наблюдаваше как се навежда, за да обуе боксерките. Тъмният му поглед срещна очите ѝ, когато бавно се обърна и тръгна към леглото. Начинът, по който се движеше, беше невероятно секси, някак примитивен и това ѝ напомни, че той не беше напълно човек.

Когато спря до ръба на леглото, Рот протегна ръце и нежно ѝ помогна да се изправи. Усмихна се, пусна дланите ѝ и се наведе, за да вдигне завивките и да приготви леглото. Лорън нямаше намерение да споменава, че ще им е трудно да се сместят на леглото. Рот се обърна към нея.

— Свали си блузата. Искам да те погледам и да те докосвам отново.

Тя се поколеба, но не и той. Протегна се и бавно съблече дрехата ѝ. Щом като остана гола пред него, Лорън се почувства засрамена. Възбуденият му поглед бавно се плъзна по тялото ѝ. Меко ръмжене излезе от разтворените му устни и очите им се срещнаха.

— Легни и разтвори бедра. Искам отново да те вкуся.

Сърцето ѝ пропусна удар от изненада, че той иска да го направи отново. За него оралният секс означава да я вкуси? Тя си го повтори наум, докато лягаше отново по гръб на леглото. Притеснението да бъде

толкова открита пред него, отново заплашваше да я превземе, но съдейки по бързината, с която Вида се отпусна на ръба на матрака, той не забелязваше наднорменото ѝ тегло. Обхвана вътрешната страна на бедрата ѝ, разтвори ги и се обърна с лице към нея, докато се снижаваше към целта си. Още едно от онези секси изръмжавания изпълни стаята и не ѝ отне много време да разбере, че това означава, че е възбуден.

Лорън затвори очи. Това помогна да се чувства по-малко засрамена заради тялото си, докато ръцете му разтваряха краката ѝ. Облиза я и тя изпита божествена наслада от ласката върху клитора. Когато той изръмжа, вибрациите върху чувствителната пъпка я накараха да простене. Страстта ѝ се възпламени, бързо преодоля колебанието си дали да му позволи да прави каквото поиска с нея и се загледа в слабините му. Той седна на ръба на леглото с лице към нея, а горната част на тялото му беше извъртяна така, че да достига до женствеността ѝ. Боксерките му бяха издути отпред от огромната ерекция, която не можеше да скрие.

Беше лесно да извърти тялото си и да го обхване през тънкия, черен плат. Когато го погали, почувства колко е твърд. Реакцията му беше моментална. Откъсна устни от сърцевината ѝ, отдръпна глава и изръмжа, когато срещна стреснатия ѝ поглед.

— Недей!

— Искам и аз да те докосвам.

— Това не е добра идея.

— Моля те!

Той изръмжа отново, пусна бедрата ѝ и се изправи.

— Членът ми е по-голям от тези на вашите мъже и накрая набъбва в основата. Това се случва точно преди да изпитам оргазъм. Остава така в продължение на няколко минути. Не искам да те плаша.

Тази информация беше малко смайваща.

— Как така набъбва?

— Набъбва точно преди кулминацията. Аз съм различен... променен съм, Лорън. Това е една от проявите. Това е и една от причините никога да не вляза в теб. Членът ми става още по-дебел около основата и това би могло да ти причини болка или дискомфорт. Ако съм в теб, когато това стане, няма да мога да изляза, докато

набъбването не спадне. На нашите жени им доставя удоволствие, но доколкото съм чувал, при някои от вас не е така.

— Спал ли си с някоя като мен преди?

Изречението му се помрачи.

— Не. От дълго време не съм споделял секс с жена. Това е друга причина, поради която не бих влязъл в теб.

Тя се загледа в очите му. В тях се четеше мъка.

— Помислих, че може би не искаш да си в мен.

Вида изръмжа.

— Толкова много го искам, че ме боли.

Лорън облиза устни.

— Свали боксерките. Искам да те докосна. Няма да ме уплашиш, ако набъбнеш.

Няколко дълги секунди Рот изучава погледа ѝ, докато накрая кимна.

— Няма да те нараня, Лорън!

Младата жена го наблюдаваше, когато той стана и се поколеба, сякаш очакваше от нея да се уплаши. Но щом се увери, че това няма да се случи, си свали бельото. Членът му беше дълъг, дебел и внушителен. Рот остана абсолютно неподвижен, докато тя го изучаваше.

— Седни! — Лорън се премести по-близо до стената, за да му направи място. — Не се страхувам, Рот.

Вида се поколеба малко, преди бавно да приседне на ръба на леглото. След това бавно се извъртя, за да може тя да го достигне. Младата жена посегна с ръка и нежно обгърна твърдия като стомана ствол. Горещата корава плът беше приятна на допир и тя бавно вдигна поглед към лицето му, за да го наблюдава, докато движеше ръка нагоре-надолу по дължината му.

Рот отметна глава назад, разтвори устни и тихо изръмжа. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от стискането на металния ръб на леглото, сякаш се страхуваше да я докосне. Почувствала се по-уверена, тя се изправи, освободи го и склучи поглед с неговия, докато слизаше от леглото.

— Благодаря ти, че ме докосваш! — Гласът му звучеше дрезгаво, а страстта пламтеше в очите му, когато я погледна с любопитство. — Какво правиш?

Лорън коленичи пред него, видя шокирания му поглед и се усмихна.

— Разтвори си краката! Искам да те докосвам повече.

Рот се поколеба, но все пак разтвори крака, за да ѝ позволи да се приближи. Тя забеляза, че ръцете му все още стискат ръба като спасителен пояс. Вида изглеждаше притеснен и смутен от разменените им места. Лорън реши, че изглежда сладък и секси едновременно и посегна към него. Обгърна твърдия му член, доколкото можеше, защото палецът ѝ не можеше да се срещне с останалите ѝ пръсти. При движението той отново изръмжа.

С другата си ръка го обхвана по-нагоре, установявайки, че размерът му определено беше внушителен и се усмихна. Кожата му беше копринено мека, но плътта под нея беше стоманено твърда. Той отново изръмжа, но този път по-силно. Погледът на Лорън се насочи към лицето му и тя видя затворените му очи и оголените остри зъби, докато дишаше тежко.

— Разбирам защо се страхуваш да не ме нараниш — каза тя меко. — Ти си по-голям и по-дебел от всички, които съм виждала досега. Въпреки че не съм виждала много голи мъже, но ти определено си внушителен.

— Ръцете ти са толкова меки! Не са груби — простена той. — Чувствам се толкова добре.

Груби? Лорън не го разбра и спря да го гали. Рот отвори очи. Нещо в изражението ѝ сигурно му подсказа, че не разбира за какво говори, защото той протегна ръка и я сложи с дланта нагоре върху бедрото си.

— Нашите жени имат ръце като моите.

Тя пусна члена му, за да погали ръката му. Дланите му бяха с по-груба кожа, почти като мазоли. Пръстите ѝ ги проследиха до върха на неговите. Потърка възглавничките и усети, че и там кожата му е твърда. Тогава го разбра. Нейните ръце бяха меки навсякъде.

— Предполагам, че нямаш лосион, нали?

— В горното чекмедже на нощното шкафче. — Усмихна се Рот. — Ние имаме силен нагон. В багажа ни винаги можеш да намериш лосион. Нуждаем се от често сексуално освобождаване.

Лорън му се усмихна в отговор, доволна, че така открито говореше за самозадоволяването. Никога не бе срещала мъж като него.

Повечето биха умрели, преди да признаят нещо подобно. А Рот открито обсъждаше въпроса. В чекмеджето откри голяма бутилка бебешки лосион. Усмихна се и отвори капачката.

— Бил си доста самоуверен, когато си го купил.

— Не разбирам.

— Мислел си, че ще ти е необходим толкова лосион. Самоуверен. Разбираш ли?

— Изразходвам го за по-малко от седмица. Наистина имаме силен нагон. Аз съм от кучешкия вид. Постоянно съм възбуден.

Тя повдигна вежда.

— Колко пъти дневно използваш лосиона?

Той все още се усмихваше.

— Поне десетина.

Лорън едва не изпусна бутилката.

— На колко си години?

Вида сви рамене.

— Не знам със сигурност. Докторите правят предположения според костите и зъбите ни. В лабораториите се губи представа за времето. Лекарите предполагат, че съм в средата на трийсетте. Човешките мъже не правят ли това?

— Да, но не по толкова много пъти. Колкото по-млади са, толкова по-често го правят. С възрастта честотата намалява. Поне доколкото знам, но не съм експерт по въпроса.

Рот кимна.

— Мислех, че човешките мъже са като нас в това отношение.

— Е, при жените е обратното, или поне при мен е така.

Очите му се присвиха.

— Какво имаш предвид?

— Когато бяха по-млада, няха толкова силен нагон. Сега съм на тридесет и напоследък желанието ми доста се е увеличило.

— Значи си спала с Бил. — Рот присви поглед и стисна устни.

— Не! — намръщи се тя. — Сама се грижа за себе си.

Очите му се разшириха от изненада.

— Докосваш се?

— Често. За това и не се тревожа, че нямам връзка с мъж.

— Не знаех, че нормалните жени го правят. Ако нашите имат нужда от секс, просто намират мъж, който да се погрижи за тях.

— Нормалните жени?

Рот се замисли.

— Това не е правилната дума. Ти не си жена, която се снима във филми за сексуална стимулация. Мислех, че само те се докосват, като начин да привлекат мъжете да правят секс с тях, защото им се плаща.

Лорън остави лосиона на пода и опита да скрие изненадата си от отговора му. Не беше сигурна как да му отвърне и затова си замълча. Дори в тийнейджърска възраст момчетата не изразходваха толкова лосион като Рот. Беше впечатлена. Може би Новите видове не се износваха с възрастта. Тя разтри лосиона между дланите си и отново посегна към твърдия му член.

Усмивката му се стопи и от гърлото му се разнесе ръмжене. Погледите им се срещнаха.

— Докосването ти е по-приятно от всичко, което съм изпитвал досега.

Тя се усмихна, надявайки се, че е искрен. Галеше пениса му от главичката до основата, ръцете ѝ изучаваха всеки сантиметър от него, а вниманието ѝ не се откъсваше от лицето на Рот, за да разбере какво му доставя най-голямо удоволствие. Последва още меко ръмжене.

— По-бързо! — прикани я той. — Моля те!

Лорън стисна здраво члена и забърза ритъма. Почувства как се напруга тялото му, а плътта в ръцете ѝ набъбва. Не можеше да се удържи да не погледне към ствола, нарастващ в ръцете ѝ. Не ставаше по-дълъг, но видимо се удебеляваше близо до основата. Вида изръмжа по-силно и тялото му се разтресе. Лорън успя да сложи ръка върху главичката, тъкмо когато топла струя удари дланта ѝ. Мъжът имаше сила дори и в това. Тя усещаше натиска на спермата му при освобождаването.

Очарова я изражението на лицето му, когато желанието се охлади и тялото му се отпусна. Рот дишаше тежко, зърната му бяха настръхнали и тя отново си помисли, че е най-сексапилният мъж на света. Испита малко гордост от това, че го накара да свърши и той изглежда много се наслаждаваше на докосването ѝ. Когато отвори очи, Рот ѝ се усмихна и погледът му разтопи сърцето ѝ. В него имаше нежност и толкова топлина, че ѝ се прииска да го целуне.

Изведнъж Вида се приближи и тя затаи дъх, надявайки се да направи точно това, но лицето му спря на сантиметри от нейното,

когато се наведе. Хвана блузата ѝ и я вдигна от пода. Разочарована, Лорън сведе поглед, за да скрие очите си, докато той нежно почистваше ръцете ѝ от лосиона и неговото освобождаване.

— Ако продължиш да ме докосваш, ще поискам да направиш това отново. — Гласът му звучеше дрезгав, но мек и чувствен.

Захвърли дрехата, хвана бедрата ѝ и я накара да ахне, когато с лекота я повдигна. Хвана се за бицепсите му, за да не се удари в гърдите му, докато я обръщаше в обятията си. Щом се оказа притисната с гръб към матрака, Рот я пусна и я хвана над коленете. Изръмжа и погледна надолу към нейната женственост, после се плъзна от леглото и се наведе над нея.

Лорън успя само да изстене, когато устните му я намериха, езикът му се стрелна към клитора ѝ и устата му я засмука. Тя отметна глава и се хвана за завивките, щом удоволствието заля тялото ѝ. Ласките на устата му бяха като най-доброто нападение и безпощадно я доведоха до бърз оргазъм.

Рот освободи краката ѝ, пхна ръце под дупето ѝ и я обърна, настанявайки я на матрака с гръб към себе си. После се качи на тясното легло, придърпа я плътно към гърдите си и я накара да повдигне глава, за да мушне ръката си под нея като възглавница. С другата я прегърна здраво през кръста, а твърдият му член си намери място между цепката на дупето ѝ. Топлите му устни се притиснаха до шията ѝ.

— Удобно ли ти е?

— Отново си възбуден.

Той се изхили.

— Винаги ще съм възбуден, когато си толкова близо до мен. Заспивай, Лорън! Уморена си, а и аз се нуждая от почивка.

Тялото на Рот беше по-топло от нейното или може би все още не беше дошла на себе си от оргазма, който преживя. Каквато и да беше причината, Лорън бързо заспа. Беше дълъг и напрегнат ден, но тя се чувстваше в безопасност в ръцете му. Докато се унасяше, Рот я помириша, затегна прегръдката си и прошепна:

— Пасваш перфектно в ръцете ми и искам да те държа. Ако животът ми беше различен, може би времето ни заедно нямаше да е толкова кратко.

* * *

Рот знаеше точния момент, когато Лорън заспа — дишането ѝ се забави и тялото ѝ се отпусна. Струваше му се съвсем правилно да я има в леглото си, където пасваше идеално. Желанието да я задържи стана толкова силно, че едва устоя да не се увие около нея покровителствено.

Сърцето му ускори ритъма си и дишането му се учести при мисълта, че може да я загуби. Това щеше да стане, когато екипът намереше Бил. Тя щеше да бъде свободна и той нямаше да има причина да я задържи. Лорън щеше да се върне в нейния свят и нямаше да я види отново.

Потисна ръмженето, което заплашваше да се изтръгне от гърдите му. Тя беше дребна жена и лесно можеше да я принуди да остане с него. Нямаше начин да си тръгне, ако решише, че не иска тя да го прави. Част от него желаше точно това, но логичната му половина се възпротиви срещу подобни луди копнежи. Лорън заслужаваше свободата си. Не беше нещо, което той просто можеше да задържи и ако я затвореше, младата жена щеше да го намрази. Рот не искаше това.

Тръпка премина през тялото му при спомена за докосването ѝ и той отново я помириша. С всяко бавно вдишване улавяше повече от аромата ѝ, който като че ли достигаше до самата му душа. Собственическото му чувство беше силно. Беше грешно. Той беше повреден и това бе само още едно доказателство. Никой благороден мъж не би обмислял подобни неща.

Щеше да я освободи, когато хванат Бил. Нямаше друг вариант. Нещата между тях не бяха напреднали до точка, от която няма връщане. Не ѝ беше причинил болка, нещо, с което се гордееше и напрежението бавно се оттече от мускулите му. Лорън не беше негова. Просто трябваше често да си го припомня.

ГЛАВА 7

Лорън се събуди от звука на течаща вода и затварянето на вратата на душ кабината. Отвори очи и се обърна към празното място до нея. Рот беше под душа. Банята беше оставена отворена и тя можеше да го види как навежда глава под водната струя. Докато го гледаше как си мие косата, устните ѝ се извиха в усмивка.

Водена от желанието да се присъедини към него, тя седна, отметна одеялото, с което я беше покрил, и стана. Гледката на ръцете, сапунисващи гърдите му, я привлече по-близо. Беше вълнуващо да наблюдава как се втвърдяват зърната му. Дланите му се придвижиха надолу по плоския, твърд корем и в нея се зароди желание, когато мъжът насапуниса члена си. Отново беше възбуден, гледка, на която се наслаждаваше, и Лорън пристъпи в банята.

Рот се обърна, отвори очи и ѝ се усмихна през стъклената врата. Тя отвърна на усмивката, бързо използва тоалетната и реши да се присъедини към него, докато той изплакваше сапуна от късата си коса. Изглеждаше изненадан, когато влезе под душа при него. Отдръпна се, за да ѝ направи място, а очите му сякаш станаха по-тъмни.

— Не трябваше да идваш при мен.

Лорън се почувства унижена.

— О! Извинявай!

Извъртя се, блъсна вратата и опита да се измъкне от кабината. Чувствата ѝ бяха наранени. Предполагаше, че ще ѝ се зарадва. Очевидно бе сгрешила.

Сапунисана ръка се стрелна и я хвана за лакътя, преди да е успяла да избяга. Лорън се обърна и се вгледа в намръщеното му изражение.

— Имаш изразително лице, в което видях болка, като че ли съм те отхвърлил. Това не е вярно. Много лесно губя контрол сутрин, докато не се изкъпя и не хапна. Никога не си мисли, че не те искам, Лорън. Просто ми се струва, че не е безопасно за теб да си тук с мен, сега.

— Защо?

Той се поколеба.

— Бих могъл да те вдигна, да те облегна на стената и да те обладая. — Докато говореше, гласът му се задълбочи. — Имам нужда от повече време, след като се събудя, преди да се окажеш гола близо до мен. Достатъчно трудно ми беше да напусна леглото, когато тялото ти беше долепено до моето.

Тя се обърна с лице към него.

— Можем да правим и други неща освен секс. — Погледът ѝ се плъзна надолу по тялото му. — Позволи ми да те докосна.

Вида не отговори веднага, а само изръмжа. Звукът извика усмивка на устните ѝ и докато го гледаше, членът му се втвърди и удължи. Тя се приближи, за да вземе душ гела, отвори го и изсипа малко в шепата си. Обви длан около твърдата мъжественост, докато връщаше шишето на място. След това го обхвана с две ръце и приближи. Сключи устни около зърното му.

Той отново изръмжа. Вероятно преди звукът щеше да ѝ изкара ангелите, но вече не се страхуваше от Рот, защото знаеше, че колкото по-шумен става, толкова е по-възбуден. Той притисна гръб към плочките, изви бедра и ги раздалечи, давайки ѝ по-добър достъп. Тя отдели едната си ръка от тежкия ствол, за да я провери между краката му и нежно обхвана кадифената торбичка отдолу.

Гръдният му кош вибрираше срещу устните ѝ, когато засмука зърното му, притисна гърдите си към корема му и нежно прокара ноктите си по него. Рот си пое рязко въздух, силно изръмжа и я хвана за бедрата.

Не я отблъсна, а я привлече по-близо. Бавно люлееше бедра, докато тя галеше члена му, тялото му и местеше устни от едното зърно на другото. Вдигна поглед, за да го наблюдава във вихъра на страстта. Очите му бяха затворени, зъбите — оголени, а тилът му опираше в стената. Стенеше от удоволствие.

Тялото му оставаше напрегнато. Изглеждаше ѝ като еротична скулптура от плът и кръв. Близна зърното му и после прокара зъби по него. Изведнъж Вида тласна към Лорън толкова силно, че ако не я държеше, щеше да я събори на пода. Членът му набъбна в дланите ѝ и тя използва и двете си ръце, за да го обхване и да усили натиска върху него, знаейки, че той е на път да се взриви. Младата жена чу

стенанието му точно когато топлите струи на неговото освобождаване обляха корема ѝ. Единственото движение на Рот беше повдигането на гърдите му от тежкото дишане.

Лорън се усмихна, пусна го и се пресегна за душ гела, за да го почисти. Наслаждаваше се на отпуснатите му черти и на леката усмивка, която играеше върху устните му. Започна да мие гърдите му, обожавайки свободата да го докосва, без той да се противи.

Мъжът отвори очи.

— Искам винаги да си с мен, когато си взимам душ.

— И аз не бих имала против да се къпеш винаги с мен — отвърна на усмивката му тя.

Изведнъж Рот я обърна и гърбът ѝ се притисна към корема и гърдите му. Наведе се над нея и плъзна ръце надолу по бедрата ѝ. Леко хвана краката ѝ и ги раздалечи.

— Отвори се за мен и се подпри на стената. Наведи се! — прошепна в ухото ѝ той.

Възбуда обхвана тялото ѝ, че ще я вземе отзад. Мисълта да прави секс с Рот я развълнува и моментално сгорещи всяка частичка от нея. Никога през живота си не бе била привлечена от някого толкова бързо и не бе желала някого толкова много. Отми пяната от ръцете си и подпря длани на стената, навеждайки се пред него. Разтвори крака, за да му направи място.

Вида погали вътрешната страна на бедрата ѝ, обхвана с една ръка сърцевината и потри клитора ѝ. Водата се стичаше по гърба ѝ, но Лорън не обърна внимание, съсредоточена върху ласките, нарастващото удоволствие и очакването да я вземе. Ахна, когато пръстите му оставиха клитора ѝ и един се плъзна в нея. Мъжът изръмжа зад нея, щом я намери мокра и готова да го приеме, отдръпна се и тя стисна клепачи в очакване на нахлуването му.

Не членът му я прониза, а два от пръстите му. Прекрасното усещане да бъде бавно разтегната, я караше да стене и да се притисне назад към ръката му. Рот се надвеси още над нея, допря тялото си поплътно към нейното и продължи мъчителното удоволствие с пръстите си.

— Толкова стегната — прошепна в ухото ѝ. — Толкова топла и мокра за мен. Наранявам ли те?

Лорън не можеше да му отговори, само поклати глава. Разтвори крака, докато стъпалата ѝ не опряха в ръба на душ кабината. Изви гръбнак и се задвижи срещу ръката му, подканяйки го да я обладае. Най-накрая успя да проговори.

— Вземи ме, Рот! Моля те!

Вида изръмжа, но отдръпна пръстите си. Тя прехапа устни в очакване членът му да нахлуе в нея, но вместо това той я обхвана с две ръце. Беше достатъчно силен, за да я издърпа от стената и да я завърти в прегръдките си. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато се озова лице в лице с него.

— Сложи ръце около врата ми!

Лорън не се поколеба. Той се наведе, за да я улесни, хвана я с ръка през кръста и я повдигна. Притисната от тялото му, опря гръб в стената. Изучаваха се един друг с поглед.

— Обвий крака около мен!

Гласът му звучеше дрезгав и груб — по-животински. Това не я интересуваше. Просто направи каквото ѝ каза. Беше трудно да се закрепил, тъй като телата им бяха мокри, но Рот я подхвана с ръка под бедрото и я повдигна по-високо. Така краката ѝ се оказаха над хълбоците му и тя ги склучи зад гърба му.

Тогавя ръката под бедрото ѝ се заигра с клитора ѝ и младата жена притисна лице към рамото му, стенийки. Звукът се превърна във вик, когато два от пръстите му нахлуха в нея бързо и дълбоко, а с палец продължи да потупва чувствителната пъпка. Интензивното удоволствие прогонваше всички мисли от главата ѝ, а мъжът я притискаше така силно, че не можеше да помръдне.

Рамото, към което притискаше устните си, заглуши писъка ѝ, когато удоволствието я заля. Тялото ѝ трепереше и тя започна да се плъзга по него, неспособна да се задържи, но Рот не ѝ позволи да падне. Извъртя пръстите си в нея и тя отново извика. Тресеше се силно, все още във вихъра на оргазма, а той притискаше пръсти точно на правилното място. Продължи да го прави, докато Лорън не можеше да понесе повече и го замоли да спре. Новият вид бавно отдръпна ръка и младата жена вдигна поглед към неговите съблазнителни очи.

Той я повдигна, докато лицата им се оказаха на едно ниво. Изръмжа, внезапно зарови лице във вдлъбнатинката между врата и рамото ѝ и хвана кожата ѝ с остриите си зъби. Не я захапа, но и Лорън

не се тревожеше за това, защото му вярваше. Обви по-здраво ръце около врата му и възстановена след интензивното удоволствие, отново обгърна с крака хълбоците му. Членът му остана в капан между телата им, но той я повдигна, докато го освободи, след което я спусна отново, а щом твърдостта му се разположи срещу отвора на нейната мекота, изръмжа.

— Говори ми! — каза дрезгаво.

— Какво искаш да ти кажа? Това беше невероятно!

— Каж ми да не те обладавам!

— Искам да го направиш!

— Ще те нараня — изстена.

Лорън стисна крака около хълбоците му и като използва позицията си, започна да се трие чувствено в него.

— Искам те!

Вида изръмжа и хвана бедрата ѝ. Младата жена беше изненадана, когато я принуди да го пусне. Ръцете му събраха бедрата ѝ и членът му остана притиснат между тях.

— Хвани се за мен. Държиш ли се?

Тя уви още по-здраво ръце около врата му.

— Да.

Загледа се в очите ѝ и неочаквано тласна бедра нагоре. Не проникна в нея, но ако не я държеше толкова здраво, силата на тласъка му щеше да я събори. Тя изпъшка, а той изръмжа.

— Ще те взема по-силно. Разбираш ли? Щом веднъж съм в теб, ще бъда много груб. Твърде малка си отвътре. Ще ти причиня болка, а не искам.

— Бъди нежен. Ще го направим бавно.

Рот обърна глава настрани и затвори очи.

— Имам проблеми, които не разбираш. — Вида пристъпи назад и Лорън трябваше да си възвърне равновесието, когато бедрата му се изплъзнаха от захвата ѝ.

— Върви! — Пусна я, отвори вратата на душ кабината и нежно я бутна навън.

Зашеметена, младата жена се оказа от другата страна на стъклото. Рот затръшна вратата и обхвана члена си. Тя отстъпи. В обърканото си състояние едва успя да вземе хавлия, но не пропусна момента, когато Вида пусна вратата и взе сапуна.

Мастурбира пред нея — почти брутална демонстрация на сила и мускули, и това пробуди страха ѝ. Ако я вземеше толкова грубо, колкото сам се отнасяше към себе си, щеше да боли. Фактът, че него не го болеше, я замайваше и най-накрая тя се запрепъва към леглото в спалнята.

* * *

Шадоу погледна към Брас, а след това и към часовника си. Брас се намръщи, когато той го направи отново. Русият мъж въздъхна.

— Минава осем.

— Така е — кимна Брас.

— Да ги проверим ли? Обикновено Рот е тук в 6, когато пристига закуската. Храната им изстина.

Приятелят му поклати глава.

— Чух звуци, когато минах покрай стаята. Остави ги.

— Какви звуци? — Изви вежди Шадоу.

— Не я насилваше, ако това те тревожи — усмихна се Брас. — От звуците съдя, че със сигурност споделяха секс, но беше взаимно. Чух жената да стене името му.

— Не знам дали в момента трябва да съм много разтревожен, или много щастлив.

Брас се намръщи.

— Трябва да се радваме. Тя е привлекателна и те си прекарват добре.

— Заради Рот е. И двамата имаме причини да се тревожим.

Брас се поколеба.

— С хора преживяването е по-различно, но няма за какво да се тревожиш. Ние контролираме телата и силата си. Той ще бъде добре, както и тя.

— Никога не ти се е налагало да преживееш това, което ние сме преживяли. — Шадоу понижи глас. — Настроени сме срещу човешките жени. Гледката на телата им ни вбесява, понеже ни напомня какво ни е сторено. Сексът не е нещо желано, а срамно и болезнено. И двамата се страхуваме, че може да превъртим, ако споделяме секс с жена. Обсъждали сме го многократно.

— Съжалявам за това, което ви се е случило, но съм сигурен, че Рот е добре. Той е разумен мъж, настроен е покровителствено към нея и мисля, че тя го интересува.

— Голото ѝ тяло би могло да съживи спомените. Ти не си бил принуждаван да еякулираш, а машината не спира и боли. Членът ти остава твърд, защото сме създадени така и болката продължава с часове, само с кратки моменти на удоволствие, когато тялото ти е принудено да свърши. Използваха образи на човешки жени, за да ни държат твърди, както и с помощта на лекарства.

Брас леко пребледня.

— Бях забравил колко жестоко са постъпили с вас.

— Снощи Рот се страхуваше да я вземе в стаята си. Беше силно привлечен от нея.

— Тя е привлекателна.

— Нямах представа. След като излезе да говориш с Венджънс, аз я помолих да си развърже косата. Рот изпусна чинията с храна.

Брас се засмя.

— Дълга и красива?

Шадоу кимна.

— Определено коса, през която мъжът би искал да прокара пръсти и да я разстеле по тялото си. Изглеждаше много мека.

Брас погледна часовника си.

— Ако не дойде скоро, ще тръгнем без него.

— Трябва да ги проверим, за да сме сигурни, че са добре.

— Звучаха ми добре. Може би нуждата му да я защитава, побеждава проблемите му. Не крещеше за помощ, когато викаше името му.

— Все пак се тревожа.

— Имай вяра в него. Аз имам.

Шадоу се поколеба.

— Винаги е бил по-силен от мен. Трябва да вярвам, че няма да я нарани. И без това ще тръгнем без него. Един от нас трябва да остане да я пази или ще трябва да разчитаме на хората от екипа да се погрижат за нея.

Брас почукваше с пръсти по масата.

— Надявах се да я вземем с нас. Искях да я използваме като примамка за Бил. Ще им дадем още време.

* * *

Лорън се беше свила на леглото, увита в хавлията, когато душът спря и Рот влезе в стаята с подобна хавлия около хълбоците. Потърси я с поглед, бавно приближи и коленичи на пода пред нея. Тъгата в погледа му късаше сърцето ѝ.

— Съжалявам! Уплаших те, нали?

— Не разбирам. Харесва ли ти болката? Това ли е?

— Не. — Мъжът погали с върховете на пръстите си opakото на дланта ѝ. — В Мерикъл ми направиха някои неща, заради които се страхувам, че ще те нараня. — Спря да я гали и стисна ръката ѝ. — Използваха образи на човешки жени, за да ми причинят болка. Страхувам се, че ще изгубя контрол, ако вляза в теб, защото те съчетаваха удоволствието с жестока болка. Все още не вярвам достатъчно в себе си, за да рискувам, защото може да изгубя способност да разграничавам преживяванията.

— Ти... ъмм... беше толкова груб с... ъмм... знаеш. — Бузите ѝ горяха.

— Имам висок праг на болка от дните, когато ме насилвах да им дам семето си.

Сълзи напълниха очите ѝ, но тя ги преглътна.

— Принуждавали са те да мастурбираш? Сега харесваш ли болката в секса? Това ли е? Чета много книги и знам, че някои хора имат такива нужди.

Меко ръмжене се разнесе от него.

— Не. Не искам болка за нито единия от нас. Просто се страхувам, че ако проникна в теб, ще бъде толкова хубаво, че ще загубя контрол. Ужасен съм, че ще те взема твърде грубо и няма да мога да спра.

Лорън се загледа дълбоко в очите му.

— Не вярвам в това.

— Случи се. Правили са отвратителни неща с мен.

— Имах предвид, че не вярвам, че ще бъдеш груб с мен и ще ме нараниш. Държиш се чудесно. Признавам, че сексуалният ми опит не е толкова голям, но ми се иска да можеше да се видиш по начина, по който те виждам аз.

— Дай ми време!

Чувството ѝ за хумор взе връх и тя се засмя.

— Не мога да си отида вкъщи, помниш ли? Имаме много време.

— Съжалявам, че си затворена с мен.

Тя стисна ръката му.

— Аз не съжалявам.

— Трябва да се облечем и да отидем да хапнем. И двамата сме гладни.

— Добре.

— Съжалявам!

— Няма проблем. — Тя говореше искрено. Имаше много неща, които не разбираше, но той беше изстрадала душа, преживяла дълбока емоционална и физическа болка, и очевидно реалният полов акт го плашеше. — Ще се справим с това.

Рот пусна ръката ѝ, изправи се и донесе дрехи и за двама им от дрешника си. Тя започваше да свиква да я вижда гола, не се поколеба, преди да пусне кърпата и да се напъха в анцуга, който ѝ даде. Беше твърде голям, но той използва ножа си, за да отреже част от крачолите и ръкавите и да освободи краката и ръцете ѝ.

— Това не е най-модерният ми вид.

Мъжът огледа тялото ѝ.

— На мен ми изглеждаш много привлекателна.

Това я накара да се усмихне.

— Благодаря ти!

И двамата използваха тоалетната и Рот настоя да срещне косата ѝ. Седна на леглото с гръб към него, докато той нежно разресваше всички заплетени кичурчета. Беше приятно, малко твърде лично и ново преживяване за Лорън. Никой мъж не беше правил подобно нещо за нея, но ѝ хареса.

— Да вървим. — Той се изправи, остави четката и отиде до вратата.

Отвори я и махна на младата жена да излезе в коридора. Хвана я за ръка и остана до нея, докато стигнаха главната зала. Тя се поколеба, когато видя двама от мъжете от предишната вечер, седнали на масата. Венджънс не беше сред тях.

— Няма го — каза меко Рот, като че ли прочел мислите ѝ. — Рано тази сутрин беше изпратен обратно в Резервата.

Лорън почувства облекчение. Мъжете на масата ги наблюдаваха, докато се приближаваха към тях. Шадоу проговори пръв.

— Успяхте се и пропуснахте закуската. Оставих чиниите ви в хладилника.

— Благодаря ти! — кимна Рот и съпроводи жената до един от столовете. — Ще ги стопля. Ти се отпусни. Наш гост си.

Тя погледна двамата мъже и откри, че Брас зяпа косата ѝ. Беше още мокра от душа. Не отмести очи от него, докато погледът му не срещна нейния.

— Красива коса. Предполагам, че когато е суха, е възхитителна.

— Благодаря! — усмихна му се тя.

— Как си днес? — привлече вниманието ѝ Шадоу.

— По-добре.

— Венджънс нарани ли те?

— Имам няколко синини, но съм добре. Рот каза, че вече го няма.

— Да — кимна Брас. — Хеликоптер и няколко от нашите хора дойдоха да го отведат у дома. Отново се извиняваме за онова, което се опита да ти причини. Забранено е да се насилва жена да ти стане половинка или да те приеме сексуално.

— Рот ми обясни разликата.

Шадоу премигна.

— Така ли?

— Бях любопитна и го попитах — кимна Лорън. — Не разбирах за какво говори Венджънс.

Шадоу погледна към Рот и после отново към нея.

— Чудя се как ли е станало на въпрос.

Брас поклати глава и двамата се намръщиха един на друг.

— Бихме искали да те помолим за услуга.

— От какво имате нужда?

— Бихме искали някой от нас да дойде с теб на работата ти, да видим дали можеш да разбереш къде е Бил — отговори ѝ Брас.

Лорън беше учудена от молбата.

— Имате намерение да го хванете, ако е на работа?

— Имаме право да го арестуваме за престъпленията му срещу Новите видове — увери я Брас. — Съмнявам се, че ще е там, но все пак има приятели в службата, нали? Може би те ще ти кажат къде е.

Лорън огледа черното им облекло.

— Предполагам, че бих могла да го направя, но един от вас ще трябва определено да се преоблече и да носи... — Огледа очите им. — Очила. В противен случай, ако Бил е там, веднага ще ви забележи. Черните дрехи привличат внимание, а и ако Бил е работил за Мерикъл, ще бъде нащрек, ако види Нов вид.

— Сигурни сме, че той е нашият човек. Вече мислихме за това. — Брас се поколеба. — Смятаме, че е най-добре Рот да дойде с теб и да се облече така, както ти кажеш. Може да се представи за твой клиент и да влезе в сградата с теб. Уместно ли е да заведеш клиент в офиса?

— Разбира се. Днес трябва да съм там в 10. — Тя огледа дрехите си. — Може ли първо да спрем до апартамента ми? Не мога да отида облечена така.

Брас сви рамене.

— Няма да бъде проблем. Какво трябва да облече Рот?

Въпросният мъж постави пред нея чиния с бъркани яйца, бекон и препечена филийка. Тя му се усмихна и взе вилицата. Погледна го, когато седна до нея, и забеляза, че в неговата чиния имаше две големи пържоли. Само това. Той не посегна към приборите.

— Не би искала да го гледаш как се храни — предложи меко Шадоу. — Предпочитаме месото си леко запечено отвън и сурово отвътре. По-лесно ни е да се храним с ръце, отколкото с прибори.

Лорън погледна към Шадоу, преди нарочно да се обърне с усмивка към Рот.

— Яж.

Мъжът сви рамене и се зае с храната си. Хвана с две ръце едната пържола и я захапа. Тъмните му очи срещнаха нейните, докато откъсваше парче от месото. Тя не беше ужасена, а доста любопитна. По чинията покапа кръв, а вътрешността на пържолата беше сурово, червено месо. Гледката изобщо не я отблъсна. Обърна се отново към Шадоу.

— Виждал ли си някога как се хранят деца? Аз имам голямо семейство. Поне вие не пъхате грахови зърна в ноздрите си, за да ги изстреляте от там след това.

Брас се засмя.

— Не. Не го правим.

Шадоу също се развесели.

— Правила ли си го като дете?

— Не — поклати глава тя. — Но обичах да се заяждам с братовчедите ми, като им казвах, че спагетите в чинията ми са червеи и ги изсмуквах най-демонстративно. Бях мъжкарана.

Брас ѝ се усмихна и попита:

— Какво трябва да облече Рот?

Нищо. Това беше първата ѝ мисъл, но не я каза гласно. Щеше да е страхотно, ако никога не облече и една дрешка, тъй като изглеждаше толкова добре гол.

— Хубави дънки и може би спортна блуза. Прилични обувки. Брокерите веднага забелязват подобни неща, за да преценят дали клиентът може да си позволи да купи жилище. По този начин опитваме да разграничим несериозните от сериозните купувачи.

— Какво значи „прилични обувки“? — попита Шадоу.

— Ежедневни обувки от естествена кожа ще свършат работа. Случайно да имате някакви?

— Не — вдигна широките си рамене Шадоу. — Имаме кубинки и маратонки.

— Кубинките ще станат. Бих могла да кажа на шефката си, че Рот е в службите на реда. Постоянно продаваме жилища на такива хора. Те имат добри доходи и винаги могат да вземат кредит. Предполагам, че няма откъде да намериш военна униформа, нали?

— Можем да го направим. — Брас се изправи и излезе от стаята.

Шадоу продължи да наблюдава Рот.

— Брас и аз имахме време да направим някои планове, докато ви чакахме.

Рот най-накрая вдигна поглед от чинията си, за да срещне този на приятеля си.

— Добре.

Двамата изглежда провеждаха някакъв вид състезание кой ще отмести поглед пръв, защото тишината в стаята се проточи. Лорън местеше очи от единия към другия, наблюдавайки как израженията им се променяха съвсем леко.

— Отново правите онова с мълчаливата комуникация.

Рот се обърна, намигна ѝ и отдаде вниманието си на пържолата.

— Яж бързо, Лорън — нареди ѝ меко Шадоу. — Скоро трябва да тръгваме, щом като ще се отбиваме и до твоя апартамент.

Младата жена зарови вилицата си в храната. Не беше много вкусно, но тя умираше от глад. Претоплените бъркани яйца имаха вкус на гума, беконът беше мазен, а филийката — леко клисава. Все пак си изяде всичко, защото не беше сигурна кога и къде щеше отново да има възможност да хапне. Мисълта Брент да бъде в службата, когато отиде, не беше приятна. Рот и приятелите му щяха да го хванат и да я пуснат да си ходи. Нямаше да има причина да прекара повече време с Новия вид и тази възможност я депресираше.

Рот се извини и отиде да се преоблече, оставяйки я с Шадоу. Русокосият мъж изчака приятелят му да се скрие от поглед и заговори.

— Той те харесва.

Лорън знаеше за кого говори. За Рот.

— И аз го харесвам.

Сините очи на Вида бяха напрегнати и той се намръщи.

— Какво?

— Ние не сме като мъжете, които познаваш. Просто искам да го разбереш.

— Какво точно означава това?

— Просто те предупреждавам. Играеш си с огъня с Рот.

— Не си играя с нищо.

— Просто те предупреждавам — присви очи мъжът. — Той е много емоционален, а животът ни не е бил лек. — Изправи се. — Да вървим!

ГЛАВА 8

Лорън се изправи с намерението да попита Шадоу какво има предвид и защо я обвинява, че си играе с Рот, но той не ѝ даде тази възможност. Трябваше да подтичва, за да го настигне. Вида бързо прекоси стаята и спря пред асансьора, набра някакъв код на електронната клавиатура и вратите се отвориха.

— Няма ли да изчакаме Брас и Рот?

— Те са вече горе или скоро ще бъдат. Това не е единственият асансьор.

— Нямам ключове за апартамента си. Останаха в чантата ми.

— Колата и вещите ти са горе. Преместихме ги снощи. Чантата ти е в колата.

— Някой е карал колата ми?

Шадоу кимна, пристъпи в асансьора и натисна бутона. Лорън го последва, преди вратите да се затворят.

— Да. Нямахме как да я оставим на паркинга и с това да привлечем ненужно внимание. Не бяхме сигурни дали си приятелката на Бил, или не. Искрахме всичко да изглежда наред, ако той изпратеше някой да те потърси. Би било подозрително, ако откриеше колата ти там.

Младата жена не можеше да оспори логиката им.

— Разбирам.

— Знаем какво правим. — Вида се усмихна. — Това не е първото ни разследване и залавяне.

— Не знаехте, че не съм приятелката на Брент. Извинявай — на Бил. Мислехте, че спя с този кретен. Не се обиждай, но много грешахте по този въпрос.

Той сви рамене.

— Ти се появи вместо него и миришеше на парфюма, който обикновено подарява на любовниците си. Докато се опитвахме да го открием, разпитахме много от бившите му.

— Има още жени заключени тук долу? — попита тя, шокирана.

— Знаехме, че вече е зарязал жените, с които говорихме — поклати глава мъжът. — Всички те са подали оплаквания за кражба срещу него и така успяхме да го проследим. Използва техните пари, за да поддържа стандарта си на живот и напоследък жертвите му бяха само от този район. Използвахме снимки, които те са успели да му направят, сравнихме ги с издадените шофьорски книжки и така разбрахме фалшивото му име.

— Той е и крадец? Какво нищожество!

— Той е лош мъж — въздъхна Шадоу. — Казахме на онези жени, че се е самоотлъчил от армията, когато е бил млад, и заради това може да прекара много години в затвора. Те изгаряха от желание да ни помогнат да го заловим. Много от тях се радваха, че го издирваме.

— Обзалагам се, че е така. Определено би спечелил наградата „Мерзавец на десетилетието“.

Вида я зяпна с доста смешно изражение на лицето, когато вратите на асансьора се отвориха.

— Има подобна награда?

— Не — засмя се младата жена. — Това е само израз, но в случая е доста подходящ. Той би спечелил, нали? Познавам го само от три месеца и знам, че не бих го съжалила и за секунда, ако бъде заключен за известно време. Човекът е първокласно нищожество.

— Това казаха и онези жени. Имаха и още няколко епитети по негов адрес, но никой от тях не беше ласкателен.

— Мога да си представя.

След като ѝ даде знак да мине пред него, Шадоу излезе в слабо осветен паркинг с бетонни стени. Колата ѝ беше отдалечена от асансьора и на паркоместата преди нея имаше около дузина черни джипове.

— Не сме повредили колата ти.

Вратите на асансьора се затвориха, а тя все още не виждаше Рот наоколо. Започна да се изнервя, че е сама с Шадоу. Знаеше, че с Рот са близки, но след случилото се с Венджънс имаше доверие единствено на Рот. Шофьорската врата на един от джиповете се отвори и от нея излезе облечен изцяло в черно мъж. Приблужи ги бързо, с поглед, вперен в Лорън.

Младата жена се напрегна, но бързо разбра, че е човек, тъй като не носеше слънчеви очила и чертите на лицето му се виждаха ясно.

Имаше кестенява коса, кафяви очи и телосложение близко до това на Видовете, но бе с няколко сантиметра по-нисък. Униформата му беше същата като на Брас и Шадоу.

— Коя е жената? — обърна се непознатият към придружителя ѝ.

— Помага ни да заловим целта.

Мъжът се усмихна и ѝ подаде ръка.

— Аз съм Браян. Как си?

Тя отвърна на ръкостискането.

— Аз съм Лорън. Добре съм.

Вратите на асансьора се отвориха и тя се обърна да види кой е дошъл. Бяха Рот и Брас. Брас беше облечен в черно, подобно на Браян и Шадоу, но Рот беше в зелена униформа. Изведнъж той изръмжа и се спусна към нея.

Ахна, когато я хвана през кръста, повдигна я и я завъртя така, че той да остане между нея и Браян. Още едно ръмжене прозвуча от него, докато я пускаше да стъпи на земята, но задържа ръката си около талията ѝ. Извъртя се, за да може да го погледне, но той продължи да гледа страховито другия мъж.

Браян отстъпи назад с вдигнати ръце.

— Какво става?

— Докосна я и стоеше твърде близо до жената — въздъхна Шадоу. — Рот е настроен твърде защитнически към нея.

Младият мъж се отдалечи още малко от ядосания Вид.

— Съжалявам, човече! Не знаех, че това ще те разстрои. Просто се запознавахме. Това е нормално човешко действие.

— Не я доближавай! — предупреди го Рот. — Ясно ли е, Браян?

— Напълно, сър!

Рот се отпусна.

— Знаеш, че се казвам Рот, не ме наричай сър.

— Извинявай! — кимна мъжът. — Просто вие командвате, когато работя с вас. Вашият чин е по-висок. „Сър“ е стандартното ми обръщение към водача на екипа. По този начин сме свикнали с Тим. — Той замълча. — Какъв е планът за днес?

Брас пристъпи напред и пое контрола.

— Откарваме жената до нейния апартамент, за да се преоблече. После ще заведе Рот до работното място на нашата цел, докато ние ги

наблюдаваме от далеч. Жената ще говори с колегите на Бил и ще опита да открие къде е той.

Браян кимна.

— Добре. — Погледна към Лорън. — Мислиш ли, че ще говорят с теб?

Тя кимна.

— Би трябвало. И аз работя там.

Очите на Браян се разшириха от изненадата.

— Ами, добре. Готови ли сте да тръгваме? Предполагам, че ще карам аз, тъй като познавам района.

— Да — въздъхна Шадоу. — Да тръгваме.

Рот бавно свали ръката си от талията на Лорън, но бързо стисна дланта ѝ в своята. Тя забеляза, че все още изглеждаше малко разстроен заради ръкостискането ѝ с Браян и се зачуди дали това не е забранено при Видовете. Може би според тях беше грубо да докосваш непознат мъж. Не беше сигурна в причината за действията му, но реши да не го прави повече. Рот я заведе до джипа и отвори задната врата.

— Влизай! Ще седиш по средата.

— Ами чантата и ключовете ми? Трябват ми.

— В мен са — извика Шадоу, забързан да се присъедини към тях.

Лорън се плъзна в средата на седалката, а Рот се качи до нея. Шадоу седна от другата ѝ страна, а Брас и Браян се настаниха отпред. Всички си сложиха коланите и тя последва примера им.

Видовете си сложиха тъмни очила, още преди Браян да е запалил колата, а Брас сложи и шапка. Движението му привлече вниманието ѝ към главата му, където забеляза стегната плитка. Изви въпросително вежди, но не посмя да попита защо неговата коса е дълга, а на другите — не.

Рот внимаваше да не я докосва и с всеки изминат километър ставаше ясно, че го прави нарочно. Дори се накланяше в противоположната посока, когато колата завиваше. Тя разгледа лицето му, намрази слънчевите очила, задето скриваха очите му и се наведе към него, докато не го принуди да я погледне.

— Ядосан ли си ми?

— Не. Приготвям се за мисията. Искам да предвидя всички възможни ситуации и да реша как да действам.

— Добре. — Тя не беше сигурна какво точно означава това, но вероятно беше някаква мъжка работа.

Шадоу се засмя.

— Всички ние го правим. Това е твоят свят, не нашият. Всичко е странно за нас и искаме да сме сигурни, че реакциите ни ще бъдат възможно най-нормални.

Тя можеше да разбере колко не на място биха се чувствали в нейния свят. Беше чела за Хоумленд и Резервата — огромните територии, приютили Новите видове и управлявани от НСО. Там те имаха собствен, затворен свят, но освен малките късчета информация в пресата, нищо повече не бе известно. Не се знаеше кое е вярно и кое не.

Любопитството ѝ се събуди.

— Какво е там, откъдето идвате?

— Аз живях в Резервата почти месец, преди да приема тази задача. И двамата с Рот решихме, че е по-добре да прекараме времето си в залавяне на нашите врагове, отколкото да се учим как да играем спортни игри. Резервата е огромна, залесена територия с не много сгради. Има хотел, наскоро отвориха и кино и има и бар, където се провеждат всички големи мероприятия. Не харесваме алкохола, но много от нас обичат да танцуват. Това е хубаво място за живеене.

— Липсва ли ти?

Шадоу се поколеба.

— Това, което правим, е важно и за разлика от повечето, ние няма какво да губим, тъй като бяхме освободени неотдавна. Доброволно се присъединихме към тази мисия и за нас е чест да представяваме нашите хора.

— Достатъчно! — изръмжа Рот.

Шадоу му се намръщи и продължи:

— Ние не само залавяме престъпниците, които навредиха на нашия народ, но и търсим наши събратья, които са все още в плен. Рот и аз сме пример за това. Не бяхме спасени при атаката на първите тестови съоръжения. Преди това да се случи, бяхме откраднати от няколко души от персонала и заведени на друго място. Използваха ни да печелят пари, за да започнат нов живот в чужбина и да се изплъзнат от правосъдието.

— Шадоу, достатъчно! — Думите на Рот прозвучаха като ръмжене.

— Тя трябва да знае, а не чувам да ѝ казваш. — Мъжът замълча за момент. — Надяваме се, че всеки, когото заловим и е работил за Мерикъл, може да има информация за Видове в плен.

Лорън извърна глава към Рот. Той се мръщеше на приятеля си и тя още веднъж си пожела да може да види очите му.

— Какво лошо има, че Шадоу ми казва тези неща?

Вида разтвори устни, за да ѝ отговори, но вместо това отново ги стисна здраво.

— Вероятно се тревожи, че би могла да го помислиш за жесток, защото преследва и залавя хора, независимо от вредите, които са нанесли на Новите видове.

— Не мисля, че е такъв. — Младата жена постави ръка върху тази на Рот. — Смятам, че е много смело.

Той не се отдръпна и тя се отпусна на мястото си. Тъй като Шадоу беше толкова разговорлив, отново се обърна към него, за да разбере нещо повече.

— Мислех, че всички Нови видове са открити и освободени.

— Не знаехме, че съществува пето тестово съоръжение, но наскоро и то беше открито. Има сведения, че може да има и повече, а и никой не знае колко още Видове са били преместени на други места, както се случи с мен и Рот.

— Това е ужасно!

Шадоу кимна в съгласие.

— Именно. Това е и причината да живеем отделно от нашия народ и да жертваме толкова много, за да изпълним дълга си. — Повдигна брадичка и се загледа в събрата си. — Не бива да забравяме задължението, което имаме към народа си.

Рот изръмжа и показа острите си кучешки зъби към Шадоу в страховит израз на гняв.

— Достатъчно!

Лорън изглежда двамата мъже, учудена какво беше пропуснала.

— Какъв е адресът ти? — Браян срещна погледа ѝ в огледалото. — Ще бъде трудно да те закарам до там, без да знам къде е.

Брас му продиктува домашния ѝ адрес, преди Лорън да успее да отговори сама. Той се обърна и срещна въпросителния ѝ поглед.

— Научихме всичко, което можахме за теб в секундата, в която се появи в склада. Ако искам, бих могъл да ти кажа колко пари си изкарала за последните 4 години и какво е салдото по кредитните ти карти.

Тишината в автомобила се проточи, докато тя не осъзна, че приближават дома ѝ.

— Високата сграда с храстите отпред. Можеш да минеш по алеята вляво и да паркираш отзад. Имам паркомясто за гости.

Той последва съвета ѝ, а Рот ѝ помогна да слезе. Забелязала съседа си, господин Адамс, Лорън му помахаша с широка усмивка. Изкикоти се, когато забеляза как се разшириха очите му зад очилата при вида на четиримата големи мъже с нея.

— Кое е толкова смешно? — Рот ѝ подаде чантата, когато стигнаха пред вратата ѝ.

Тя отключи, отвори и влезе.

— Извинявайте, апартаментът ми е разхвърлян. Не очаквах посетители.

Рот спря до нея.

— Защо ти беше смешен начинът, по който старият човек зяпна в нас? Все още се усмихваш.

Тя отново се засмя.

— Господин Адамс е голям клюкар с богато въображение.

— Не разбирам — обади се Брас. — Какво означава това?

— Означава, че е много любопитен — засмя се Браян. — Говори за хората и си измисля неща за тях. — Той се обърна към Лорън. — Те не разбират някои от нашите изрази.

Тя се засмя.

— До довечера ще разказва на всички съседни, че съм довела вкъщи четирима огромни мъже и вероятно ще допълни, че сме си спретнали оргия.

Брас се усмихна.

Рот се приближи до нея.

— Това парти ли е?

Младата жена отново се засмя.

— Ами, нещо такова. Оргия е... — Тя погледна към Браян за помощ. — Искаш ли ти да им го обясниш?

Той отвърна на смеха ѝ.

— Старият човек ще каже на всички, че Лорън е правила секс с всички ни наведнъж. Оргия е, когато група хора се събличат и правят секс един с друг.

Рот изръмжа и се обърна към жената, ядосано стисна устни и изгледа предупредително всеки един от мъжете.

— Ще нараня всеки, който я докосне!

Шадоу почти се усмихна.

— Спокойно, приятел! Тя не би оцеляла, ако четирима от нас я вземат едновременно, а и ние не обичаме да споделяме.

— Ами, добре. Отивам да се преоблека, за да може да се захващаме за работа. Чувствайте се като у дома си. — Лорън се обърна и тръгна по коридора.

Рот я последва. Присъствието му беше нещо, което не можеше да пренебрегне, и двамата спряха в спалнята ѝ. Тя наблюдаваше лицето му, докато разглеждаше стаята ѝ. Наистина мразеше тъмните очила, които скриваха очите му, защото беше любопитна какво мисли за голямото ѝ легло с балдахин и женственото обзавеждане на стаята. Беше много по-различно от онова, с което бе свикнал, ако се съдеше по неговата спалня.

Котаракът ѝ скочи на леглото и ги стресна. Рот бързо изтласка Лорън към стената.

Животното погледна към мъжа и настръхна, изви гръб и изсъска. Рот леко се наведе, изръмжа и показа собствените си зъби. Лорън беше зашеметена от конфликта между домашния ѝ любимец и Новия вид.

— Рот?

— Не мърдай! — прошепна той и посегна към оръжието си.

— Не! — Жената избута ръката му, която я държеше прикована към стената, заобиколи го и застана между него и леглото, като междуременно бутна пистолета му надолу. — Това е котаракът ми! Не стреляй по него!

Мъжът вдигна рязко глава.

— Какво?

— Това е Тайгър. Той е моят котарак. Моят домашен любимец.

Тайгър отново изсъска иззад нея, но тя не го погледна, твърде разтревожена, че мъжът ще го застреля. Рот бавно прибра пистолета в кобура на кръста си и се намръщи.

— Това е твоят домашен любимец? Не е някое диво животно, което е успяло да се вмъкне в дома ти?

— Знам, че може би има нужда от подстрижка, но не е див. Разхожда се свободно, понеже мразя онези малки клетки, но да, той е моят домашен любимец.

Вида се отпусна, стегнатите мускули под дланта ѝ леко омекнаха и Рот отново вдигна поглед.

— Той не изглежда много дружелюбен.

Тя погледна към котарака.

— Обикновено не е такъв. Спри, Тайгър! Лошо коте! Спри да съскаш на Рот!

Животното скочи от леглото, избяга през отворената врата и Лорън се засмя на абсурдността на ситуацията.

— Да разбирам ли, че не харесваш котки?

— Не харесвам котки, които са твърде малки и не говорят.

Чу се силно ръмжене и звук от счупване на стъкло. Лорън прокле и бързо заобиколи Рот, за да отиде в дневната. Тайгър измяука силно и звукът беше последван от дълбоко, страшно ръмжене. Младата жена спря в коридора, където Брас и Шадоу бяха приклезили котарака в ъгъла. Горкото ужасено коте беше извадило ноктите си, козината му беше настръхнала и съскаше срещу непознатите.

— Спрете! — Лорън се хвърли между животното и мъжете.

— Какво е това? — изръмжа Шадоу.

Браян се засмя.

— Те са от кучешкия вид. Кучетата и котките не се разбират добре. Трябваше да ги предупредиш, че имаш такова животно.

— Това не е диво животно, което е влязло в дома ти? — Брас спря да ръмжи и се изправи.

Лорън се обърна и падна на колене.

— Не. Ела тук, Тайгър! Всичко е наред. Те не искаха да те изплашат. Ела тук, бебчо! Ела тук, Тайгър!

— Тайгър? — засмя се Брас. — Кръстила си го Тайгър? Имам приятел с такова име. Нямам търпение да му разкажа.

Лорън гушна треперещото животинче и го прикри с тялото си от мъжете в дневната. Тръгна обратно по коридора, като се движеше така, че котаракът да не може да ги вижда. Рот стоеше в края на леглото ѝ.

Тя отиде в банята и остави там любимеца си, като затвори вратата след себе си, така че да не може той да избяга обратно.

— Спиш тук? — Рот се обърна, за да я погледне.

— Да.

Той отиде отстрани на леглото и я шокира, като отметна завивките с един замах. Тя стоеше онемяла, докато той се наведе, притисна нос към чаршафите и вдиша шумно. Изправи се и се усмихна, след което отново оправи завивките.

— Какво правиш? — Беше странно, но нямаше да му го каже.

— Подушвам само теб и котарака. Никой друг не е спал тук.

— Живея сама — ядоса се тя. — Казах ти, че не съм излизала на среща отдавна и не съм те лъгала. Казах ти истината! Не беше необходимо да правиш това, за да ме провериш.

Мъжът бързо приближи и я погали по лицето.

— Съжалявам! Просто бях любопитен. Вярвам ти! — Отпусна ръка. — Трябва да се приготвяш. Животното добре ли е в банята? Няма да му ръмжа. Бях изненадан и мислех, че ще те нападне.

— Добре е. Той обича да се разхожда и вътре, и вън, и понеже нямам специална вратичка за него, държа прозореца в банята отворен. Вероятно вече е излязъл след начина, по който ти и приятелите ти го уплашихте.

— Съжалявам!

— Трябваше да ти кажа, че имам домашен любимец. — Лорън сви рамене. — Предполагам, че няма много такива в обкръжението ти.

— Не и малки домашни котки.

Лорън остави репликата без коментар. Той искаше тя да се приготвя за работа, а екипът чакаше в дневната ѝ. Обърна се към гардероба и взе дрехите си от закачалката. Тайгър го нямаше, когато влезе в банята. Затвори вратата, докато се преобличаше, изми лицето си и бързо нанесе лек грим. Когато се върна в спалнята, Рот разглеждаше нещата върху тоалетката ѝ.

— Вдигнала си косата си на кок — изръмжа. — Повече ми харесва, когато е пусната.

— Трябва да я прибирам така за работа, за да изглеждам по-професионално. Твърде е къдрава и се заплита, ако не е събрана. — Наведе се до вратата и обу чифт обувки с ниски токчета. — Готова съм.

Вида бавно я приближи. Начинът, по който се движеше, още веднъж ѝ припомни, че не бе съвсем човек, а и беше някак секси. Все още ѝ се искаше да може да вижда очите му. Спря на сантиметри от нея.

— Изглеждаш добре, но те предпочитам гола.

Сърцето ѝ ускори ритъма си, а бузите ѝ поруменяха. Не можеше да се стърпи и плъзна поглед надолу и нагоре по тялото му. Изглеждаше секси във военната униформа. Дрехите подчертаваха телосложението му, но искаше да бъде честна.

— Аз също предпочитам да си гол и определено без тези очила. Мразя, когато не мога да виждам очите ти.

Рот ги свали. Дълбоките му кафяви очи бяха потъмнели от желание и това незабавно сгорещи кръвта ѝ. Приближи се до нея и сърцето ѝ препусна лудо.

— Трябва да тръгваме — каза Шадоу от вратата.

Рот се напрягна и сложи обратно очилата. На Лорън ѝ се прииска да изругае. Беше почти сигурна, че Рот щеше да я целуне, но моментът беше провален. Обърна се, за да изгледа злобно Шадоу, но той вече вървеше надолу по коридора.

Младата жена се завъртя и без да погледне към Рот, последва приятеля му към дневната. Двамата Видове се обърнаха към нея. Искеше ѝ се да може да види очите им, но предположи, че оглеждат облеклото ѝ. Браян беше единственият без омразните очила и той открито се усмихна като я огледа от горе до долу.

— Издокарала си се, Лорън — намигна ѝ. — Ти си привлекателна жена.

Рот изръмжа на крачка зад нея.

— Изобщо не се е издокарала. Смени си дрехите, вдигна си косата и сложи някакви неща по лицето си. Не я гледай така!

Усмивката на Браян се стопи и той отправи разтревожен поглед към Брас.

— Той доста ми ръмжи.

— Не са били свободни толкова дълго, колкото повечето от нас — кимна Брас. — Той е настроен защитнически към жената и трябва незабавно да спреш да флиртуваш с нея. За втори път те предупреждава и трябва много да внимаваш да не прекрачиш границата на търпението му. Ще те нападне.

Браян пребледня и отстъпи няколко крачки назад, с поглед, съсредоточен в Рот.

— Разбрах. Няма да говоря с нея и дори да я поглеждам, щом казваш.

— Добре. — Рот я хвана за ръката. — Да вървим.

Господин Адамс беше все още отвън, когато излизаха, и Лорън специално отдели време, за да му помахва. *Да, помисли си, съседите ще говорят за мен тази вечер.*

Рот ѝ помогна да се качи в джипа. Пътят до работата ѝ отнемаше само пет минути и Брас ги използва, за да поговори с Рот.

— Без ръмжене! Ти си човек. Запомни го! — Брас се обърна към Лорън. — Можем да чуем всичко, което става около него. Има микрофон. Просто се дръж нормално, когато питаш колегите си дали са се виждали, или говорили с Бил. Разбери дали знаят къде е той.

— Ясно. — Звучеше ѝ лесно.

Двамата с Рот слязоха от автомобила, след като Браян паркира на половин пресечка преди офиса ѝ.

— Нека те наречем Пол Уилямс, става ли? — обърна се тя към Рот.

— Името ми е Пол Уилямс — кимна той.

— Искаш да си купиш апартамент с две спални. Имам купища такива оферти, а и точно те са в ценовия диапазон, който един военен може да си позволи. Тъй като нямаш халка, си ерген. Сигурна съм, че никой няма да говори с теб, но е хубаво да натъквим нещата.

— Да натъквим? — изви вежди Вида.

— Това е израз, който означава... ами... да се придържаме към твоята шибана легенда.

— Защо просто не каза така? — усмихна се Рот.

Тя отвърна на усмивката му.

— Ох, опитвам се да не ругая пред теб. Не е прилично.

Изражението му стана сериозно.

— Не ме интересува дали говориш прилично, или не. Харесвам те.

Почувства как кръвта ѝ се сгорещява от думите му.

— Да вървим!

ГЛАВА 9

Лорън се опитваше да се пребори с нервността си, докато отваряше вратата на офиса за Рот. Той искаше да мине пред нея и да ѝ отвори, но тя поклати отрицателно глава.

— Ти си клиент. Предполага се, че аз трябва да те впечатля, а не ти — мен. Оценявам жеста, но сега не е моментът да бъдеш кавалер.

Новият вид не каза нищо, когато влезе вътре. Лорън се усмихна на Ким, момичето на рецепцията, като се надяваше изражението ѝ да не изглежда изкуствено. Сърцето ѝ препускаше, тя не искаше да провали Рот и екипа му, залавянето на Бил беше важно за тях.

— Здравей, Ким! Това е господин Уилямс. Отиваме в кабинета ми, за да му покажа няколко оферти за апартаменти. Кой друг е тук?

— Мел беше тук, когато пристигнах. Джон Би и Джон Ти също са тук, а Джина преживява нервен срив в офиса си с някакъв банкер, който не дава заем на клиентите ѝ. — Ким ѝ намигна. — Избягвай я. Бясна е.

— Благодаря за предупреждението! — Лорън тръгна към кабинета си, но после спря. — Оу, снощи Мел ме помоли да покажа на клиент един от имотите на Брент. Клиентът е заинтересован, но зададе някои въпроси, на които не можах да отговоря. Има някакви ужасни, огромни контейнери в онзи склад и той искаше да знае дали остават, или не. Брент ще идва ли днес?

— Не знам. Мога да позвъня, ако искаш, и да го попитам.

— Би било страхотно. Клиентът имаше и други въпроси, така че ако Брент ти се обади, моля те, прехвърли го към моя офис. Човекът наистина има интерес към имота.

Жената ѝ кимна и посегна към телефона. Лорън се усмихна на Рот и го поведе през приемната към по-голямо помещение. Забеляза Джон Ти на едно от бюрата и го доближи.

— Ако обичате, бихте ли ме изчакали тук, господин Уилямс? Веднага идвам. — Посочи на Рот един от столовете близо до бюрото на Джон Ти.

Новият вид седна, а тя се съсредоточи върху колегата си, за когото знаеше, че е близък с Брент. Двата обикаляха заедно баровете и Лорън предположи, че вероятно той е най-добрият шанс да намери чудовището, което Рот искаше да залови.

— Добро утро, Джон! Снощи Мел ми се обади да покаже един от имотите на Брент. Купувачът е заинтересован, но имаше някои въпроси, на които не можах да отговоря. Знаеш ли къде е той? Клиентът искаше склада, но не беше очарован да намери там никакви огромни контейнери. Не знам дали продавачът ще ги махне, или не, след като финализираме сделката.

— Снощи след работа някой му се обади и той излетя от тук като куршум. — Джон сви рамене, без да вдига поглед от компютъра. — Оттогава не съм го чувал, а снощи трябваше да дойде в Бъгъл.

— Какво е това?

— Нашият любим стриптийз бар — усмихна се той. — Ходим там няколко пъти седмично.

Лорън опита да изглежда незаинтересована.

— О! Ами добре, ако се чуete, ще му предадеш ли да ми се обади?

— Разбира се. — Взе мобилния си и се обърна със стола. Когато забеляза Рот, се стресна и изпусна телефона на бюрото. Намери го пипнешком, преди да насочи вниманието си отново към компютърния екран и измърмори. — Веднага ще му се обадя.

Лорън се обърна с усмивка към Рот.

— От тук, господин Уилямс. Нека Ви покажа имотите.

— Лорън!

Лорън подскочи стреснато и се обърна към Мел, която стоеше на вратата на офиса си и гледаше странно към Рот.

— Здравей, Мел! Това е господин Уилямс, който иска да си купи жилище.

Мел се усмихна, но изражението ѝ изглеждаше престорено.

— Може ли да поговорим за момент?

Лорън кимна и с жест покани Рот към отворена врата близо до рецепцията.

— Това е офисът ми. Моля, почакайте ме там, ще дойда след секунда.

След което отиде при шефката си, чудейки се дали няма да ѝ създаде проблеми за това, че предишната вечер беше опитала да спори с нея за показването на онзи склад.

— Какво става, Мел?

Тя изчака, докато Лорън затвори вратата, и заговори.

— Кой е той? — почти прошепна.

— Това е господин Уилямс. Току-що се е преместил в района и възнамерява да се установи тук за постоянно.

Няколко секунди Мел хапеше долната си устна и след това се намръщи.

— Обадил ти се е, за да си уговорите среща?

Младата жена кимна, надявайки се шефката ѝ да не се опита да я прецака и да открадне клиента ѝ. Нямахше да ѝ е за първи път. Разбира се, Мел не знаеше, че в действителност Рот не е никакъв клиент и тя се тревожеше какво би могло да се случи, ако началничката ѝ поискаше лично да му покаже някои имоти.

— Как мина огледа снощи? — смени темата Мел.

Успявайки да скрие облекчението си, Лорън отговори спокойно.

— Добре. Господин Хърбърт е заинтересован от имота, но там има някакви големи контейнери, които той не желае. Попита ме за тях, но тъй като това не е мой обект, не знаех дали ще бъдат махнати преди продажбата. Искаше да говори с Брент.

— Ще му предам. — Мел я изгледа продължително. — Добре. Отиди да провериш какво можеш да предложиш на господин Уилямс, но имай предвид, че свиквам среща на персонала след половин час. Може да му предложиш кафе, докато те чака. Няма да продължи дълго. — Погледна часовника си. — В офиса ми, след половин час и е задължително. Можеш да му показваш имотите, които го интересуват след това.

— Всичко наред ли е? Обикновено не провеждаме срещи, когато има клиенти тук.

Устните на шефката ѝ се извиха в усмивка.

— Всичко е наред, Лорън. Имаме проблеми с хазяина относно паркирането и обещах, че ще говоря със служителите си. Човекът е трън в задника, но не искаме да прекрати договора ни за наем. Няма да ни отнеме повече от няколко минути. Искам всички да присъстват, за да не се чувства някой лично порицан, но и двете знаем кои са двамата

виновници. Джон Ти и Джон Би знаят, че не трябва да паркират на алеята. Другите наематели се оплакват.

— Добре. — Лорън излезе от офиса на Мел, върна се в своя и се усмихна на Рот. Седна на бюрото си, погледна към отворената врата и прошепна. — Ще бъдем тук поне половин час. Шефката ми свиква среща, за която каза, че е задължителна. Това би трябвало да означава, че и той ще присъства. Може да дойде всеки момент.

— Чухте ли това? — Изглежда някой му отговори в слушалката и той кимна на Лорън, като също прошепна. — Чули са.

— Ще ти покажа някои имоти, докато чакаме. Просто ще се преструваме, че ги разглеждаме, за да минава времето.

Тя го накара да приближи стола си към нейния, така че да могат и двамата да виждат екрана на компютъра ѝ.

— Докато гледаме апартаментите, ще можем да виждаме кой влиза. Никога не ми омръзва да гледам тези оферти. Някои от тях са доста привлекателни.

— Харесват ми извитите стълби и голямата вана. — Новият вид посочи към монитора, а с другата си ръка погали бедрото ѝ, преди да се отпусне назад в стола си.

Бяха разгледали няколко оферти, когато петнадесет минути покъсно телефонът на Лорън звънна.

— Лорън Хендерсън.

— Здравей, Лорън! Brent е.

Погледът ѝ се насочи към Рот.

— Здравей, Brent!

Вида се напрегна и се приведе по-близо. Лорън извъртя слушалката, надявайки се, че той ще може да чуе разговора.

— Разбрах, че си ме търсила.

— Да. Снощи трябваше да покажа един склад от твоите. Човекът прояви интерес, но не иска контейнерите. Имаше и въпроси за покрива и... всъщност знаеш как е, но аз не можах да му отговоря. Поиска да разбере отговорите и да се срещнем днес.

Погледна към Рот, чакайки инструкции какво друго да каже. Той кимна и прошепна „в склада по обяд“.

— Искан да се срещнем в склада днес по обяд, за да може да го разгледа и на светло. Казах му, че ще опитам да уредя да се види с теб,

понеже имотът е твой и можеш да отговориш на всичките му въпроси. Изглежда наистина заинтересован.

Брент се засмя.

— Страхотно! Ще се срещна с него. Благодаря ти, Лорън! Знам, че не се разбираме, но беше мило от твоя страна да ми се обадиш. Лесно можеше да ме прескочиш.

— Това е твой имот, Брент. Някой ден и на мен може да ми се наложи да отсъствам и ти да показваш мой имот. Бих се надявала да ми върнеш услугата. — Въздържа се да не изсумти. Човекът нямаше да се поколебае да ѝ открадне сделката.

— Благодаря! Ще се срещна с клиента по обяд. — Той затвори.

Лорън се усмихна на Рот, щастлива, че успя да му помогне. Брент беше лош човек, който трябваше да бъде арестуван. Бил, поправи се тя. Той беше бивш служител на Мерикъл, наранявал хора като Рот, а това направо я вбесяваше.

Вида ѝ се усмихна и снижи глас.

— Той ще отиде в склада по обяд.

Изведнъж младата жена си даде сметка колко близо беше до това да загуби Рот.

— Ами, какво следва оттук нататък? — Погледът ѝ беше съсредоточен върху слънчевите му очила. Шепнеше, с надеждата, че болката, която чувстваше, няма да проличи в гласа ѝ. — Това ли е моментът, в който се връщаш към живота си, а аз — към моя?

— Все още не сме го заловили. Ще дойдеш с мен.

Тя мълчаливо си призна, че не е готова да се сбoguва с него. Той се наведе към нея, а ръката му се плъзна бавно под полата, галейки бедрото ѝ. Бюрото ги скриваше от минаващите покрай офиса ѝ. Лорън се вгледа в омразните очила, знаеше, че той я наблюдава и усети желанието, което искреше между тях.

Реши да му каже истината. Че ще ѝ липсва и се надява да се видят отново след залавянето на Бил.

— Аз...

— Лорън?

Тя подскочи, стресната от гласа на приятелката си. Рот издърпа ръката си изпод полата ѝ, тъкмо когато Аманда влезе в офиса. Другата жена ококори очи и облиза устни, когато видя мъжа.

— С клиент съм, Аманда. Господин Уилямс, това е най-добрата ми приятелка Аманда Дейвис. — Поколеба се, отправяйки възмутен поглед към неочакваната посетителка. — В момента не е удобно. Ще ти се обадя по-късно.

Аманда не си тръгна, вместо това изпъчи гърди.

— Здравейте, господин Уилямс!

Лорън стисна зъби. Приятелката ѝ оглеждаше тялото на Рот, както умиращ от глад гледа пържола.

— Моля Ви, кажете ми, че не сте обвързан! — Аманда седна на стола до вратата, кръстоса крака и се настани удобно.

— Така е, не съм — усмихна се Рот.

Тя погледна нагоре към тавана.

— Има Господ! — После се засмя и запърха с мигли. — Аз също не съм обвързана. Но търся.

Рот задържа усмивката на лицето си.

— Добре.

— Аманда — каза Лорън напрегнато, — господин Уилямс е клиент. Какво правиш тук толкова рано?

— Беше ми скучно и реших да дойда да те попитам дали би искала да вечеряш с мен преди филма довечера.

— Заета съм. В интерес на истината, ще трябва да отложим плановете си за кино. Ще отидем утре. — Аманда се нацупи. — Показвам апартаменти на господин Уилямс.

Приятелката ѝ се усмихна.

— И аз имам апартамент за показване. Моят. — Намигна на Рот. — Мисля, че особено ще те заинтересува спалнята ми.

— Аманда — предупреди я Лорън, — спри!

Пренебрегвайки приятелката си, Аманда продължи.

— Искаш ли да дойдеш с мен и да видиш спалнята ми, красавецо? Защо да си купуваш жилище, когато можеш направо да се преместиш при мен? Мисля, че ще ти хареса. Тренираш доста, нали?

— Аманда! — Лорън започваше да се ядосва.

Тя ѝ отговори с усмивка.

— Затова си сама. Аз се опитвам да не съм. Тихо! Той е голям и необвързан. Какви са шансовете ми да го примамя да дойде с мен къщи? — Аманда се усмихна на Рот. — И така, какво ще кажеш? Искаш ли да ти покажа апартамента си? Можем да отидем още сега.

Рот престана да се усмихва.

— Оценявам предложението, но Лорън ще ми показва жилища днес следобед.

— Искам да ти покажа не само апартамента. — Аманда приглади блузата си, отново изпъчвайки гърди. — И знам, че искам да ми покажеш повече от едно жилище. — Погледът ѝ се насочи към скута му и остана там.

— Аманда! — ахна Лорън.

На вратата се появи Джон Ти.

— Време е за срещата, Лорън.

Младата жена се изправи, тресяща се от яд. Обърна се към Рот.

— Няма да се бавя.

Извъртя се и отправи поглед към приятелката си.

— Аманда, престани! Дръж се прилично!

Тя ѝ се усмихна.

— Но аз не искам да съм добра. — Намигна на Рот. — Искам да съм лоша! Многооооо лоша!

Лорън изхвърча от кабинета си, заканвайки се, че по-късно ще убие най-добрата си приятелка, защото флиртува с Рот. Аманда не биваше да сваля клиентите ѝ, но по принцип Лорън би подминала това със смях. В случая изобщо не ѝ беше смешно, тъй като ставаше въпрос за Рот. Гневът ѝ пламна.

Вратата на Мел беше отворена и Лорън просто влезе. Шефката ѝ стоеше до бюрото си, заедно с Брент, и двамата се извърнаха към нея. Лорън опита да скрие шока си, че го вижда там. Някак си бяха пропуснали да го видят, когато бе минал покрай офиса ѝ, и ѝ се прииска да може да предупреди Рот. Надяваше се, че изражението ѝ не издава истинските ѝ чувства и се помъчи да изглежда спокойна. Беше ѝ трудно, като знаеше, че се намира в една стая с убиец и някой, който е злоупотребявал с Новите видове.

Джон Ти и Джон Би влязоха след нея и затвориха вратата. Джина липсваше. Мел бързо отиде и хвана раменете на Лорън.

— Веднага трябва да ми кажеш как и кога онзи мъж в офиса ти се е свързал с теб!

Лорън незабавно застана нащрек. Пулсът кълтеше в ушите ѝ и тя се взираше няма в шефката си. Най-накрая успя да накара мозъка си да заработи.

— Обади се вчера и уговори среща. Защо? Какво става?

Брент се загледа в нея.

— Не забеляза ли нещо странно в него?

Лорън поклати глава. Надяваше се добрият слух на Рот да може да долови случващото се в офиса. Страхуваше се, че може да са разбрали истината, но не ѝ беше ясно как са заподозрели, че той не е обикновен мъж. Брент не го беше виждал, а той бе единственият, който би могъл да разпознае Нов вид.

— Не. Защо?

Джон Ти се намръщи.

— Той носи слънчеви очила. Как, по дяволите, би могла да разбере, след като никога не е виждала някой от тях, как да разпознае характерните черти на лицето? Съмнявам се, че изобщо ще разбере.

О, Господи! Лорън се паникьоса, но опита да скрие страха си. *Джон Ти със сигурност знае какъв е Рот, но как?*

Мел кимна.

— Трябва незабавно да си тръгнеш, Лорън. Мъжът в твоя кабинет е... изнасилвач. Наема брокери, за да му показват жилища и щом останат сами — атакува. Ние ще се справим с него.

— Но... — Лорън не знаеше какво да каже. Внимателно се вгледа в хората, които стояха около нея, и почувства студ, чак до мозъка на костите си. Лъжеха я и всеки един от тях беше наясно, че Рот е Нов вид. — Добре, но чантата ми е в офиса. Ще я взема, ще измисля някакво извинение и ще си тръгна. — *Ще предупредя Рот.*

— Остави я! — Неочаквано Брент я сграбчи. — Просто тръгвай. — Избути я към задната врата на офиса на Мел.

— Но...

Преди да успее да се осъзнае и да се възпротиви, беше избутана на алеята през задната врата. Тя се затръшна в лицето ѝ и звукът от превъртането на ключа беше достатъчно силен, за да го чуе. Остана потресена, че я заключиха отвън по този начин.

Те знаеха, че Рот е Нов вид, отърваха се бързо от нея и по някаква причина защитаваха Брент. Ужасно притеснена за безопасността на Рот, тя притича надолу по улицата към джипа, за да информира екипа за случилото се. Те трябваше или да предупредят Рот да се махне оттам, или да влязат и да му помогнат.

Аманда беше с Рот. Страхът ѝ се увеличи и тя затича по-бързо. Почти си счупи глезена с неудобните обувки на токчета, но щом забеляза джипа, изпита облекчение. Едва не я блъсна кола, когато забрави да се огледа, преди да пресече. Шофьорът натисна спирачките, след това клаксона и за финал изкрещя няколко цветисти израза по неин адрес.

Брас отвори пасажерската врата и трябваше да я задържи, след като тя буквално се блъсна в него.

— Какво става? Къде е Рот?

— Мисля, че те знаят, че той е Нов вид. Казаха ми някаква глупава история, че бил изнасилвач и ме изблъскаха навън през задната врата. Брент е там. Всички се държат странно и изглежда колегите ми го защитават.

Брас изпсува.

— Стой тук! — Той я вдигна, подпря я отстрани на автомобила и я пусна да стъпи на краката си. — Влизаме вътре.

Лорън едва си поемаше въздух.

— Алеята. — Задъхана, тя мълчаливо се закле да си купи пътека за бягане, за да влезе във форма. — Може да се измъкнат през задния вход, ако решат да бягат.

Брас се обърна към Браян — и двамата с Шадоу бяха излезли от автомобила.

— Отивай на алеята и се увери, че няма да избягат от там.

Младият мъж се затича в посоката, от която беше дошла Лорън.

— Ти оставаш тук, Лорън! — Брас провери оръжията си. — Тук ще бъдеш в безопасност.

— Приятелката ми Аманда също е там. Тя е руса, облечена в синя блуза и черна пола.

— Разбрах — каза Шадоу.

И двамата мъже се затичаха по тротоара към сградата, в която Лорън работеше. Най-накрая тя успя да си поеме дъх и се намръщи. Не искаше да чака при колата, бе твърде разтревожена за приятелката си и Рот. Можеше да имат нужда от нея. Бързо се оттласна от автомобила и последва екипа.

Беше толкова притеснена и разсеяна от мисли какво би могло да се случи с Рот, екипа му и Аманда, че едва не падна, когато се извъртя по посока на гласа, който я повика.

— Хей!

Аманда ѝ махаше от тротоара, застанала пред отворената врата на колата си, недалеч от нея.

— Господи, този мъж е толкова секси! Искам да го съблека и да го поръся със сол, за да мога да пия шотове текила направо от тялото му.

— Мислех, че си вътре.

— Шефката ти ми нареди да напусна. Каза, че спешно те е изпратила на някакъв обект, за да отвориш на водопроводчика. Тази жена е такава кучка, вероятно самата тя иска да опита късмета си с него, но аз няма да позволя това да се случи. Кажи ми, че имаш телефона на господин Уилямс и какво, за Бога, е първото име на този мъж? Той не пожела да ми го каже.

Лорън се обърна, за да погледне към сградата, в която беше офисът ѝ.

— Стой тук! Просто... стой тук! Не мърдай!

— Добре! Донеси ми номера му.

Лорън кимна, връщайки вниманието си към офиса, нетърпелива да разбере, какво става там. Аманда беше в безопасност. Беше облекчена да го разбере, но нямаше да се успокои, докато не видеше Рот. Мина през тревата и избегна предната алея, защото можеше да бъде видяна от рецепцията. Когато приближи прозореца и надникна, бюрото на Ким беше празно. Лорън се намръщи.

Бавно се промъкна към страничната част на сградата и към един от прозорците на офисите. Поколеба се, вдигна глава и надникна. Онова, което видя, я накара да затаи дъх. Брас и Шадоу стояха с лице към стената, а Джон Ти беше насочил пистолет към тях. Мел и Брент стояха наблизко и спореха. Можеше да чуе гласовете им, но не можеше да разбере думите. *Къде е Рот? Къде са Ким, Джина и Джон Би?*

Лорън се наведе, за да не я видят, и буквално пропълзя към задната част на сградата, докато стигна до алеята. Ахна. Браян лежеше по гръб на земята, близо до задната врата. Затича се към него. По челото му имаше прясна кръв. Изглежда някой го беше ударил с нещо, но той все още дишаше. Ръцете ѝ трепереха силно, докато ровеше в джобовете му за мобилния телефон. Зарадва се, когато го намери.

Отвори списъкът с повикванията и най-отгоре откри номер с името „БАЗА“. Набра го и още на първото позвъняване ѝ отговори

някакъв мъж.

— Ало?

— Говори Лорън Хендерсън. Това централния щаб ли е?

Мъжът отсреща се поколеба.

— Кой се обажда и откъде имате телефона на Браян?

— Той лежи на земята и кърви. — Бързо издиктува адреса и името на фирмата си. — Хванали са Брас, Шадоу и Рот. Колегата ми е насочил пистолет към Шадоу и Брас. Все още не съм видяла Рот, но и той беше вътре. Трябва ли да се обадя в полицията?

— Не! — отсече мъжът. — Ние сме на път. Останете с Браян. Диша ли?

Лорън отново провери състоянието на мъжа на земята, увери се, че гърдите му се повдигат и спускат, и си пое успокояващо дъх, в опит да контролира паниката си.

— Да, но е в безсъзнание. Бил е ударен по главата с нещо, но то вече не е тук, защото не виждам нищо с кръв по него. Ние сме на алеята зад сградата.

— Не мърдай и остани на телефона! Не затваряй! До няколко минути екипите ни ще са при теб.

Лорън остави телефона в жилетката на Браян, така че да не се вижда, но все пак човекът от другата страна на линията да може да чува какво се случва. Нямахше никакво намерение да стои безучастно там и да чака помощта, когато Рот можеше да е в опасност.

Изправи се на крака, мина от другата страна на сградата и пропълзя под прозорците, докато не стигна до офиса си.

Заслуша се, не чу нищо и повдигна глава, за да види какво става вътре. Рот все още беше в същия стол, в който го остави, но изглеждаше заспал — главата му беше отпусната назад, а ръцете му висяха безжизнено отстрани. Стреличка с червен край стърчеше от гърдите му. Виждаше я как се движи, когато той си поемаше въздух, което я увери, че е жив, но очевидно упоен.

Адреналинът се втурна по вените й. Рот имаше нужда от помощ. Не знаеше колко ще се забави подкреплението. Нямахше начин да стои там, без да прави нищо. Мрежата излезе лесно и тя я подпря на стената. Погледна към ключалката на прозореца — добре я познаваше, тъй като често заяждаше, и хвана металната част с пръсти. Размърда я, стараяйки се да го направи тихо, и се съсредоточи върху отворената

врата на кабинета си. Не забеляза движение, но трябваше да се скрие, ако се появи някой.

Ключалката изщрака и Лорън наостри слух за някакъв признак, че вътре са чули звука. Най-накрая долови крясъци, но не можеше да разбере какво казваха. Никой не дойде в стаята и тя плъзна стъклото настрани, за да отвори прозореца докрай. Рот беше толкова близо. Нямаше представа какво да прави, щом стигне до него, но вероятно можеше да залости вратата и да ги барикадира вътре, докато дойде помощта.

Гласовете вече се чуваха ясно през отворения прозорец и тя успя да различи ядосаните викове на колегите си. Изправи се до отвора, който беше на височината на кръста ѝ, повдигна полата и опита да прехвърли крака си вътре. Не беше лесно, но се справи и падна на колене, пропъзля зад бюрото си, за да се скрие.

— Какво ще правим, по дяволите? — изкрещя Мел.

— Просто се успокой — отвърна Брент. — Казах ти, че ще измисля нещо.

— Всичко това най-вероятно е по твоя вина! — продължи Мел. — Да не би да си се напил и да си казал на някого истинската си самоличност? Мамка му, Бил! Казах ти, че излагаш всички ни на риск, но ти престана ли да бъдеш такова егоистично копеле?! По дяволите, не!

— Не съм казал на никого. — Гласът му се снижи и Лорън не можа да чуе останалите думи.

— Открили са ни! — изкрещя Мел отново. — Каза, че никой няма да може да ни проследи тук и аз ти повярвах.

— Намерили са ни! — Това беше Джон Ти и очевидно беше ядосан. — Нека помислим какво ще правим сега. Предлагам да ги убием и да се махаме.

— И къде ще отидем? — Чу се звук от счупване на стъкло. Мел беше толкова бясна, че вероятно бе хвърлила нещо. — Всичките ни пари отидоха за това място и за фалшивите ни самоличности. Вероятно са замразили банковите ни сметки. Прецакани сме! Ще трябва да се обадя на сестра ми, а знаете колко не искам да правя това. Исках да се махна от тези глупости и никога повече да не виждам тези копелета, а сега имаме трима. В-нашия-офис!

— Достатъчно! — изръмжа Джон Би. — Предлагат парични награди за тях. Имаме трима. Всички да се успокоят! Не мога да мисля, когато крещите. Можем да ги използваме, за да изкараме бързи пари и да започнем на чисто някъде другаде.

— Кой ще направи размяната? А? — изкрещя Брент. — Не и аз! Това е глупаво. Просто ще ни зложат капан и ще ни тикнат в затвора до живот. В действителност няма да ни платят.

— Ще ги преместим някъде другаде и това ще ни даде малко време, за да помислим как най-безопасно да си вземем парите от НСО. По-умни сме от тези копелета. Просто трябва да се махнем от тук, преди да пристигнат още от тях.

— Не мърдай или ще те застрелям! — изкрещя Джон Ти.

— Успокой се! — Лорън едва успя да чуе дълбокия глас на Брас, тъй като той не крещеше. — НСО ще плати за нас. Само не наранявайте жените.

— Видяхте ли? Казах ви, че са достатъчно глупави, за да защитават невинните. Ако мръднеш, ще прережа гърлото на рецепционистката. Тя не е част от това и е бременна във втория месец. Ако се борите — тя умира! Мога да убия и Джина, преди да стигнете до мен. — Джон Би силно изсумтя. — НСО ще ни плати. Само трябва да се махнем от тук. Бил, има ли още стрелички? Ще упоим тези двамата, ще завържем жените и ще се разделим. — Гласът му се повиши. — Насам може да са тръгнали още от тях. Тези тримата вероятно са разузнавачи или нещо такова. Те са ловци, нали? Пусни им по една стреличка, ще ги изнесем от тук и когато сме в безопасност, ще измислим останалото.

— Моля ви — примоли се Ким, — пуснете ме!

— Млъкни! Не донесох достатъчно стрелички! — Брент беше бесен. — Каза ми, че е само един, а не трима.

— Дойде сам! — изкрещя Джон Ти. — Ако знаех, че има още, щях да ти кажа по проклетия телефон.

— Не мърдай! — извика Джон Би. — Кълна се, че той ще ви застреля и двамата, и повече няма да ви предупреждавам! Тези жени също ще умрат. Искате ли кръвта им по ръцете си?

Сърцето на Лорън заби лудо, тя знаеше, че трябва да направи нещо. Вдигна ръка да се обади на полицията от телефона в офиса, но си спомни за телефонната система, която имаха. Всеки телефон, който

ползваше линията, се появяваше като червена мигаща лампичка на другите апарати. Не можеше да се обади, но колегите ѝ планираха да отведат Рот, а тя не можеше да рискува това да се случи.

Бутна бюрото, за да провери колко е тежко, но то не помръдна. Това беше единствената мебел, достатъчно голяма, за да барикадира с нея вратата. Този план нямаше да свърши работа, защото, разбира се, те можеха да постъпят като нея и просто да заобиколят сградата и да влязат през прозореца.

— Мърдай! — нареди Джон Ти. — В задния офис, веднага! Дръжте ръцете си вдигнати и се движете бавно! Ако дори трепнете, ще ви гръмна!

— Да — каза Brent, — направи го! Имаме телефонните кабели. Ще ги завържем, ще ги измъкнем отзад и ще се върнем и за другия, когато ги вкараме в микробуса. — Той замълча за малко. — Отиди да го докараш!

— Моят микробус? — ахна Джон Би. — Всички ще виждат какво става вътре.

— Фирменият, идиот такъв! — изкрещя Мел. — По-голям е. Има отделна товарна част и затъмнени прозорци. Просто изхвърли табелите, които стоят отзад.

— Мамка му! — изкрещя той. — Мърдай, Джина! Ти също, Ким! Ще стоите близо до мен! Ако те ме нападнат — и двете сте мъртви!

— Движение! — заповяда Джон Ти. — Дръжте ръцете си вдигнати! Мел, отиди и вземи телефонните кабели. В офиса има три. Използвай и тези за факса.

Лорън погледна иззад бюрото си, не видя никого и пропълзя да надникне през вратата. Колегите ѝ не се виждаха никъде и тя се наведе достатъчно, за да провери офиса на Мел. Джон Ти беше обърнат с гръб към нея и скриваше от погледа ѝ ставащото вътре. Изглежда всички бяха там.

Чувстваше се ужасена, но се насили да се раздвижи, изправи се на крака и хвана стола с Рот за страничните облегалки. Облегалката на стола се заби в корема ѝ, когато дръпна. Докато го теглеше по килима, ботушите на мъжа се влачеха по пода и правеха движението още по-трудно за нея. Тя продължи, като се молеше Рот да не се свлече от стола. Беше твърде тежък, за да го вдигне обратно.

Спря, послуша се и чу колегите ѝ да спорят в офиса на Мел. Отново погледна натам, видя, че Джон Ти е все още с гръб и задърпа с всички сили. Столът вече беше извън офиса ѝ, тя потисна стона си и продължи да дърпа Рот към входната врата. Трябваше да мине само няколко метра до рецепцията. Успя, без да я забележат. Чувстваше се виновна, че оставя Видовете под дулото на пистолета. Въпреки това не можеше да им помогне. Рот беше единственият, когото можеше да спаси. Трябваше да го заведе на безопасно място и да се моли човекът, с когото говори по телефона на Браян, да дойде навреме за останалите. Би било самоубийство да връхлети в офиса на Мел и да опита да помогне на другите. Гърбът ѝ се удари в стъклената врата на сградата, но тя не се отвори. Бутна я и с дупе, но тя само леко помръдна. Обърна се, осъзна, че някой я беше заключил и опита да отключи. Вратата се отвори и свежият въздух изпълни дробовете ѝ, щом пое дълбоко дъх. Отново задърпа стола, измъквайки го заедно с Рот навън от сградата.

Нямаше никой на алеята. Гравитацията ѝ помогна да движи стола, тъй като сградата беше по-високо от нивото на улицата. Продължи да върви, с очи, вперени във вратата. Очакваше колегите ѝ всеки момент да тръгнат след нея, щом разберяха, че един от Видовете липсва, но успя да стигне до Аманда.

— Отвори веднага задната врата! — Лорън дръпна стола по-силно и се забърза.

Аманда видя Рот, стола и Лорън. Очите ѝ се разшириха и устата ѝ остана отворена.

— Отвори проклетата врата! — сопна ѝ се Лорън. — Веднага! Движи се! Задната врата! Отвори я, по дяволите! Сега, Аманда! Сега!

Жената се раздвижи. Натисна бутона за отключване и почти се спъна в бордюра, докато тичаше да отвори задната врата, но го стори тъкмо когато задъханата Лорън стига до там със стола.

— Помогни ми да го вкараме вътре!

— Какво, по дяволите? — Очите на Аманда бяха широко отворени и тя изглеждаше необичайно бледа.

— Ще ти обясня по-късно. Помогни ми! Тежи цял тон. Трябва да го измъкнем от тук, преди някой да ни е видял. — Лорън грабна стреличката от гърдите на Рот и я пусна в джоба си. — Побързай!

Аманда хвана едната ръка на Рот, а Лорън обърна стола с лице към вратата на автомобила. Хвана го здраво и заедно вдигнаха от стола

отпуснатото му тяло.

— Исусе! — изсумтя Аманда. — Ще ми се счупи гърба. Сигурно тежи над сто и двайсет килограма.

Двете успяха да вкарат упоения мъж на задната седалка. Лорън подгъна краката му, за да може да се хване. Не изглеждаше да му е удобно, но все пак беше вътре и лицето му не беше притиснато в седалката. Затвори задната врата с трясък и отвори пасажерската.

— Влизай в колата! — каза задъхано на Аманда.

Приятелката ѝ заобиколи автомобила, отвори шофьорската врата и се строполи на седалката. Двигателят заработи, а сърцето на Лорън щеше да се пръсне от изтощение и страх. Един поглед към сградата я увери, че все още никой не я е последвал, но за всеки случай се снижи на седалката.

— Карай, по дяволите! Махни ни от тук!

Аманда настъпи педала на газта.

— О, Господи! — повтаряше тя. — Заради теб ще арестуват и двете ни. Знам, че все се оплаквам, че нямам гадже, но да не си си загубила ума? Не можеш просто да си отвлечеш мъж. Той е наистина готин, но какво си мислеше? Да не си дрогирана? Нека просто се обадим на полицията и да им кажем, че си претърпяла нервен срив. Може да го закараме в болница и да ги накараме теб да те освидетелстват.

— Не съм го отвлякла, мамка му! Не е това, което изглежда. Трябва да се махаме. Карай! Ще ти обясня всичко по-късно, но той е в опасност.

— Нали знаеш, че приятелите могат да си кажат всичко? — Аманда облиза устни. — Ти си полудяла!

Лорън се надигна достатъчно, за да може да погледне зачервеното лице на приятелката си. Отвори уста, за да ѝ обясни, но после се отказа. В момента беше твърде уморена, за да крещи. Реши просто да бъде откровена.

— Трябва да ми се довериш. Моля те, карай, Аманда! Случаят наистина не е толкова лош, колкото изглежда.

— Къде отиваме?

— В твоя апартамент.

— Добре — кимна Аманда. — Господи, много ще загазим! Дано имаш основателна причина. Не мога да повярвам, че правим такова

нещо.

Лорън искаше да използва мобилния на приятелката си, за да се обади на полицията, но не се осмели, след като ѝ бяха наредили да не го прави. Молеше се екипът да пристигне навреме, но не желаше да се навърта наоколо, за да се увери в това. Да измъкне Рот от там беше приоритет — единственото, което можеше да направи.

ГЛАВА 10

Когато Аманда влезе в гаража си, Лорън вече беше престанала да трепери. Автоматичната врата се затвори зад тях, но лампата в помещението продължи да свети. Аманда изгаси двигателя и се обърна към най-добрата си приятелка.

— Мислиш ли, че ще повдигне обвинения? Забрави! Разбира се, че ще го направи. Успяла си някак да го нокаутираш и да го отвлечеш. Какво си мислеше? Ще ти потърсим помощ. Нека влезем и ще се обадим на някого. Все още не е късно да поправим случилото се, разбираш ли? Ще ти намерим най-добрия адвокат. Лудостта е много добро оправдание. Никога не съм искала да стигаш до такива крайности, за да ме уредиш с мъж.

— Спри! — въздъхна Лорън. — Не е това, което си мислиш.

Аманда се намръщи.

— Тогава защо го дрогира и ми го доведе?

— Не съм го дрогирала аз. — Младата жена поклати глава, уморена, раздразнена и обмисляща дали пък приятелката ѝ не беше тази, която се нуждаеше от психотерапия. — Дълга история. Как ще го вкараме у вас? Някакви идеи?

Аманда се завъртя в седалката и огледа намръщено Рот.

— Не знам. Той е доста едър. Трябваше ли да си изгубиш ума и да отвлечеш най-огромния мъж, който можеш да намериш? Знам, че казах, че отчаяно искам да изляза на среща, но Исусе, Лорън!

— Спри! — Лорън ѝ отправи ядосан поглед. — Той не е секс играчка, която съм откраднала за теб. Не съм полудяла и не съм направила това в някакъв смахнат опит да ти намеря мъж. Името му е Рот и той е в опасност.

— Струва ми се спомена, че се казва Уилямс.

— Не мисля, че има фамилия. Истинското му име е Рот. Това е дълга история.

— Предполагам, че имаме време да ми разкажеш всичко, тъй като трябва да измислим как да го изкараме от колата и да го качим по

тези стъпала.

Лорън се поколеба.

— Забеляза ли чертите на лицето му?

— Кой го е грижа за лицето, когато има толкова страхотно тяло?

— Погледни го, Аманда! Погледни носа му и си помисли за твоя най-голям телевизионен герой, онзи, по когото ти текат лигите. Ето ти жокер — Джъстис Норт.

Аманда се извъртя на мястото си, за да може да вижда по-ясно мъжа на задната седалка. Загледа се, леко наклони глава и лицето ѝ бавно пребледня. Отвори уста и зяпна Лорън.

— Той е Нов вид — кимна тя.

— Господи! В какво ме забърка? Той е нещо като застрашен вид, нали? Има много строги закони за тях. Лорън, какво си мислеше? Ако нещо му се случи, ще отидем на електрическия стол. Ако убиеш един от тях, дори случайно, получаваш смъртна присъда, заради престъпление от омраза.

— Не съм го направила аз. Хората в службата ми го уцелиха с някаква упойваща стреличка и сега е в безсъзнание.

Аманда премигна неразбиращо.

— Защо? Да не би да е в лошо финансово състояние или нещо подобно? Знам, че шефката ти е кучка, но това е прекалено, дори за нея.

— Много смешно — изсумтя Лорън. — Всичко е сложно и объркано. Явно съм работила за някакви кретени, които преди са били служители на Мерикъл Индъстрис. Видяха Рот и му причиниха това. Планираха да го отведат някъде, но аз го измъкнах от тях. Трябва да го скрием в твоето жилище, докато успея да намеря помощ. Неговият екип и две мои колежки, които не са част от това, са все още в офиса ми. Имах възможност да спася само него. Не знаех какво друго да направя.

— На кого ще се обадиш? На полицията?

— Не — поклати глава Лорън. — Хората, с които работи Рот, ми казаха да не го правя, така че предполагам, ще трябва да се справим без тях. — Тя излезе от колата. — Хайде да го внесем вътре.

Аманда също излезе и погледна неодобрително приятелката си над покрива на автомобила.

— Как? Нямам кран под ръка, за да го изнесем от колата и да го вдигнем нагоре по стъпалата. Той е тежък.

Докато оглеждаше стълбите към жилището на приятелката си, в главата на Лорън се оформи идея.

— Пазиш ли още онзи двоен надуваем дюшек, който използваш, когато племенницата ти ти идва на гости?

— Онзи с принцесата?

— Да. Може да го надуем, да сложим Рот отгоре и така да го издърпаме до кухнята.

Аманда въздъхна.

— Отивам за електрическата помпа, за да го надуем. — Погледът ѝ се отклони към задната седалка. — Нямах да правя всичко това, ако не беше толкова секси. Ще ми бъде длъжник. — Изведнъж се усмихна. — Наистина изглежда секси с тези дрехи. Щом го вкараме вътре, би било любезно от наша страна да свалим част от тях.

Лорън простена.

— Аманда!

— Какво? Само ризата. Бъди приятелка! Все пак шофирах колата при бягството и трябва да получа някаква награда, след като го внесем в къщи. Мисля, че вече имам херния от усилието да го вкараме в колата.

Лорън поклати глава.

— Тревожа се за теб, според мен имаш нужда от някакво лекарство.

— Би трябвало да се тревожиш. Ако скоро не ме огрее, ще се сбръчкам и ще умра.

— На мен ли го казваш — измърмори Лорън.

— Ти? Току-що ти помогнах да метнеш тялото на един як Нов вид на задната седалка на колата ми и ще скрия застрашен вид в дома си!

— Имаш право. Ти си най-добрата приятелка на света! — усмихна се Лорън. — Донеси дюшека! Остана ли някакъв брезент след боядисването на банята миналия месец?

Аманда посочи към ъгъла.

— Някъде там.

Лорън се обърна, за да потърси, а Аманда влезе в жилището. Лорън намери няколко брезента, сгънати на един от рафтовете и

отвори задната врата, за да провери Рот. Той все още беше в безсъзнание. Разпъна брезентите на пода до отворената врата, благодарна, че Аманда имаше гараж за две коли, но само един автомобил и разполагаха с достатъчно място за работа. Приятелката ѝ се върна, влачейки голям розов надуваем дюшек и го пусна върху брезента.

— Той е наистина тежък.

— Знам — съгласи се Лорън. — Ще хвана краката му и ще го издърпам навън. Качи се от другата страна и внимавай за главата му. Не искам да се удари, докато го измъкваме от колата.

— Добре — засмя се Аманда. — Сигурна ли си, че не може да му свалим дрехите? Ще намали теглото му с няколко килограма.

— Сигурна съм.

— Жалко! Винаги съм се чудила дали имат опашки или някаква козина по тялото. Знаеш за слуховете, че някои от тях може би имат. Вероятно си бръснат ръцете и лицата, за да го скрият. Сега ни се предоставя възможност да разберем със сигурност.

Лорън хвана краката на Рот и се опита да не обръща внимание на Аманда. Радваше се, че ботушите му останаха на мястото си, когато го дръпна за глезените. Аманда го хвана за ръцете и го задържа да не падне, когато задникът му се плъзна от седалката. Двете с много усилие го сложиха да легне в средата на дюшека.

— Ще трябва да го задържа, тъй като май си счупих гърба и ще имам нужда от някой, който да се грижи за мен.

Пот се стичаше по тялото ѝ и тя съзнаваше, че щеше да става още по-трудно, щом дойде време да го качат по стълбите. Стъпалата бяха само три, но задачата изглеждаше непосилна. Лорън събу и изрита настрана обувките си. Наведе се, хвана двата края на брезента и ги вдигна.

Аманда хвана другите два и се загледа в лицето на мъжа.

— Той наистина изглежда добре. Знаеш ли какъв цвят са очите му?

— Тъмнокафяви и красиви. — Лорън изпъшка от тежестта. — Не се привързвай към него. Зает е.

— Има си приятелка? По дяволите! Защо всички красиви мъже са или заети, или обратни?

Качиха го по стълбите, като използваха дюшека, за да предпазят гърба му, а брезента — като хамак. И двете паднаха на колене, щом стигнаха дневната, след като едва успяха да го издърпат през кухнята.

— Няма да го местя горе — заяви Аманда. — Аз бях дотук, не мога повече.

— Нито пък аз. Никога няма да се справим с това.

— Изглежда добре до масичката за кафе. Дървото отива на тена му.

Лорън се изправи на крака, взе две бутилки вода от хладилника и подаде едната на приятелката си. Денят беше топъл и влаченето на Рот насам-натам изтощи и двете.

— Имам идея — съобщи Лорън. — Ще използвам телефона ти.

— Чувствай се като у дома си. Забрави да му сваляме ризата. Твърде съм уморена. — Аманда се излегна по гръб на килима. — За малко ще се отпусна тук.

Лорън отиде до барплота, който отделяше кухнята от дневната, и седна на един от столовете. Взе телефона на Аманда и се обади на Информация.

Изстена, щом чу записаното гласово съобщение.

— Проклетата техника — измърмори. Назова градът, който мислеше, че ѝ трябва, както и щата. — НСО — каза отчетливо. Повтори го още един път и беше оставена на изчакване за връзка с оператор.

Попита го за номера на НСО, но нямаха такъв абонат. Опита с пълното наименование.

— Това е Организация на Новите видове. — Намериха номера и ѝ го продиктуваха. Тя си го записа, след което го набра.

Отговори ѝ мъж.

— НСО Хоумленд. С кого да ви свържа?

Лорън пое дълбоко въздух.

— Здравейте! Казвам се Лорън Хендерсън. Не знаех на кого друго да се обадя, но в дневната на приятелката ми има Нов вид, на няколко крачки от мястото, на което стоя. Беше уцелен с някаква упойваща стреличка и е в безсъзнание. Трябва да изпратите някой да му помогне.

За няколко секунди от другата страна на линията настъпи тишина.

— Незаконно е да си правите телефонни шеги с нас, жено.

— Това не е шега. Името му е Рот и той живее в щабквартира. Така я наричат. Вчера бях хваната от него, защото работех с човек, който е бивш служител на Мерикъл. Днес отидохме в офиса ми, за да намерим мъжа, когото издирваше, но се оказа, че почти всички в службата са работили за Мерикъл. Някой от тях е успял да го упои. Измъкнах го оттам, но...

— Каза, че името му е Рот? — прекъсна я мъжът.

— Да.

— Пред мен има списък на всички Нови видове — изръмжа той. — Няма такъв с име Рот. Жено, ако отново се обадиш, ще изпратя полицията в дома ти. Имаме адреса ти. Всички входящи обаждания незабавно се проследяват. — И той изрецитира адреса на Аманда. — Не се обаждайте повече! — Мъжът затръшна слушалката.

Лорън стисна зъби и се обърна, за да погледне Рот. Определено беше Нов вид. Отново набра номера и отсреща вдигна същият мъж.

— Чуй ме добре, който и да си! В момента го гледам. Точно тук, в дневната. Моля Ви, изпратете някой да ме арестува, защото когато дойде, ще го погледне само веднъж и ще разбере, че не лъжа. Беше уцелен със стреличка и е в безсъзнание. Има нужда от помощ. Безпокоя се за него, защото нямам представа какво имаше в нея. Казаха ми да не се обаждам в полицията и аз не го направих. Хванаха още двама от вашите хора, държат две жени за зложници и нараниха един мъж на име Браун. Той кървеше на алеята.

— Кой е направил това на мъжа и на другите, които спомена? — Гласът отсреща звучеше отегчено.

— Шефката ми и няколко от моите колеги. Държат на прицел двама от вашите хора и щяха да ги преместят в служебния ван. Те...

— Не се обаждайте повече, по дяволите! Обадете се на психиатър. — Мъжът отново затвори.

— Мамка му! — Лорън удари с ръка по бара.

— Не ти ли повярва? — вдигна глава Аманда.

Лорън беше бясна.

— Не. Отново ми затвори. Искане ми се да знаех къде е главният щаб, но не обърнах много внимание, когато го напускахме.

— В такъв случай можеш само да се надяваш, че действието на онова, с което са го упоили, ще свърши скоро и той ще може да ни

каже какво да правим.

Лорън се оттласна от стола, на който седеше, и се приближи до Рот. Коленичи до него, сложи ръка на гърдите му и се загледа в лицето му. Нежно свали очилата, погали го по бузата и се помоли да се събуди скоро.

— Надявам се, че е било просто упойваща стреличка, но ако не е само това?

— Ще го наблюдаваме и ако спре да диша или нещо подобно, ще се обадим на Бърза помощ.

Лорън кимна и се намести, за да ѝ бъде по-удобно да остане до него. Нямаше да позволи да му се случи нещо.

* * *

Сатурн поклати глава в опит да се отърси от гнева си. Хората нямаха ли си по-интересна работа, освен да се подиграват с него? Всеки ден получаваше по няколко смахнати обаждания. Преди час една жена се обади, за да попита дали може да наеме Вид, да се появи на партито за рождения ден на детето ѝ. Сякаш някой от тях би се съгласил да се отбие просто да позабавлява децата. Преди нея се обади мъж, който заяви, че иска да се ожени за жена Нов вид. Сега пък някаква се обади, за да каже, че някой е отвлякъл негови хора със служебен микробус, а един Вид е в нейната дневна. Той изсумтя.

— Лош ден? — Тайгър, неговият началник, се усмихна.

— Мразя да съм дежурен на телефона — призна Сатурн. — Хората са луди.

— Знаем — кимна Тайгър. — Така и не мога да реша дали онези, които се обаждат и крещат да горим в ада, са по-лоши или онези, които искат да ги вземем с нас на планетата ни, когато се връщаме обратно.

— Тайгър, търсят те на пряката линия — обади се женски глас. — Тим Оберто е и казва, че има проблем.

Тайгър изпсува. Четирима, не, трима от неговите хора работеха в специалния екип на Тим. Надяваше се, че няма още някой проблем като предишния. Един от мъжете се оказа нестабилен и негоден за подобна служба. Надяваше се, че никой от останалите не се е пречупил от напрежението. Отиде до телефона и го допря до ухото си.

— Какво става?

— Имаме голям шибан проблем. Един от моите мъже и тримата ваши са отвлечени. В момента ги проследяваме. Те са с униформите си, и съответно с проследяващите устройства. Скоро ще ги намерим, освен ако не ги съблекат. За нещастие, един от твоите не е бил с униформа и не е взел проследяващо устройство. Нямаме представа къде е той, Тайгър. В момента е извън радара, освен ако не е с другите.

— Кучи син! Кой липсва?

— Рот.

— Кой? — намръщи се Тайгър.

Тим въздъхна.

— Наричахте го 919. Наредиха им да си изберат имена и той избра това.

— Рот? — Тайгър потисна гнева от това, че нещо се е объркало, както и страха за безопасността на хората му. — Какво е станало?

Тим бързо му обясни каква е била мисията.

— Жената се обади тук от телефона на Браян, за да ни каже, че всичко е отишло по дяволите. Браян е един от моите мъже, назначен да помага на твоите. Тя също е изчезнала, не беше на мястото, когато пристигнахме и честно да ти кажа, аз тепърва се опитвам да разбера всички подробности. Твоите мъже не са го съгласували с мен, иначе щях да изпратя повече хора, Тайгър. Трябваше да прегледам проклетите бележки на Брас, за да разбера какво, по дяволите, става и коя е тази жена. Когато пристигнахме на адреса, там нямаше никой. Офисът беше празен. Намерихме нашия джип зад ъгъла и кръв по земята на мястото, където тя каза, че е бил ранен Браян.

— Мислиш ли, че жената ги е отвлякла?

Тим въздъхна.

— Тя ни предупреди, че нещо не е наред. В противен случай нямаше да разберем и да активираме проследяващите устройства, докато не пропуснеха да докладват. Това щеше да стане след няколко часа. На този етап приемаме, че е приятелски настроена и е била отвлечена заедно с екипа.

— Разбрах. Значи и човешка жена също е в неизвестност? Как се казва? 358 също ли си избра име?

Тайгър си записа.

— Ще информирам моите хора. Може би, който ги е отвлякъл ще иска откуп. Обади ми се веднага, щом стигнеш до сигналите. — И затвори. После се обърна и извика. — Внимание всички, имаме проблем. Имаме трима изчезнали Видове, както и един мъж и една жена от човечите. Нашите мъже са били на мисия за проследяване на цел, заедно с един мъж от специалния отряд и една жена, която е помагала за намирането на мишената. Тези, които липсват от нашите са: Брас, 919 и 358. — Той замълча за момент. — Извинявайте! Избрали са си имена. 919 е избрал името Рот, а 358 — Шадоу.

Сатурн изведнъж изпсува и се изправи.

— Рот ли каза?

Тайгър спря и се взря в него.

— Възможно ли е името на жената да е Лорън?

Тайгър прекоси стаята и приближи до дежурния.

— Да, Лорън Хендерсън.

— Мамка му! Тя ни се обади, но помислих, че е откачалка. Затворих ѝ два пъти. Рот е при нея и тя искаше да му помогнем, но аз не ѝ повярвах.

* * *

Колкото повече време минаваше и Рот не се събуждаше, толкова по-притеснена ставаше Лорън. Беше се преоблякла в по-удобни дрехи, взети назаем от Аманда, и остана да стои до мъжа. Аманда опита да я убеди, че той ще си отпочине по-добре, ако му махнат ризата, но тя поклати отрицателно глава.

— Откажи се! Няма да го събличаме!

— Но така ще му е по-удобно.

— Не и ако се събуди и има нужда от душ, защото лигите ти са текли върху него.

— Ще взема лигавник и ще си го вържа.

Лорън се засмя.

— За последен път — не! Няма да сваляш дрехите му.

— Ти му махна ботушите.

— Това са само крака. Той спи. Никой не трябва да спи с ботуши.

— Той има големи стъпала и ръце. Мислиш ли, че слуховете са верни? — усмихна се Аманда.

— В неговия случай са верни.

Аманда се ококори.

— Погледнала си, докато се преобличах, нали? Господи, ти си такава кучка. Предполага се, че ще правиш всичко, заедно с най-добрата си приятелка.

Лорън се поколеба, но реши просто да каже истината.

— Не съм надниквала, докато се преобличаше. Вземала съм си душ с него.

— Не! Стига бе! Лъжеш, само за да ме накараш да ревнувам.

— Снощи прекарахме заедно нощта.

Аманда огледа отгоре до долу мъжа, лежащ на розовия надуваем дюшек, и след това върна поглед към Лорън.

— Ти си моят герой, приятелко!

Лорън се изправи и отиде в кухнята.

— Гладна съм. А ти?

На вратата се позвъни. Лорън се обърна уплашено и погледна към Аманда.

— Ами ако са онези малоумници от службата ми? — прошепна тя.

Пребледняла, Аманда се поколеба и отвърна също шепнейки.

— Откъде знаят адреса ми?

— Работим в агенция за недвижими имоти. Ехо! Постоянно правим подобни търсения.

— Знаят ли фамилията ми?

Лорън сви рамене.

Аманда се изправи и се приближи на пръсти до вратата.

— Ще надникна.

Лорън грабна от кухнята най-големия нож и точилката. Тя също отиде до вратата, готова за бой, ако онези решаха да я разбият и да вземат Рот. Аманда се намръщи на оръжията в ръцете на приятелката си и се надигна, за да надникне през малката шпионка. Изведнъж се обърна, отскочи назад и погледна ужасено Лорън.

— Отвън има двама много едри мъже, облечени в черно и със слънчеви очила. Изглеждат огромни — прошепна тя.

— Лорън Хендерсън? — каза силно единият от мъжете. — Обадили сте се на НСО. Тук сме, както поискахте. Вече знаем, че не сте луда и сме тук, за да приберем нашият мъж. Бихте ли ни пуснали, ако обичате, за да видим Рот? Няма да ви нараним.

Лорън се приближи до вратата, повдигна се на пръсти и погледна през шпионката. Двамата мъже бяха наистина едри, но тъмните очила и отличителната костна структура я увериха, че не я мамят. Тя се отдръпна назад.

Аманда ѝ отправи въпросителен поглед.

— Пусни ги! — кимна Лорън.

— Споменах ли, че изглеждат наистина лоши и големи. — Аманда поклати глава.

— Отвори вратата. По дяволите, Аманда, Рот има нужда от помощ!

— Добре, но ще те тормозя до смърт в отвъдното, ако заради теб ни убият.

Лорън завъртя очи. Приятелката ѝ отключи вратата и бавно я отвори. Отскочи назад и почти се препъна, когато двама високи, широкоплещести мъже, облечени изцяло в черно, пристъпиха в стаята. Бяха с дълги коси, стигащи под раменете им, и носеха еднакви слънчеви очила. Те затвориха вратата зад себе си.

Единия се намръщи и бавно посегна да свали очилата. Лорън беше шокирана, когато срещна чифт котешки очи. Той премигна към нея, преди погледът му да се насочи към ръцете ѝ.

— Ще ни намушкаш или ще ни набиеш с това?

Лорън осъзна, че все още държи ножа и дървената точилка. Изчерви се и ги остави на близката маса.

— Съжалявам! Страхувахме се да не сте мъжете от моята служба. Рот е ето там — посочи им тя.

Трябваше да заобиколят дивана, за да видят лежащия в безсъзнание Вид. Мъжът, който говореше с Лорън, изведнъж се засмя.

— Това розов замък ли е?

— На племенницата ми е — призна Аманда. — Обича да спи в моята стая и затова ѝ го купих. Под него има и принцеса.

Мъжът се усмихна.

— Аз съм Флейм, а това е Слэш.

Слаш беше висок колкото Флейм — около един и деветдесет, но косата му беше светлокафява със сребристи кичури. Той също свали очилата. Имаше същите котешки очи, но неговите бяха със странен оттенък на синьото. Кимна на двете жени.

— Какво се случи? — обърна се Флейм към Аманда.

— Говори с нея. Аз бях просто шофьорът на колата, с която избягахме. Не знаех какъв е той, иначе щях да й мърморя повече по пътя насам, но все пак е най-добрата ми приятелка, така че какво друго можех да направя? Каза ми да карам и аз натиснах газта до дупка.

Флейм се обърна към Лорън. Тя бързо му обясни случилото се и му подаде стреличката, която извади от гърдите на Рот.

— С това го уцелиха. Запазих я в случай, че имате нужда да я тествате, за да разберете какво са използвали.

Флейм взе стреличката и я помириша. Изпсува, извади мобилен телефон от джоба си и бързо набра някакъв номер.

— Имаме нужда от хеликоптер, веднага! Рот е бил прострелян с голяма доза упойващо вещество и парализик. На половин пресечка оттук има парк. Ще се срещнем там. — Затвори и погледна Лорън в очите. — Справила си се наистина добре, човешка жено. Упойката трае по-дълго, когато е смесена с парализик. Това е трик, който онези копелета откриха, за да попречат на телата ни да изхвърлят бързо техните лекарства. Сърцето му би могло да спре, ако са превишили дозата.

Тя кимна.

— Ще се оправи ли? — тревожеше се младата жена.

Флейм кимна.

— Би трябвало. Дишането му е силно и равномерно. Опаковайте си някакви дрехи набързо. Идвате с нас.

— Но... — започна Лорън.

— Нека само си взема чантата — едновременно с нея каза Аманда и отправи към приятелката си кръвнишки поглед. — Искат да отидем с тях. Бъди приятелка, затвори си устата и да идем да си вземем дрехи!

Лорън се намръщи.

— Ехо! Яки мъжаги! Размърдай си задника, Лорън! — Аманда вече се беше обърнала и тичаше към стълбите. — Не тръгвайте без мен!

Лорън погледна към Флейм и нямаше как да не забележи шокираното изражение и разширените му очи.

— Тя да не би да каза яки мъжаги?

Лорън въздъхна.

— Тя е необвързана, но търси.

— Търси какво? — намръщи се Флейм.

— Няма мъж в живота си, а иска да има. И двамата сте мъже.

Флейм се отпусна и се засмя.

— Ооо!

Слаш издаде странен звук.

— За какво иска един от нас?

— Търси си половинка — усмихна се Флейм.

— Не и аз — поклати глава Слаш. — Жените са беля и аз не искам половинка.

Флейм се засмя.

— Някоя няма и да те поиска. — Той се обърна към Лорън. — Хеликоптерът пристига след петнадесет минути и трябва да тръгнем от тук след седем, за да не закъснеем. Може би ще имаш нужда от резервен чифт дрехи.

Лорън изтича нагоре, за да намери Аманда. Тя поклати глава при вида на трите отворени на леглото куфара и приятелката ѝ, която хвърляше дрехи в тях.

— Остави коктейлната рокля. Ще пътуваме с хеликоптер, а това означава една чанта.

— Но аз трябва да изглеждам добре. Видя ли ги? — Аманда си повя с ръка. — Толкова са секси!

— Или ще вземат теб в хеликоптера, или всички тези чанти, които опаковаш. Колко силно искаш да тръгнеш с тях?

Аманда се поколеба.

— Точно така. Мога да се справя с една чанта. — Тя заговори тихо. — Кой знае? Може пък да не ми потрябват дрехи — намигна ѝ. — Залагам на приказливия. Има най-дълбокия и секси глас, а видя ли тези очи? Мяу! Определено искам да го погала.

Лорън ѝ отвърна също толкова тихо.

— Те имат изключително добър слух и вероятно те е чул какво каза.

— В такъв случай знае как се чувствам в действителност. Животът е твърде кратък, за да не преследваш онова, което искаш. Повярвай ми, казвам го от опит.

— Зная, че е така. Нека ти помогна. Един резервен чифт дрехи, нещо, с което да спим, и би трябвало да сме готови.

— Можеш да вземеш, каквото поискаш.

— Благодаря!

Когато се върнаха на долния етаж, Лорън веднага отиде да провери как е Рот. Новият вид дишаше равномерно и силно, цветът на лицето му беше добър, но все още не се събуждаше. Беше наистина разтревожена за него. Обърна се и видя, че Слеш и Флейм стоят на няколко крачки и я наблюдават внимателно.

Флейм пристъпи напред.

— Аз ще взема Рот. Моля ви, не се опитвайте да бягате. Ще бъде по-безопасно да дойдете с нас, отколкото да останете тук. Хората, които са го упоили, може да го търсят.

— Ооо, няма да бягаме — увери го искрено Аманда и му се усмихна. — Опитай да ме оставиш — няма да стане! Не искам да се отдалечавам от теб.

— Харесвам те, жено — усмихна се Флейм. — Ти си директна.

— Такава съм — намигна Аманда. — Директна и необвързана, но ти можеш да промениш това.

Лорън се изправи, за да позволи на мъжа да се наведе до събрата си. Остана без думи, когато огромният Нов вид повдигна Рот, като че ли изобщо не тежеше, и го метна на рамото си.

— Да вървим! — Той се обърна, а партньорът му отвори вратата.

— Господи! — ахна Аманда.

Флейм се обърна и я погледна мълчаливо, а тя само го зяпаше.

— Той тежи цял тон, а ти го вдигна, сякаш е възглавница.

Флейм хвана краката на Рот, за да не се изплъзне от рамото му.

— Ние сме много силни.

Слеш пристъпи напред и сложи на Флейм тъмните очила, за да прикрие очите му. След това сложи и своите.

— Да вървим!

Флейм кимна.

— Да вървим, жени!

Аманда се ухили на Лорън.

— Ние сме жени.

Лорън поклати глава и въздъхна.

— Наистина ли? Мислех, че си травестит.

— Кучка — засмя се Аманда и я сръга с лакът.

— Смотанячка — прошепна Лорън. Забеляза, че двамата Нови видове ги наблюдават мълчаливо. — Готови сме.

— И така... — усмихна се Аманда. — Къде ще ни водите?

— Връщаме се в Хоумленд — информира ги Флейм, докато ги водеше навън от апартамента.

До тротоара беше паркиран черен джип. Като ги видя, шофьорът отвори вратите и багажника. Той също носеше слънчеви очила, но Лорън просто знаеше, че не е Нов вид, понеже можеше ясно да види носа му. Той ѝ напомни за Браян и това отново я изпълни с тревога.

— Намерихте ли Брас, Шадоу и Браян? Спасихте ли двете жени, с които работя? Държаха ги за заложници.

— Това не е наша мисия — вдигна рамене Слэш. — Не знаем. Бяхме изпратени тук, за да приберем Рот и който е с него.

Флейм остави Рот в багажната част на джипа и след това той, Лорън и Аманда седнаха на задната седалка. Шофьорът и Слэш седнаха отпред. Лорън се обърна, за да погледне Рот. Протегна ръка и го докосна, за да се увери, че все още диша.

— Защо държиш ръката си на гърдите му? — попита Флейм.

Лорън се обърна към него, но не знаеше какво да му отговори.

— О, те са били заедно снощи — засмя се Аманда. — Виждала го е гол.

Лорън се изчерви.

— Млъкни, Аманда!

— Наистина ли? — засмя се и Флейм. — Ти и Рот?

Лорън не им обърна внимание и се извъртя отново към Рот. *Защо не се събужда? Ако упойката щеше да го убие, нямаше ли да е станало досега? Продължи да държи ръката си върху него, за да усеща дишането му, докато пътуваха надолу по улицата.*

ГЛАВА 11

Медицинският център на НСО беше много по-различен от това, което си представяше Лорън. Беше голяма сграда със стъклена фасада. Вътре имаше столове покрай стената, голяма рецепция и зад нея — обширно помещение с бюра. От двете страни на стаята имаше коридори. Рот беше откаран по десния, а Лорън остана да чака с Аманда. Слэш отнесе чантите им и каза, че трябва да бъдат претърсени, но Флейм седна с тях на столовете до прозореца.

— Каква е връзката ти с Рот? — Той махна очилата и я погледна изучаващо.

— Срегнах го вчера. Бях, хм, как да се изразя, да кажем, че ме заведоха против волята ми на мястото, където живеят. Щаб квартирата? Както и да е. Рот беше назначен да се грижи за мен и да ме наблюдава. Имах инцидент с един от вашите мъже. Той и Рот се сбиха и аз прекарах нощта в стаята на Рот.

— Кажми ми, че между вас се е случило нещо! — настоя Аманда. — Моля те, нали не си оставила подобна възможност да ти се изплъзне?

Флейм погледна Аманда и се намръщи.

— Каква възможност? Да сподели секс с един от моя вид?

— Твоят вид? — усмихна му се тя. — Боже мили, аз говоря за един сладур!

Лорън щеше да потъне в земята от срам.

— Аманда е сама от дълго време. Тя си мисли, че ако някой красив мъж проявява интерес към мен, то и аз трябва да съм заинтригувана от него.

— Разбирам — кимна Флейм. — Не става въпрос за това от какъв вид е, а че е мъж?

— Не ме интересува видът ти — флиртуваше Аманда. — Ти си секси!

— Благодаря! — засмя се той. — И аз те намирам за привлекателна. — Той насочи вниманието си към Лорън. —

Споделихте ли секс с Рот?

Страните ѝ пламнаха. Определено не се чувстваше удобно от посоката, в която се насочваше разговора.

— Това не е твоя работа.

— Тя си призна, че го е видяла гол — засмя се Аманда. — Ако е умна, значи е правила секс с него. И тя отдавна е сама и наистина би била голяма глупачка, ако е имала шанс и не се е възползвала от него.

— Аманда, престани! Той ще помисли, че си луда.

— Млъкни! В момента флиртувам — отвърна ѝ тя с усмивка.

Лорън стисна устни и беше благодарна, че възмутителното поведение на приятелката ѝ изглежда забавляваше Флейм. Тя спря да им обръща внимание и се съсредоточи към коридора, по който бяха отвели Рот. От там се появи възрастен мъж с бяла коса и тръгна към тях. Флейм се изправи.

— Как е той?

— 919 ще се оправи.

— 919? — намръщи се Лорън.

— Така го наричаха в съоръженията за тестване. — Флейм кимна към доктора. — Благодаря, д-р Трейдмонд! Буден ли е?

— Да. В момента се къпе. — Той замълча и огледа двете жени. — Някоя от вас да е Лорън?

Сърцето ѝ подскочи.

— Да, аз.

Докторът се обърна към нея.

— Попита за теб. Искаше да знае къде си.

— Тук е. — Флейм се поколеба. — Той си е избрал името Рот.

— Ще актуализирам документите му — кимна доктора. — Добре е, че си е избрал име.

— Кажете му, че жената е тук и е в безопасност. — Вида се размърда на мястото си. — Така ще може да почива спокойно.

Д-р Трейдмонд се отдалечи обратно по коридора и Лорън усети настойчивия поглед на Флейм. Обърна се към него и видя, че се усмихва.

— Споделили сте секс. Фактът, че е питал за теб, веднага щом се е събудил, говори много.

— Това е моето момиче — засмя се Аманда. — Браво на теб! Не си толкова глупава, колкото изглеждаш.

— Моля те, спри да ме излагаш! — почти умоляваше Лорън.

— Не изглежда глупава. — Объркан, Флейм я огледа от глава до пети.

— Казах го, защото е руса — намигна му Аманда. — Ние се шегуваме с блондинките, че са тъпи, но тя наистина е умна. Просто си пада малко пуританка.

— Разбирам — засмя се Флейм. — Знам какво е пуритан. Не много отдавна беше моята дума на деня. — Обърна се към Аманда. — Учим нови думи, като всеки ден си избираме по една като „дума на деня“ и опитваме да я запазим. А ти пуританка ли си?

— Господи, изобщо не съм такава! — призна Аманда.

— Да изляза ли от стаята, за да можеш да му се нахвърлиш? — полушеговито попита Лорън.

— Да ми се нахвърли? — намръщи се Вида. — Защо би искала да прави подобно нещо?

— Имах предвид да те съблазни. Знаеш ли какво означава това?

— Да — усмихна се Флейм.

Аманда повдигна няколко пъти вежди и му се усмихна.

— А проявяваш ли интерес?

Мъжът изръмжа.

— Определено!

Лорън забеляза как очите на приятелката ѝ се разшириха от леко плашещият звук, който мъжът издаде.

— Когато издават подобни звуци, това е добър знак. Означава, че той се интересува.

— Еха! — засмя се Аманда. — Много готино!

— Моля ви, първо си вземете стая! — примоли се Лорън. Нямахше желание да види най-добрата си приятелка в интимно отношение с този мъж.

Флейм се приближи до Аманда.

— Аз имам стая. След като приключи смяната ми, ще ти я покажа, ако искаш да видиш къде живея. Това е апартамент с една спалня в мъжкото общежитие. Позволено е да идват жени.

— Ще се радвам да видя жилището ти — усмихна му се в отговор Аманда.

— Ако моите хора възнамеряват да ви задържат за през нощта или за няколко дни, ще ви бъде осигурена квартира. — Вида извади

мобилния си телефон. — Ще се обадя и ще проверя какво смятат да правят. — И той се отдалечи в другия край на помещението.

Лорън погледна към приятелката си.

— Сигурна ли си, че искаш да отидеш в апартамента му? Не трябва да дразниш един мъж по този начин.

— Кой дразни? Само го погледни. С удоволствие ще сваля всичките му дрехи.

Лорън въздъхна.

— Той определено не изглежда като сладка кукла.

— Определено — съгласи се Аманда.

Лорън снижи гласа си.

— Те ръмжат, когато са възбудени, и имат остри зъби, които може би ще ти покаже. Няма опашка и козина, така че, моля те, не го питай за това. — Тя погледна към Флейм, видя че е с гръб към тях, изцяло погълнат от разговора по телефона и хвана ръката на приятелката си. — Само не позволявай да нарани чувствата ти, ако нищо не се получи. Въпреки че се надявам нещата да потръгнат. Изглежда ми свестен, така че опитай се да я карате бавно, моля те! Не бих могла да понеса да те видя отново с разбито сърце.

Аманда бързо стисна ръката ѝ и я пусна, изведнъж станала сериозна.

— Не мога да позволя онова, което ми се случи, да провали живота ми. Само се надявам белезите да не го отвратят, ако стигнем до този момент.

— Гордея се с теб, че си толкова смела! Забавлявай се, но и се пази!

Лорън се вгледа в приятелката си и си спомни онова ужасяващо обаждане преди пет години. Мъжът, с когото живееше Аманда, я беше прострелял и тя бе в критично състояние. Той се оказа истински боклук, който измами най-добрата ѝ приятелка — бе направил солидна застраховка живот на нейно име и се беше опитал да я убие, инсценирайки несполучлив грабеж. Аманда се беше борила с него достатъчно дълго, за да го задържи, докато дойде помощта и чак тогава се бе предала на болката от раните. Лорън остана с нея в интензивното, докато започне да се възстановява.

Флейм се върна при тях.

— Осигурена ви Е вила за гости с две спални. Надявам се, че нямате нищо против споделянето. Имаме и други човешки гости и всички останали вили са заети, освен тази.

— Нямаме нищо против — отвърна меко Лорън. — Благодаря ти!

— Казаха ми да ви придружа до там.

Лорън погледна към коридора.

— Ами Рот? Бих искала да го видя, преди да тръгнем.

Флейм кимна.

— Аз не бързам. Не би трябвало да отнеме много време преди да го пуснат.

Изчакаха, докато най-накрая Рот се зададе по коридора. Лорън се изправи и тръгна към него. Вида ѝ се усмихна и се устреми към нея, погледите им се срещнаха. Беше свалил камуфлажната униформа и сега носеше дънки и прилепнала по тялото му тениска. Младата жена имаше възможност хубаво да огледа мускулестите му ръце и широките рамене.

— Благодаря ти, Лорън! Казаха ми какво си направила, за да ме измъкнеш от там. Рискувала си живота си, за да спасиш моя.

— Ти се би с Венджънс, за да ме спасиш. Предполагам, че сме квит.

Той обхвана с длани лицето ѝ, вдигна поглед към косата ѝ и въздъхна.

— Мразя тази прическа!

— Съжалявам! — усмихна се тя. — Ще я пусна.

Мъжът повдигна ръце към косата ѝ, извади фибите една по една и я разплете. Лорън почувства как тежките кичури се разстлаха по гърба ѝ. Рот прокара пръсти през тях, усмихна ѝ се и остави дланите си на раменете ѝ.

— Така е много по-добре.

— Как се чувстваш? Разтревожих се, когато минаха няколко часа, а ти не се събуди.

— Добре съм. — Пръстите му си играеха с косата ѝ. — Това, което направи, беше много глупаво, но и много смело. Можеха да те заловят или да те убият, задето опитваш да ми помогнеш.

— Съжалявам, че не хванахте Бил!

Рот премигна неразбиращо.

— Хванахме го. Него, още двама мъже и една жена. В момента опитваме да ги идентифицираме. Шадоу, Брас и Браян бяха спасени. Те са добре, както и двете невинни жени, които използваха, за да контролират нашите хора.

Лорън опита да асимилира новата информация. Шефката и колегите ѝ бяха арестувани, което означаваше, че тя остава без работа. Разбира се, цялостно погледнато, арестът им беше нещо добро. Те бяха чудовища, работили за Мерикъл.

— Предполагам, че сега ще ме изпратите вкъщи.

Той кимна.

— Утре.

Лорън преглътна, мразейки чувството на загуба и болката, които изпитваше.

— Предполагам, че няма да те видя отново, нали?

Рот се приближи към нея.

— Бих искал да прекарам времето с теб, докато си тук.

— Ще се радвам.

Вида кимна и отпусна ръце. Погледна към Флейм.

— Отивам там, където ще я заведеш.

— Дадоха им квартира в зоната за гости. Може да се срещнете там, след като те освободят.

— Докторът каза, че мога да си тръгна.

Рот хвана ръката на Лорън и я сложи в свивката на лакътя си. Флейм отвори вратата и предложи своята ръка на Аманда. Така отидоха до една количка за голф, паркирана до тротоара.

Флейм шофираше, Аманда седеше до него, а Лорън и Рот се настаниха отзад. Флейм ги закара до една симпатична жълта къщичка на брега на голямо езеро и спря на алеята пред нея.

Лорън искаше да остане насаме с Рот, но се примири с факта, че и другата двойка ще бъде с тях. Флейм заведе Аманда в къщата. Всекидневната беше просторна и се отваряше към кухнята и трапезарията. Надолу по коридора имаше две спални със самостоятелни бани.

След като разгледаха жилището, Флейм дръпна Аманда настрани, но думите му се чуваха ясно.

— Сега, след като ви докарах тук, смяната ми официално свърши. Все още ли искаш да видиш апартамента ми?

— С удоволствие — усмихна се Аманда и го хвана за ръка. — Предложението за цялата нощ ли е или по-късно ще се върна тук?

— Изборът е твой, но аз бих искал да те задържа за цялата нощ.

Аманда се наведе, взе си чантата и помахна на Лорън.

— Не ме чакайте. Ще се видим на сутринта.

Флейм взе чантата от ръцете ѝ.

— Позволи ми аз да я нося. Гладна ли си? Ще те заведа в бара. Може да хапнем и да потанцуваме, преди да отидем в апартамента ми.

— Ти си перфектен! — усмихна му се Аманда. — Казвал ли ти е някой някога това?

— Не, но ми харесва да го чуя.

Лорън наблюдаваше двойката, докато се отдалечиха по коридора. Чу се затварянето на входната врата. След това тя се обърна, за да срещне тъмния поглед на Рот.

— Утре ще се разделим. — Този факт я потискаше. — Ще останеш ли с мен тази нощ?

Вида кимна.

— Надявах се да ме помолиш да спим заедно за последен път.

Лорън го дръпна към спалнята. Щом той затвори вратата, тя пусна ръката му и посегна към блузата си. Свали я и я пусна на пода, а докато стигне до леглото, беше изритала и обувките си. Рот я следваше стъпка по стъпка. Тя спря, откопча сутиена си, остави го да падне и се усмихна на мъжа.

Той изръмжа. Окуражена, младата жена посегна към взетите назаем панталонки. Пъхна палци под ластика, едновременно хващайки и бикините. Плъзна ги надолу и ги свали. Напълно гола, застана пред Рот.

— Щом като утре си отивам вкъщи, това е последната ни нощ заедно. — Тя се приближи и сложи длани на гърдите му. — Искам да стигнем до края.

Рот се напрегна.

— Искаш да вляза в теб?

— Да.

Погледът му я обърка. Изглеждаше почти тъжен.

— Не мога. — Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Защо?

— Има някои неща, които не знаеш за мен. Не искам да рискувам да те нараня. Повреден съм, Лорън. Възможно е да изгубя контрол, а това би било опасно.

— Знам, че няма да ме нараниш — поклати глава тя. — Ще бъдеш много нежен с мен. Знам го от начина, по който ме докосваш. Вярвам ти! Имай малко доверие в себе си!

— Аз... — той замълча.

— Не се страхувай, че може да забременея. Вземам противозачатъчни. Здрава съм, нямам никакви заболявания.

— Не от това се страхувам — поклати глава Рот. — Нараниха ме, докато бях в плен. Страхувам се, че спомените могат да се върнат и да ме направят опасен.

Лорън седна на леглото, без да обръща внимание на голотата си и го дръпна да седне до нея. Обърна лице към него и облиза устни.

— Нищо, което би могъл да ми кажеш, не би променило чувствата ми към теб. Чела съм доста неща за Новите видове и съм чувала и слухове, че понякога някои от вас са убивали тези, които са ви държали в плен. Това ли е? Убил си някого от тях? Ако е така, то ти си достоен за награда. Заслужават го след всичко, което са сторили.

Болката, проблеснала в очите му, късаше сърцето ѝ.

— Не е това.

Тя пое дълбоко въздух.

— Просто ми кажи. Най-лошото, което можеш да направиш, е да го пазиш в тайна от мен. Щом го споделиш, ще можем да го преодолеем.

Вида хвана ръката ѝ и се вгледа в килима под краката им. Лорън чакаше търпеливо, не искаше да го притиска и се чудеше дали ще говори с нея. Надяваше се да го направи.

— Животът ми в тестовите съоръжения беше труден.

Младата жена стисна ръката му, но остана мълчалива в очакване на всяка подробност, която искаше да сподели.

— Но тогава преместиха няколко от нас в друго съоръжение. Освен мен, там беше Шадоу и още един мъж, когото не познавахме. Той имаше половинка, но хората я убиха.

Сълзи напълниха очите ѝ при мисълта на какви ужаси е бил свидетел и какво е преживял, но мълчаливо го изчака да продължи. Той отказваше да я погледне, но тя забеляза, че устните му са

присвити, в очите му се промъкна хлад, а гласът му се задълбочи от емоции.

— Използваха наркотици, за да ме възбудят, закачаха ми една машина и ми показваха видеоклипове с голи човешки жени, които се докосваха, за да ме принудят да изхвърля семето си. Правеха го с часове, докато болката станеше толкова силна, че припадах. Започнах да ненавиждам гледката на гола човешка жена. — Той замълча и най-накрая я погледна в очите. — Чувствам ярост при мисълта за това, за унижението, което изпитвах, и въпреки че зная, че ти нямаш вина за случилото се, се страхувам да не изгубя контрол. Може да ме връхлети някой спомен и да те нараня.

Лорън опитваше да преглътне сълзите си.

— Толкова съжалявам, Рот! Ти си жертва, но имаш право — аз не съм била там и никога няма да бъда част от това. — Стисна по-силно ръката му. — Те вече не могат да те наранят и не е необходимо да правим секс, ако не си готов. Можем да се прегърнем, за мен това е достатъчно. И нито за секунда не вярвам, че можеш да ме нараниш. Ти си най-нежният мъж, когото познавам.

Вида повдигна вежди.

— Сериозно го казвам. Начинът, по който ме докосваш, е специален и ме караш да се чувствам изключително.

Меко ръмжене се разнесе от гърлото му.

— Никога не съм мислил, че ще бъда привлечен от човешка жена, но ти си всичко, което искам.

— Аз съм тук. Можем да правим каквото пожелаеш и всичко, което те кара да се чувстваш добре.

— Сега мнението ти за мен по-лошо ли е? — В гласа му прозвуча огорчение. — По-малко мъж ли съм, след като знаеш какво ми е сторено? Трябваше да бъда по-силен и да се съпротивлявам повече. Вземаха семето ми насила.

Това разби сърцето ѝ.

— Не! Господи, Рот, не! — Пусна ръката му и се покатери в скута му. Той ѝ позволи да го прегърне през врата, притисна лице в гърдите му и остана така. — Ти си невероятен, силен, решителен и смел. Преследваш онези задници, които са наранили твоя народ. Това е толкова благородно и да — смело. Възхищавам ти се и мисля, че си

най-сексапилният мъж. Изключително съм щастлива, че се появи в живота ми.

Той я прегърна и я притисна здраво към себе си.

— Искам те, но се страхувам.

Младата жена притисна устни във врата му и го целуна.

— Не се страхувам от теб. Защо не се съблечеш? Харесва ми да те докосвам.

— Искам това. — Гласът му отново се задълбочи.

Лорън се изправи достатъчно, за да може да погледне в очите му.

— Нека просто я караме бавно и да видим как ще потръгне. Имаш твърде много дрехи на себе си.

Рот се засмя, вдигна я от скута си, остави я в средата на леглото и се изправи.

— Дай ми минутка, за да поправа това.

Съблече тениската си и откри пред погледа ѝ първо страхотните мускули на корема, а след това и широките си рамене. Дрехата падна на пода. После се наведе, събу обувките си и се изправи. Лорън задържа дъха си, когато мъжът посегна към панталоните и ги разкопча. Хареса ѝ голата кожа отдолу, която ясно подсказваше, че той не носи бельо.

— Без боксерки?

— Нямаха от тези, които ми харесват, затова предпочетох да не нося нищо.

— Харесвам те с нищо.

Той се засмя, смъкна панталоните надолу и освободи члена си. Младата жена остана много впечатлена от дебелината и твърдостта му. Рот може да не беше готов за секс, но тялото му казваше друго. Вида излезе от дънките, изрита ги настрани и се поколеба.

— Не искам просто да те прегръщам.

Погледът ѝ се задържа върху ерекцията му.

— Виждам. Прави с мен всичко, което пожелаеш.

Той бавно тръгна към леглото и тихо изръмжа. Лорън се отпусна по гръб и след леко колебание разтвори ръце и крака. Очите на Рот се разшириха, когато подпря коляно на матрака до нея.

— Какво правиш?

— Ти командваш — задържа погледа му тя. — Цялата съм твоя.

Сякаш цветът на очите му стана по-тъмен, когато се разшириха; той подпря длани на леглото, пропълзя над нея и от разтворените му устни излезе дълбоко ръмжене.

— Не го казвай!

Тя не се страхуваше.

— Това, че ти командваш или че съм твоя?

Погледът му се плъзна по тялото ѝ и Рот облиза устни.

— Че си моя. Може да го повярвам, а ти не би искала това да се случи.

— Защо? — Сърцето ѝ биеше диво.

Вида се снижи, лицето му се озова близо до гърлото ѝ и горещият му дъх я погали.

— Нямах представа, какво искам от теб.

— Кажи ми!

Тъмните му очи се взряха в нейните.

— Точно сега искам да те докосна.

— Направи го!

Мъжът се наведе и я целуна по шията. Лорън обърна глава и се изложи на шарещите му устни. Езикът му изследваше меката кожа, зъбите нежно я гризваха и тя едва устоя на изкушението да протегне ръце към раменете му, само за да има за какво да се държи.

Рот бавно се спусна по тялото ѝ, дразнейки и събуждайки желанието ѝ с всяка ласка на горещата си уста. Тя изстена, когато Вида засмука едното от втвърдените зърна и контролът ѝ се скъса. Повдигна ръце и погали гърдите му.

От него се разнесе ръмжене, горещият му твърд член запулсира срещу бедрото ѝ и краката ѝ се разтвориха по-широко. Изведнъж Рот се отдръпна и я погледна в очите.

— Толкова те искам, че чак ме боли.

— Вземи ме! Казах ти, че съм твоя.

Едната му ръка се разтвори на корема ѝ, плъзна се надолу и Лорън изстена, когато палецът му потърка клитора ѝ. Другите му пръсти провериха колко е възбудена. Беше влажна и хлъзгава само от играта на устните му по нея и от гледката на голото му тяло.

— Определено си готова за мен.

— Винаги!

Рот затвори очи и отпусна глава. Лорън нежно обхвана лицето му с длани и това го накара да вдигне поглед към нея — поглед, изпълнен с копнеж, страдание и още нещо — може би страх. Тя мразеше да вижда тази емоция в него и вдигна глава, докато устните им бяха на няколко сантиметра.

— Целуни ме, бибчо! Всичко е наред!

Вида вдигна една вежда и леко изви устни в усмивка.

— Бибчо?

— Галено обръщение. Бих могла да те наричам „секси“. Ти определено си секси.

— Ти също.

— Моля те, целуни ме!

Погледът му се съсредоточи върху устните ѝ. Задържа се там за момент, преди да се върне отново към нейния.

— Никога не съм целувал някого по устните.

Лорън опита да прикрие изненадата си.

— Никога?

Той се извърна, за да избегне погледа ѝ.

— Опитът ми в експериментите за размножаване е ограничен. Предпочитаха да тестват лекарства за болка върху мен. Малкото жени, които ми водеха с тази цел, не желаеха подобна интимност, тъй като не ме познаваха.

— Погледни ме, Рот!

Той го стори и тя видя болката му.

— Аз ще те целуна. Всеки има своята първа целувка. За мен е чест да бъда първата, с която ще се целунеш. — *И ми се иска да бъда и последната.* Мисълта, че той може да докосва някоя друга, да бъде с друга, предизвика болка в гърдите ѝ. — Просто се отпусни и сложи устни върху моите. Ще ти покажа.

Рот искаше Лорън, желаше да изпита всичко, което тя му предложи, дори много повече. Страхът от загубата на контрол го тормозеше, но той си пое дълбоко дъх и реши да остави най-лошото зад себе си. Лорън чакаше отговор.

Вида остави всички чувства, които изпитваше, да излязат на повърхността и бързо му стана ясно, че ще направи всичко, за да не я нарани. Това му даде увереност да се изправи срещу най-големия си

страх — страха от спомените, които можеха да се завърнат в интимен момент.

Той беше силен мъж. Трябваше да има вяра в способността си да се контролира. Отказа да позволи на миналото да диктува хода на бъдещето. Лорън лежеше пред него, готова и изпълнена с желание да сподели секс с него. Нищо друго не го бе изкушавало толкова много.

Пое си дълбоко дъх и взе решение. *Мога да го направя. По-силен съм от моето минало. Никога няма да нараня Лорън и това ще ми помогне да не изгубя контрол.*

Тогава се наведе, затвори очи и почувства как Лорън сля устни с неговите. Езикът ѝ облиза устните му и се плъзна в устата му, за да я изследва. Отначало той се поколеба, но бързо схвана и започна да я поглъща със страст, преплитайки език с нейния.

Тялото му я прикова към леглото, когато се отпусна върху нея. Лорън легна на възглавницата, освободи лицето му и обгърна врата му с ръце. Забави се съвсем малко, преди да обвие крака около хълбоците му. Заради височината той трябваше да се повдигне, за да може да влезе в нея. Затова тя изви гръб, за да го насърчи. Гърдите ѝ се притиснаха в неговите и Рот изръмжа.

Да я целува, да я вкусува, това го подлудяваше. Искаше повече, имаше нужда от повече и разбра, че е на път да загуби контрол. Желанието да я вземе надхвърли почти всичко останало. *Спокойно, нареди той на тялото си. Можеш да го направиш! Съсредоточи се върху нейното желание... нейното желание...*

Знаеше, че трябва да намали темпото. Беше твърдо решен да бъде мъжът, когото тя заслужава, а този мъж трябваше да я вземе нежно. Това можеше да го убие, но той я искаше достатъчно, че да се изправи срещу собствените си демони.

Дишайки тежко, Рот прекъсна целувката и срещна погледа ѝ. Очите му бяха потъмнели от страст. Лорън отвърна на зора му, нетърпелива да продължат целувката. Разтвори устни, но Рот заговори.

— Желая те!

— И аз теб!

Лорън се въздържа и не протестира, когато Рот се подпря на ръцете си и се повдигна, оставяйки пространство между телата им. Тя разтвори глезени и освободи бедрата му. Не искаше да го кара да се

чувства като в капан и се надяваше, че той няма да сложи край на любовенето им.

— Ще се обърнеш ли за мен?

Умът ѝ бързо направи връзката.

— Искаш да ме вземеш отзад?

— Да. — Гласът му беше дълбок.

Тя кимна.

— Харесва ми кучешката поза.

Изведнъж Рот се засмя.

Лицето ѝ пламна, щом осъзна че той може да приеме изказването ѝ като обидно, тъй като беше Нов вид и бе споменал, че е смес с куче.

— Имам предвид...

— Няма проблем. Зная, че имаше предвид позата. Тя ми е любима. — Той се засмя. — Чудя се защо.

Лорън също се засмя и се обърна, прекъсвайки зрителния контакт. Рот се изправи на колене, хвана хълбоците ѝ и я повдигна.

— Разтвори още малко бедра — настоя той. — Доста по-висок съм. Трябва да поставя крака от външната страна на твоите, но си толкова малка, че се страхувам да не те нараня.

Тя се извърна към него и повдигна вежда.

— Повечето хора не ме наричат така.

По лицето му не остана и следа от хумор.

— Не желая да чувам за другите мъже, които са те докосвали.

Това ме ядосва.

— Имах предвид, че хората не ме наричат „малка“.

— В сравнение с мен си.

Нямаше как да оспори това. Рот беше едър, висок и мускулист мъж. Тя разтвори бедра, подпря длани на леглото и наблюдаваше как той намества крака от външната страна на нейните. По този начин височината им се изравняваше. Той постави ръка на кръста ѝ и се загледа в извивката на дупето ѝ. Най-накрая я погледна в очите.

— Ще го направя бавно. Кажете ми, ако боли.

— Вече ме боли, но то е защото те искам твърде много.

Напрегнатото му тяло леко се отпусна.

— Аз съм под контрол.

— Да, така е.

Вида се усмихна.

— Убеждавам себе си в това, не теб.

— Няма да ме нараниш, Рот. Ти си голям — тя погледна към щръкналия му член, — но аз мога да те поема.

— Надявам се — промърмори мъжът.

— Аз съм много други неща, но не съм крехка.

Лорън се обърна, сведе глава и зачака. Знаеше, че той се притеснява да не би да го връхлети някой спомен за насилственото му минало, но тя му имаше доверие. Той натисна с длан гърба ѝ и тя се наведе още напред, като вирна дупето си по-високо. Рот се наведе над нея, докато върхът на члена му не опря до цепката на нейната женственост. Той се потърка там, погали клитора ѝ и тя изстена. Широката главичка на пениса му се плъзна по-високо, притисна се към отвора на тялото ѝ и той бавно натисна.

Тялото ѝ не го прие лесно. Лорън никога не бе била с някой толкова надарен и разтвори още малко бедра, за да му помогне. Рот изръмжа, натисна и от устните ѝ се изтръгна стон от усещането как се разтяга.

— Толкова си тясна! — изръмжа Вида.

Звукът я възбуди още повече. Рот бавно потъна в нея. Усещането как вагината ѝ се разтяга около дебелия му ствол, беше невероятно. Тя задържа тялото си отпуснало, докато навлизаше в нея. Това ѝ позволи да се приспособи по-лесно към размера му, когато обви тяло над нейното. Подпря се с една ръка на леглото до рамото ѝ, изви се над гърба ѝ, като по този начин не ѝ позволяваше да се движи и с другата си ръка започна да си играе с клитора ѝ. От устните ѝ се разнесе по-силен стон.

— Наранявам ли те?

— Не спирай! — отвърна веднага тя.

В отговор той изръмжа, отдръпна се малко и натисна по-дълбоко. Бедрата му бавно и нежно се люлееха напред-назад, докато най-накрая беше целият в нея.

Тогава спря, за да даде възможност и на двама им да се насладят на съединението си и след това започна отново да се движи. Обладаваше я по-бързо, пръстът му потупваше нежното снопче нерви и Лорън осъзна, че няма да издържи дълго. Беше твърде стимулиращо да го усеща в себе си, докато си играе с клитора ѝ.

— Да! — изпъшка тя и се тласна назад, за да го принуди да се движи по-бързо.

Той се наведе още над нея, притискайки я с теглото си и тя почувства отворените му устни върху рамото си. Острите му зъби одраскаха кожата ѝ, но не беше болезнено. Той обърна глава, леко захапа врата ѝ и Лорън изкрещя от удоволствие, щом я връхлетя оргазма.

Рот изръмжа и откъсна устни от кожата ѝ, когато вагиналните ѝ мускули се стегнаха около него и запулсираха от оргазма ѝ. Заля я удоволствие от движението на бедрата му срещу дупето ѝ. Остана дълбоко заробен в нея и ръката, която допреди минута бе играла с клитора ѝ, сега обгръщаше талията ѝ, за да я задържи на място.

Тялото му се стегна, разтрепери се силно и той извика. Нямаше нищо общо с никой от звуците, които беше чувала — беше нещо средно между вик и вой. Членът му като че ли се уголеми още повече. Тя почувства топлина и натиск вътре в себе си.

Рот се наклони на дясно, без да я изпуска, и бутна и двамата настрани върху леглото. Това изненада Лорън, но тя не се възпротиви, когато той я прегърна още по-здраво и целуна ръката ѝ малко под рамото.

— Нараних ли те?

Той се повдигна и се подпря на лакът, като по този начин младата жена можеше да го погледне, като леко обърне глава. Щом срещна погледа му, тя се усмихна.

— Не. Ти, ами... чувствам те по-голям.

— Членът ми набъбва. Сигурна ли си, че не е болезнено?

Тя се протегна и обхвана бузите му в шепи.

— Добре съм. Не ме боли.

— Не мога да го предотвратя. Ще те нараня, ако сега опитам да го извадя. Заключен съм в теб, но това ще трае само няколко минути.

Лорън го погледна, леко шокирана.

— Заключен си в мен?

Вида кимна.

— Това е част от моите променени...

— Всичко е наред — увери го тя, без да се интересува каква е причината, просто го прие. — Това е част от теб. — Тя леко се засмя. — Не мърдай! Остани точно където си.

— Мислиш, че това е смешно? — изуми се Рот.

— Не точно смешно, но от моя гледна точка е някак готино. Повечето мъже след секс просто го вадят и се обръщат на другата страна. Ти не можеш да постъпиш така, нали?

— Не. Но признавам, че нямам желание да се отделия от теб. В момента съм точно там, където желая да бъда.

В този момент Лорън беше сигурна, че е отдала сърцето си на едрия Нов вид.

ГЛАВА 12

Лорън избърса сълзите си, благодарна, че Рот не беше там, за да стане свидетел на тъгата ѝ, че напуска земите на НСО. Чувстваше и съжаление, че нямаха възможност да се сбюгуват, но може би така бе по-добре. Беше трудно да си тръгне от мъжа, в когото беше сигурна, че е влюбена, но вече бяха заловили колегите ѝ и нямаше основателна причина да остане до него.

— Не плачи. — Аманда ѝ подаде кърпичка. — Така ще ме накараш и аз да започна, а не изглеждам добре с червени и подпухнали очи.

— Нямахме възможност да си поговорим по пътя към жилището ти, тъй като не бяхме сами. — Лорън оглеждаше най-добрата си приятелка. — Как беше твоята нощ?

Аманда седна до нея на дивана в дневната.

— Не точно както го бях планирала. Флейм ме заведе в техния бар — приятно място, но там не пият алкохол. Странно, нали? Стриктно се придържат към сок и безалкохолни. Както и да е, хапнахме вкусни пържоли за вечеря — той изяде цели три. Но в негова защита ще кажа — той е ходеща канара. Кълна се, до това огромно коте се чувствам изключително крехка.

Лорън изви устни в усмивка.

— Моля те, кажи ми, че не си го нарекла така.

— Не съм. Но си го помислих. Може да танцува. — Аманда повдигна игриво вежди. — Имам предвид, че определено може да се развихри, но му се обадиха по спешност и трябваше да отиде.

— Съжалявам!

— Аз също. Но беше приятно. Не исках да се връщам в къщата, тъй като знаех, че ще искаш малко време насаме с господин Секси. Забавлявах се с техните жени. Човече, те са в изключително добра форма! Трябваше да отида на пижамено парти в дневната на женското общежитие. Те са на мнение, че е супер готино да имат купон с преспиване и аз доста се забавлявах. Имат и няколко малки жени. До

тях се чувствах огромна. Знаеше ли? — Тя отпусна длани върху корема си. — Заедно гледахме филми и те ми зададоха куп въпроси. А сега е мой ред да те подложа на разпит. — Аманда се загледа изучаващо в нея. — Влюбена си в него, нали?

— Толкова ли ми личи? Така мисля. Той е невероятен! Никога не съм си мислила, че мога да се влюбя в някого толкова бързо.

— Не плачеш често, а ето че сега редиш ред сълзи, ред сополи. Ще ти се обади ли?

— Не зная. Тази сутрин трябваше да тръгне рано заради някаква среща. Трябвало да му зададат някои въпроси за случилото се. Целуна ме, каза ми, че има оставена закуска в дневната и че ще се върне колкото е възможно по-скоро. Но вместо това се появиха двама мъже и ми казаха, че е време да тръгвам.

— Съжалявам!

— Аз също. Исках поне да му кажа довиждане. Оставих му бележка и телефонния си номер.

— Ще се обади. Видях начина, по който те гледаше. — Погледът ѝ се отклони към гърдите на Лорън. — А и имаш големи бомби. Мъжете винаги се обаждат на жени с такива.

Топли сълзи отново заляха страните ѝ и Лорън призна истината.

— Не бях готова да се разделим.

Аманда се наведе и прегърна най-добрата си приятелка.

— Най-вероятно това е причината да не излизаме по срещи. Изобщо не се справяме със свалки за по една нощ.

— Аз имах две нощи с него — поправи я Лорън. — Как ще спя без него довечера? Той ме прегръща толкова силно. С никого не съм се чувствала толкова на място и така защитена преди. Той е специален.

Изведнъж Аманда изсумтя.

— Спали сте? Засрами се! Аз щях да се наслажда на всяка минута от нощта с Флейм, ако не го бяха извикали. Това е мъж, който трябва да си татуира предупреждение на гърдите, че една жена има нужда от здраво сърце, за да се повози на това влакче. Наистина съм разочарована, че нямах възможност да се убедя в предположенията си, но му оставих номера си. Обеща ми, че ще се обади.

— Сигурна съм, че ще го направи. — Лорън хвана ръката ѝ. — Каква двойка сме само!

— Само се надявам, че не е било нещо опасно за Флейм. Думата „спешно“ предполага, че е станало нещо ужасно, нали? Жените казаха, че може да има нещо общо с онези глупави протестиращи, които им носят само ядове. Искях да изляза пред главната порта и да ги нашамаря. Горкият ми Флейм е преживял толкова много и сега мисълта, че трябва да се разправя с най-долния човешки боклук, ме вбесява. — Тя въздъхна. — Особено щом това го откъсна от мен. Той е толкова добър мъж и аз просто исках да го целуна и да го вкарам в леглото. Мисля, че бих мога да стана доста добър посланик и да му покажа добра воля и милосърдие.

— Ти си ужасна! — засмя се Лорън.

— Не. Паднах си по него и исках и да падна с него на някой матрак.

— Ти си една перверзна кучка.

— А ти си... О, мамка му, Лорън! Мисля, че съм влюбена. Нали знаеш как преди, като чуехме история за любов от пръв поглед, само сумняхме? Вече не е толкова смешно. Прекарах само няколко часа с него, а не мога да си го изкарам от ума. Не е само защото съм разгонена и не съм излизала с никого от цяла вечност. Той е забавен, секси и съм сигурна, че щеше да взриви света ми.

— Късметлийка! А аз съм сигурна, че съм влюбена в Рот.

Седяха си там, Лорън се прозя и предизвика прозявка и у Аманда, и изведнъж двете се спогледаха и избухнаха в смях.

— Тук ли ще останеш, или ще се прибереш вкъщи?

— Трябва да се прибера и да проверя Тайгър. — Лорън се изправи. — Освен това предпочитам да съм там, ако ми се обади. Не искам да го пропусна, ако се случи. Един Господ знае къде ми е мобилния или пък чантата ми. Поне имам ключове. — Тя потупа джоба си. — Един от хората на НСО ми ги подаде и ми каза, че нещата ми ще ми бъдат изпратени по-късно. Дори нямам кола, докато не ми я върнат.

— Искаш ли да използваш моята? Бих ти предложила да те закарам, но съм толкова уморена, че се страхувам, че ще заспя на волана. Имам един секси червеноскоко, за когото да живея.

— Една разходка ще ми се отрази добре, а и става въпрос само за няколко пресечки. Дано Флейм ти се обади скоро.

— Дано. — Аманда изглеждаше тъжна. — Би ми харесало да му отида на гости, но само ако има няколко дни почивка, защото определено не искам отново да го извикат по спешност. Искаш ли скоро да отидем и да нападнем портите на НСО? Такъв е моят план, ако не ми се обади. Този няма да го пусна толкова лесно.

— Само ако Рот иска да ме види.

— Сигурна съм, че ще иска — кимна Аманда. — Видях начина, по който те гледаше, когато бяхме в медицинския им център и той дойде по коридора.

— Надявам се, че си права. Щях да се чувствам по-добре, ако имах възможност да поговоря с него, преди да заминем. — Лорън се изправи, протегна се и още веднъж се прозя. — Обади ми се по-късно. Много по-късно.

Аманда се излегна настрани на дивана и й помахаша.

— Заклучи вратата, моля те! Твърде уморена съм, за да се кача горе.

— Сладки сънища!

— Знаеш кого ще сънувам, нали? Определено има за какво да си помечтае човек.

Лорън излезе, бутна резето и се увери, че вратата е здраво заключена. Слънцето пречеше на уморените ѝ очи, но тя успя да се завлече до вкъщи и да избегне повечето си съседи, тъй като вече бяха излезли за работа. Когато влезе в дома си, си спомни за последния път, когато беше там — с Рот и екипа му.

— Тайгър?

Беше се излегнал на леглото ѝ и щом чу гласа ѝ, се протегна, за да я види.

— За съжаление днес няма страшни мъже, но се надявам, че един от тях скоро може да се върне тук. Ще го харесаш, колкото го харесвам и аз, щом веднъж свикнеш с ръмженето му. Секси е. Вярвай ми! — Изрита обувките си, съблече се и се загледа в телефонния секретар до леглото. Лампичката не мигаше, значи нямаше записани съобщения, така че тя затвори очи и се сви под завивките.

Ще се обади. Трябва да се обади!

* * *

Рот гледаше вбесено към Фюри.

— Накарал си да я изведат от Хоумленд и да я откарат в дома на приятелката ѝ, докато ме нямаше? Как можа да го направиш! Имах планове да прекарам известно време с нея, след като свърша със задълженията си.

Другият Вид се намръщи.

— Тя твоята половинка ли е? Не бях информиран за това.

— Не.

Фюри наведе глава и огледа изучаващо приятеля си, което предизвика у Рот нужда да застане мирно. Внимателният оглед го изнервяше и означаваше, че вероятно е прекрачил границата със своето държание.

— Сигурен ли си, че жената не е твоята половинка? Изглеждаш разстроен, Рот. Важна ли е за теб? Трябва да поговорим за това.

— Означава много за мен. — Не му беше лесно да разкрие чувствата си пред друг, освен пред Шадоу. — Мисля само за нея и чувствам гняв, че не успях да се сбогувам с нея. Надявах се скоро да я видя отново.

Фюри се усмихна.

— Разбирам. Усетих привличане към моята Ели още от първия миг. Преживяхме доста, но тя за мен е специална. Вероятно може да използваш времето, през което сте разделени, за да помислиш. Съгласи се да служиш шест месеца в специалния отряд, а и доколкото знам, все още се бориш да намериш себе си.

Мисълта да не вижда Лорън цели пет месеца го стресна. През това време можеше да го забрави или пък да срещне друг мъж, с когото да започне връзка.

— Не можеш да скриеш уплахата си — засмя се Фюри. — Оставила ти е бележка. — Извади я от задния си джоб и му я подаде. — Прочети я и в нея може да намериш нещо, което да заличи това покрусено изражение от лицето ти.

Рот веднага я грабна и опита да не обръща внимание колко треперят ръцете му, докато опитва да отвори плика. В бързината го разкъса, но бележката вътре остана цяла. Отстъпи назад, изолирайки се от всичко останало и прочете краткото послание. Сърцето му успокои ритъма си и тогава Вида си позволи да вдигне глава и да се огледа. Фюри го наблюдаваше внимателно.

— Оставила ми е телефонния си номер и иска да ѝ се обадя.

— Горкото копеле! — въздъхна Тайгър и застана до Рот. — От кабинета си чух достатъчно, за да разбера, че и ти потъваш.

Фюри се намръщи на приятеля си и поклати глава.

— Не е болест или нещо лошо да намериш жена, която кара мъжа да се чувства цял. Ели е центърът на моя свят, както и сина ни.

Рот рязко вдигна поглед от четливия почерк на Лорън и зяпна мъжа пред него.

— С половинката ти имате син? Не бях чул за това.

Тайгър сложи ръка на рамото му.

— Нямахте те, беше със специалния отряд, а на тях не им е позволен достъп до тази информация. Само Тим знае истината. Синът на Фюри е само на няколко седмици, но е дяволски сладък. Изненадан съм, че Фюри е в офиса днес. Рядко се отдалечава от половинката си, но се обзалагам, че нашите жени са щурмували дома му, за да правят смешни звуци на бебето. Той обикновено бързо изчезва, в случай че му ръмжат за това колко болезнено изглеждало раждането. Жените ни са настроени закрилнически към Ели, но, разбира се, никой не го понесе толкова зле, колкото Фюри. Триша заплаши, че ще го зашемети с електрошок и ще накара Слейд да седне на гърба му, ако не спре да ръмжи на хората, когато Ели имаше контракции. Държеше се така, като че ли всички бяха негови врагове, защото чувстваше, че трябва да защити Ели. — Тайгър се засмя. — Нашите жени още ли заплашват да те кастрират?

— Млъкни! — сопна му се Фюри.

— Явно да — изкикоти се Тайгър. — Нито една от нашите жени няма желание да прави болезнени неща с мъжките ми части и това е поредната причина да не искам половинка. — Той пусна рамото на Рот. — Не позволявай на жените ни да се привързват към твоята, ако си вземеш половинка. От това ще излязат само ядове и много ядосани злопаметни Жени-Видове.

— Нямах ли да провеждаш телефонни разговори, или да дразниш някой друг? — обърна се към него Фюри. — Говорех с Рот.

— Той ме обича. Моят човек е раздразнителен, защото не получава любов — засмя се Тайгър.

— Напротив! — изви устни в усмивка Фюри. — Има много начини за това.

Рот погледна двамата мъже, знаеше, че са добри приятели, но му се искаше да избяга от този приятелски спор.

— Трябва да се обадя по телефона.

— Не бързай толкова — Тайгър препречи пътя му и го погледна сериозно. — Съгласи се да отделиш на специалния отряд шест месеца и не можем да си позволим да те загубим. Вече има един Вид по-малко в екипа, след като Венджънс не се справи. Която и да е тази жена, може да почака.

— Може да живее с теб. Нали имаш собствена стая? Мога да говоря с Джъстис и той ще оправи нещата с Тим.

За няколко удара на сърцето Рот бе обзет от въодушевление, докато осмисляше предложението на Фюри.

— Не знам дали тя ще се съгласи.

Тайгър изръмжа.

— Твърде рисковано е. Тя ще трябва да...

— Се съгласи да остане там до края на назначението ти. — Фюри изгледа предупредително Тайгър. — Той има чувства към жената. Ти може да не го разбираш, но аз да. Заради Ели бих живял навсякъде, а и тя щеше да направи същото за мен. Може да е в пещера, в гората, това нямаше да е от значение, стига да сме заедно. Тази жена може да отвърне на силните му чувства.

— Тим ще побеснее. Познавам го по-добре от теб. Категорично ще забрани на човешка жена да живее с един от нашите мъже.

Фюри просто сви рамене при предположението на Тайгър.

— Решението няма да е негово. Тъй като работи за нас, заповедите ги даваме ние. — Вида се обърна към Рот. — Трябва да разбереш колко дълбоки са чувствата й към теб. И двамата с Джъстис имаме половинки и знаем колко са важни те за нашето щастие. Той ще ме подкрепи по този въпрос. Обичаш ли я?

— Постоянно мисля за нея — призна Рот. — Никога не съм бил по-щастлив, отколкото когато съм с нея.

— Звучи като любов — засмя се Фюри. — Спри да си губиш времето с нас и й се обади. Разбери дали те обича.

Рот се поколеба и погледна другия мъж срещу себе си.

— Ами ако не отвърне на чувствата ми?

— Това си е нейното сърце, решението също е нейно. Не може да ти бъде половинка, ако любовта и желанието да сте неразделни, не е

двустранно. Това е същността на този тип обвързване. Само не се изненадвай, ако поиска време, за да реши дали желае да се откаже от досегашния си начин на живот, за да бъде с теб. Те са по-различни от нас и съм чувал, че някои от техните мъже не са толкова отговорни като нас. Може да не те приеме на сериозно, поради неспособността на мъжете им да разберат истинското значение на верността и доживотното обвързване. Твое задължение е да й обясниш различията; че за нас това трае до края на живота ни, но не ти е позволено да споделяш класифицирана информация за Видовете, докато не стане твоя половинка.

— Тоест, използвай презерватив, за да я предпазиш от бременност, но не й казвай, че е възможно, докато не е наистина твоя. Аз бих изчакал да заживеете в НСО, преди да й кажеш. Не трябва да позволяваме на хората да разберат, че можем да имаме деца. Твърде опасно е, а ако тя забременее, докато живеее със специалния отряд, тайната ще бъде разкрита.

Рот разбираше необходимостта от защита на техния народ и бъдещето му.

— Тя взема противозачатъчни.

— Добре. Увери се, че продължава да го прави. Хората предполагат, че не можем да имаме деца и тя може да реши да спре с предпазните мерки. — Тайгър се насочи към вратата. — Наистина имам да проведа няколко телефонни разговора. Успех!

Фюри кимна на Рот.

— Обади й се. — Влезе в кабинета си и затвори вратата.

Рот се поколеба и излезе, за да потърси малко усамотение под едно сенчесто дърво, след което извади мобилния си и набра номера от бележката на Лорън. Стомахът му се свиваше от несигурността какво ще каже тя и как ще реагира. Не започнаха добре, когато я взе от онзи склад, но емоционално изминаха дълъг път за много кратко време. Беше склонен да рискува всичко за нея, дори болката от отхвърлянето.

* * *

Телефонът събуди Лорън и тя скочи да вдигне.

— Ало?

— Лорън!

При звука от този чудесен, дълбок глас, сърцето ѝ се сви.

— Рот!

— Пресконференцията се проточи повече от очакваното, а след нея ме помолиха да присъствам на разпита на Бил. Върнах се във вилата, за да те видя, но ми казаха, че са те закарали в дома на приятелката ти. — Той замълча. — Искях да те видя и бях много разочарован, че си си тръгнала.

— И аз исках да те видя, но не ми беше даден избор. — Тя седна в леглото и стисна здраво слушалката. — Получил си бележката ми.

— Тук пред мен е.

Колебанието ѝ трая около секунда, преди да избъбри всичко, което наистина искаше да каже.

— Вече ми липсваш! Знаем, че не трябва да ти го казвам, вероятно ти звучи като някоя пиявица, но просто ми се иска да съм с теб.

— И ти ми липсваш и ми се иска да си тук! — изръмжа той.

Тялото ѝ веднага реагира на този секси звук.

— Не прави така! Липсваш ми още повече и си припомням нощта, която прекарахме заедно, и как издаваше точно този звук, когато правехме любов.

Рот отново изръмжа и Лорън затвори очи, заслушана в дишането му, ненавиждайки това, че държи в ръце слушалката, а не него.

— Толкова силно искам да те докосна!

Беше шокирана, че го каза, но не съжаляваше. Това беше самата истина.

— Довечера се връщам в щаба. — Вида замълча за малко. — Би ли останала с мен там? Твърде опасно е за мен да живея с теб, тъй като в дома ти не е безопасно. Трябва да живея там, където ми е наредено — в щаба. Знаем, че стаята ми е малка. Леглото ми не е толкова голямо като твоето, а и имаш домашен любимец. — Той отново изръмжа. — Знаем, че звучи, като че ли се опитвам да те разубедя, но не е така. Просто мисля за всички причини, поради които можеш да ми откажеш, но се надявам, че няма да го направиш. Искам да те държа в прегръдките си, докато спя.

— Ще си опаковам багажа. — Обхваната от въодушевление, Лорън се усмихна и отвори очи. — Ще напълня купичката на Тайгър с

храна и ще помоля Аманда да го наглежда. Дори ще му сипя допълнително и ще напълня ваната, за да има предостатъчно вода. Не че наистина ще има нужда от това, тъй като той се разхожда свободно навън и вероятно има начини да си набави тези неща и сам. Вече нямам работа, така че не е необходимо да се тревожа и за това. — Тя се засмя. — Само за тази вечер ли е, или да се приготвя за няколко дни? Къде ще се срещнем? Ще шофирам до там, ако са ми докарали колата. Само ми кажи време и място. Ще бъда там!

— Аз ще дойда да те взема. Пригответи си повече дрехи. Очаквай ме между седем и осем.

— Ще бъда готова!

— Идвам възможно най-скоро, Лорън. Нямам търпение да те видя!

— Аз също. Побързай! Ще бъда готова! Довиждане, Рот!

— При нас няма довиждане, Лорън. До скоро! — Той отново изръмжа и затвори.

— Да — засмя се тя, прекъсна връзката и набра друг номер. Рот искаше да я види, да прекара известно време с нея и тя трябваше да се пригответи. Но първо трябваше да се обади на Аманда.

— Ало? — Умореният глас беше сигурен знак, че приятелката й още спи.

— Съжалявам, че те събудих! Той се обади! Ще дойде довечера да ме вземе и ще прекараме заедно поне няколко дни. Флейм обади ли ти се?

— Не — въздъхна Аманда. — Но се радвам за теб. Скачай, Лорън! Ако имаш възможност да поемеш глупав риск, при който има шанс да бъдеш дълбоко наранена, направи го!

— Благодаря ти! Сигурна съм, че Флейм ще ти се обади скоро. — Тя погледна към часовника. — Вероятно все още е на работа. Четири часът е. Повечето хора свършват работа около 5, нали? Ти си прекрасен човек и той ще излезе голям глупак, ако не го осъзнае. За малкото време, което прекарах с него, ми се стори доста интелигентен.

— Надявам се. Каза ми, че е сигурен, че мога да го накарам да реве.

— Да реве ли?

— Той е смес с лъв или нещо такова. Няколко пъти ми измърка, докато се потривахме на дансинга. Най-секси звука, който съм чувала.

Кълна се, направо се подмокрих.

Лорън се засмя.

— Твърде много информация, Аманда. Не искам да знам това.

— Ние сме най-добри приятелки, така че това не важи. Откажи се, приятелко. Рот мърка ли?

— Той е от кучешкия вид. Той ръмжи. — Тя прехапа устни. — Членът му набъбва в основата, когато свършва и е заключен в мен, докато не спадне. След секс се гушка. Прекрасно е, но тази информация си остава между нас.

— Не! Сериозно? Уау! Какво е усещането? От набъбването.

— Невероятно!

— Чудя се дали и Флейм го прави. Нямам търпение да разбера. Разбира се, сега малко ме е страх. Той е доста надарен. Нямахме как да не го забележа, докато танцувахме и ми направи впечатление, че е с внушителни размери. Не мога да си го представя, ако се уголеми още. Може да отхапя повече, отколкото мога да сдъвча. — Тя се засмя. — Или засмуча. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Прекалено много информация.

— Ами господин Надарен? Две-три думи по този въпрос?

— Той заслужава повече от няколко думи, по-скоро цяла книга.

Аманда изсумтя.

— Може би е някакво специално качество на Новите видове. Добре, че не са с гени на коне. Това щеше да е наистина страшно, нали?

— Определено! — Лорън се смъкна на колене до леглото и с една ръка затършува под него за куфара си. — Трябва да си опаковам багажа. Ще взема мобилния си, ако е в колата. Дано са я докарали вече, но и да не са, Рот вероятно има телефон, който бих могла да използвам. Ще ти се обадя в близките дни.

— Желателно е да го направиш. В НСО ли отивате? Кажи на Флейм да ми се обади!

— Отиваме обратно на онова място, което наричат щаб. То е тайна, така че не казвай на никого.

— Аз съм царицата на дискретността.

— Вярно е.

— Какво е това място?

— Там той живее под земята. Много хора ги мразят, така че наистина не споменавай на никого за това място. Рот казва, че за тях не е безопасно да живеят извън защитената зона. Предполагам, че това включва всичко извън стените на Резервата или Хоумленд — в противен случай той би дошъл да живее при мен. Разполага със собствена стая с баня. На тяхно разположение е и голяма стая с кухня и дневна. Имат дори билиардна маса.

Аманда се засмя.

— Може да го предизвикаш да го направите върху нея. Сексът върху билиардна маса ще е разгорещен.

— Тя е в стая, която се използва от всички.

— Още по-добре! Ще има тръпка от възможността да бъдете хванати.

— Започвам да се тревожа за теб — засмя се Лорън. — Заспивай! Аз трябва да стягам багаж и да се приготвя.

— Остани там колкото желаеш, не се тревожи за Тайгър. Мога да отскоча до вас и да се погрижа за него. Знаем къде държиш храната му.

— Благодаря! Много мило от твоя страна!

— За това имаме ключове от жилищата си. Ще кажеш ли на някой друг къде отиваш?

— Не. Само на теб. Ако нашите се обадят, им кажи, че съм извън града или нещо такова. Знаеш сценария.

Аманда се засмя.

— Ще им кажа, че си се присъединила към нудистка колония, която почита жени с големи цици. Също и че дузина зажаднали за секс голи мъже са те напъхали в микробус и сега практикуваш онова със свободната любов. На вашите ще им хареса. Ако ме попитат защо не съм те спряла, ще им кажа, че съм търсила да ти купя стикер за колата с надпис „Не чукайте на буса, ако започне да се друса“. Ще им припомня колко много те подкрепям.

— Да не си посмяла! — засмя се Лорън.

— Ще ги уверя, че ще се прибереш веднага, щом някой ти надуе корема. А при всички тези секс с дузина мъже това няма да отнеме много време, тъй като си си забравила противозачатъчните.

— Кълна се, Аманда, ако направиш подобно нещо — а аз знам, че си способна на това, само за да ядосаш моята отвратителна сестра, — ще се обадя на баба ти и ще ѝ кажа, че си готова да те запознае с

някой мъж, защото отчаяно искаш да се омъжиш. Спомняш ли си последния път, когато започна да ти урежда срещи? Не знам кой от тях беше най-зле. Собственикът на погребалното бюро, с когото успя да те уреди, защото приятелките ѝ се споминаха една след друга, или жокеят, когото срещнала, когато излизаше с онзи, дето обичаше конните състезания. Кой по ред беше той? Четвърти, девети? С месеци имаше кошмари за срещите, които изтърпя, само за да не нараниш чувствата ѝ.

— Няма да посмееш! Отне ми месеци да накарам Монти — зловещия гробар, да престане да ми звъни. Изпращаше ми цветя, които, кълна се, бяха откраднати от някой гроб. Веднъж беше забравил да махне съболезнователната картичка. Каза, че искал да правим секс в ковчег и това беше неговият опит да ме съблазни за втора среща. Отказвам да обсъждаме жокея. Попита ме дали бих носила седло, докато опитвах да вечерям. Дори не искам да си спомням за онези дни, Лорън. Беше злобно от твоя страна да ме подсецаш. Просто забрави телефонния номер на баба ми и аз ще измисля нещо приятно, което да разкажа на вашите, ако ми се обадят.

— Обичам те! Ще ти се обаждам.

— Направи го. И аз те обичам!

Лорън прекъсна връзката, остави куфара си на леглото и върна слушалката на място. Не ѝ отне много време да си стегне багажа, да си вземе душ и да грабне електронния си четец. Докато го зареждаше, свали куп книги от интернет, след което го опакова и приготви нещата за котарака.

Рот идва! Тя погледна часовника, оставаха само няколко часа, докато пристигне, но времето не минаваше достатъчно бързо.

ГЛАВА 13

Когато звънецът прозвуча по-рано от очакваното, Лорън се усмихна и забърза да отвори вратата. Сигурно също като нея и Рот бе нетърпелив да я види. Вече се бе облякла, хапнала ранна вечеря и беше напълно готова да тръгне, когато с усмивка отвори вратата.

Радостта ѝ се стопи незабавно, когато видя непознатата на прага си. Високата, слаба жена имаше обезпокоителна прилика с шефката ѝ — Мел Хаднър. Пулсът на Лорън се ускори и тя се постара да скрие тревогата си, че тази персона може би е свързана с жената, която опита да нарани Рот и екипа му.

— Здравейте! — изрече. — Мога ли да Ви помогна?

— Така мисля. Работиш за сестра ми Мел. Вчера получих съобщение от нея, че трябва спешно да говори с мен, но когато днес отидох в офиса ѝ, там нямаше никого. Знаеш ли къде е сестра ми?

— Не — излъга Лорън. — Нямам представа. Беше в кабинета си, когато си тръгнах. — Тази част беше съвсем вярна.

— Днес?

— Вчера. Днес имам почивен ден.

Жената изкриви недоволно устни и се намръщи, от което по челото ѝ се появиха бръчки.

— Тук съм, защото говорих с хора от съседните офиси и те казаха, че са те видели да буташ навън мъж в един стол. Твърдяха, че изглеждал пиян. Сестра ми и някои от колегите ти са изчезнали. Вече бях в домовете им и те не са там, не са спали снощи в леглата си и никой не ги е виждал. — Непознатата скръсти ръце пред гърдите си. — Колите им са на паркинга, но от тях няма и следа. Знаеш ли нещо по въпроса?

Мамка му! Мисли!

— Вчера при мен дойде клиент с болно коляно. От дългото седене, докато разглеждахме различните оферти, то го заболя. Трябваше да му помогна да стигне до колата си.

Жената бавно свали ръце и я изгледа студено.

— Това прозвуча почти правдоподобно. Не беше зле. Ти мислиш бързо, нали, Лорън?

Внезапно сестрата на Мел се хвърли върху Лорън, сграбчи я с две ръце за блузата и я бутна назад. Тогава един едър мъж излезе от прикритието си зад вратата и влезе в апартамента. След него още двама дойдоха от другата страна и още един се присъедини към тях, като здраво затвори вратата след петимата похитители, нахлули в дома ѝ. Последният привлече вниманието на Лорън.

Носеше шапка и тъмни очила, но широките скули и леко сплеснатия нос бяха черти, които Лорън вече лесно разпознаваше. Беше стиснал в гримаса плътните си устни, но за нея нямаше съмнение, че е Нов вид. Височината и структурата на тялото му също бяха отличителни. Разбира се, и човешките мъже не бяха в лоша форма. Всички те бяха биячи.

— Къде са те, Лорън? Не се шегувам. Искам отговори!

— Не знам. Коя си ти? — Беше ѝ ясно, че е загазила. Единственото, което не можеше да разбере, беше защо Нов вид помага на сестрата на Мел. Отклони поглед от него, за да се обърне към жената, която все още я стискаше за дрехата. — Не съм ги виждала, откакто напуснах офиса вчера.

— 140? Каж ми какво подушваш?

Новият вид свали очилата си и пристъпи напред. Вдиша дълбоко няколко пъти и очите му се разшириха, след което се намръщи. Лорън се загледа в очите му. Изглеждаха като котешки — невероятно съчетание от светлосиньо, обградено с кехлибарено по краищата. Бяха красиви, удивителни и почти нереални. Никой не би трябвало да притежава подобни очи. Тъмната му кожа и черната коса само подчертаваха ефектния им екзотичен вид.

— Е? — Жената се обърна и го изгледа. — Каж ми, дявол да го вземе!

— Не усещам аромата им тук. Нито върху нея, нито в жилището.

— Какво ще правим, Мери?

Жената стрелна с поглед един от биячите.

— Тя знае нещо.

Сестрата на Мел блъсна Лорън толкова силно, че тя се удари в гърба на дивана, но все пак беше свободна. Прецени ситуацията и разбра, че положението е много сериозно.

Мери отстъпи назад, без да сваля поглед от нея, и Лорън усети как я пронизва студ, чак до мозъка на костите ѝ. Ако очите бяха отражение на човешката душа, тогава тази жена отдавна беше мъртва. Тръпка пробяга по гърба ѝ.

— Знам, че вчера си завела в офиса Нов вид. Сестра ми се обади и ми каза. Тя беше уплашена и бе на ръба на истерията. Чух съобщението ѝ чак тази сутрин, когато се прибрах. Къде, по дяволите, са те, Лорън? Кажи ми истината и спри да си играеш с мен, защото ще съжаляваш!

— Не знам нищо — излъга Лорън. — Мел ме дръпна в кабинета си, каза ми, че клиентът е изнасилвач и ме избута навън през задната врата. Това е всичко, което знам. Тя не остана сама с него. Brent, Джон Ти и Джон Би бяха с нея в кабинета. — Тя замълча. — Сигурна съм, че Джина и Ким бяха в офиса, когато това се случи. Попитай тях, убедена съм, че останаха след мен.

Един от биячите изсумтя.

— Те не могат да говорят. Претърпяха злополуки.

Лорън изпита ужас и не посмя да попита. Те бяха мъртви. Искаше ѝ се да крещи, но успя да се задържи на краката си — цяло постижение, тъй като коленете ѝ се огъваха.

— Аз съм истинска кучка — призна Мари. — Кажи къде са сестра ми и приятелите ѝ или ще накарам 140 да започне да троши костите ти една по една, докато разбере това, което искам да знам, за да върна сестра си обратно. Извела си онзи Нов вид от там, след като е бил прострелян с упойваща стреличка. Сестра ми каза, че един от тях е в безсъзнание и са заловили други двама. Няма как всички свидетели да са сгрешили, тъй като те познават. Ким и Джина бяха пионки, които вече не са заплаха. — Погледът на жената се прикова в Лорън. — Закръглена блондинка е измъкнала мъж от сградата и го е бутала надолу по улицата. Кажи ми, иначе ще умреш от бавна, мъчителна смърт! Спри да ме лъжеш!

Лорън погледна към 140 и реши да бъде честна, но само с него.

— Защо им помагаш? Наричат те с номер, сякаш не си освободен. Така ли е? Виждала съм двама от Новите видове да се бият и знам, че можеш да сригаш задниците на тези хора. Твоят народ е свободен и вече не е нужно да оставаш с тези човеци.

Той изръмжа.

— Те държат моята половинка.

Мамка му! Лорън преглътна.

— Не можеш ли просто да ги убиеш и да си я вземеш?

Мери стрелна ръка и силно я удари по лицето, което я запрати обратно към дивана и за малко да се прекатури през него. Лорън изруга от болка, хвана наранената си буза и се втренчи в Мери.

— Явно не се шегуваше, когато каза, че си кучка, нали?

— Къде са сестра ми и хората ѝ, Лорън?

Веднага ѝ стана ясно, че ще подпише смъртната си присъда, ако признае, че са били заловени от НСО. Тези хора вече бяха убили две невинни жени, които работеха с нея в офиса. Ким и Джина не са работили за Мерикъл, но бяха станали свидетели на случилото се в сградата. Единствената ѝ надежда беше да забави тези хора поне час, докато Рот и екипът му пристигнат. Ако дойдеха точно в седем. В противен случай щеше да ѝ се наложи да увърта два часа, ако искаше да има шанс да оцелее.

— Може и да те оставя жива, ако ми кажеш истината. — Мери разтриваше ръката, с която я беше ударила.

Лорън погледна към Новия вид. Той поклати глава в знак да не се доверява на казаното и тя му повярва. Очевидно го държаха против волята му и това не му харесваше, щом я предупреждаваше.

— Добре, ще ти кажа истината. — Тя си спомни разговора, който беше чула от кабинета си. — Не знаех какъв е той, докато Мел не ми каза. Brent и двамата Джон предложиха да поискат голям откуп за тримата Видове.

Мери се загледа в нея.

— Мел не искаше да те включва в това. Brent предложи да те изхвърлят от сделката и да изчезнат, след като си получат парите. Сестра ти нямаше намерение да ти дава част от парите. Съжалявам, но това е истината.

Лорън се надяваше, че планът ѝ ще даде резултат. Сестрата на Мел би трябвало да побеснее, като разбере, че се опитват да я прекарат. Таеше надежда, че жената ще повярва на историята достатъчно, за да чака несъществуващо телефонно обаждане.

— Ако не отговоря на обаждането им, ще се покрият. Така каза Джон Ти.

Мери отново я удари, този път по-силно, и Лорън усети вкуса на кръв в устата си. Ударът я тласна назад и облегалката на дивана беше единственото, което ѝ помогна да остане на крака.

— Лъжеш! Сестра ми не би постъпила така.

— Служебният микробус не беше на паркинга, нали? С него откараха Новите видове. Не искаха никой от телефоните им да бъде свързан с моя, тъй като аз се обаждам за откупа. Карат някой непознат да ми се обади и аз трябва да отговоря с кодова дума. Няма да ти кажа каква е, защото тогава вече със сигурност ще ме убиеш. — Тя видя, че от устата ѝ капе кръв върху дивана и протегна ръка, за да избърше брадичката си. — Трябва да си ядосана на Мел. Аз съм просто глупачката, която остана без работа и която е готова да направи всичко, което ѝ кажат, за да изкара малко пари.

— Не биха избягали просто така — каза единият от мъжете. — Мел не би направила подобно нещо. Знаеш това, Мери. Тя лъже.

— Имаш пет минути да ми кажеш къде е сестра ми или ще накарам животното да ти изпотроши костите. Знаеш ли, че може да го направи за секунди? Няма да му заповядам да те убие, като ти счупи врата. Ще лежиш с вътрешните кръвоизливи, разкъсвана от агонизираща болка и накрая ще умреш от шока. Това ще са най-дългите минути в живота ти. Кажи ми къде да намеря сестра си! Със сигурност ще умреш, но от теб зависи колко болезнени ще бъдат последните ти мигове.

Лорън виждаше в очите на жената, че говори истината и един поглед към мрачното изражение на Новия вид я убеди, че той също вярва на Мери. Трябваше да промени тактиката. Ако бързо не измислеше нещо, нямаше да се спаси.

Тя остави сълзите да потекат по страните ѝ — не беше толкова трудно, заради болката в наранената ѝ уста.

— Добре. Имам номер за връзка с тях. Трябваше да им се обадя, щом НСО са готови с парите за откупа, но ще ти позволя да се чуеш със сестра си. Тя ще ти каже да не ме убиваш.

— Какъв е номерът? — Мери изглежда се успокои.

— Не го зная наизуст. Джон Ти ми го записа и аз го скрих, в случай че НСО дойдат да ме проверят. В горното чекмедже на бюрото ми е.

Бюрото беше в отсрещния край на стаята, близо до коридора, и Лорън се опита да реши какъв да бъде следващият ѝ ход. Страхът ѝ пречеше да мисли, но тя искаше да живее. Нарочно се препъна и наведе глава, с надеждата, че изглежда по-наранена, отколкото беше в действителност. Бузата я болеше и беше сигурна, че е разкъсана отвътре, защото още усещаше вкуса на кръвта. Докато вървеше, един от хората на Мери я следваше неотлъчно.

Бюрото беше старо, принадлежало някога на чичо ѝ, и чекмеджето се отваряше трудно. Най-отгоре имаше куп сметки и тя се разтършува из хартиите. Биячът застана до нея, но вместо да наблюдава какво прави, разглеждаше стаята.

Пръстите ѝ напипаха метал под хартиите, Лорън го грабна и позволи на паниката да ръководи действията ѝ. Със сигурност щяха да я убият, нямаше да се измъкне жива от тази бъркотия, и затова имаше само едно нещо, което можеше да направи. С другата ръка хвана листчето с късмет от една курабийка, което беше запазила, защото ѝ се стори забавно. Нарочно го изпусна на пода.

— Съжалявам! Треперя цялата. Ето го!

Мъжът се наведе да го вземе и Лорън действа. Всичко в нея крещеше от ужас, защото знаеше, че животът ѝ се променя безвъзвратно в момента, в който заби ножа за отваряне на писма дълбоко във врата на злосторника. Стиснала здраво дръжката, тя я завъртя, за да нанесе повече щети и чу как мъжът простена от болка.

Тялото му се отпусна на пода, а тя се спусна в обратна посока и в устрема си да стигне до спалнята, се удари в стената. Изпищя, с надеждата да привлече вниманието на съседите. Останалите в дневната ѝ хора може би щяха да се уплашат, ако си помислят, че някой ще извика полиция.

— Хвани я, 140! — изкрещя Мери.

Лорън стигна до спалнята си, обърна се и сграбчи дръжката на вратата. Точно преди да затвори и да заключи, успя да зърне едрия, мрачен Нов вид, който идваше след нея. Библиотечния шкаф до вратата стигаше само кръста ѝ, но беше тежък и бяха нужни доста усилия, за да го преобърне. Той падна на една страна и блокира вратата. Младата жена отново изпищя, щом чу силния удар от другата страна на дървената повърхност.

Втурна се в банята и се заключи вътре. Издърпа чекмеджето с гримовеите и блокира вратата, после се качи върху мивката. Прозорецът, който оставяше полуотворен, заради Тайгър, беше единственият ѝ изход.

Той заяждаше, но страхът ѝ даде допълнителна сила и тя успя да го отвори напълно. Силният шум от съседната стая ѝ показа, че Вида е преминал през барикадата и сега е в спалнята.

Не беше лесно да се промъкне през малкия отвор и тя се закле, че вече ще тренира усилено на бягащата пътека, но накрая успя и тупна на тревата отвън. Прониза я остра болка в ръцете, когато, за да предпази лицето си, падна на тях. Стана на крака и затича към предната част на сградата, крещейки за помощ, сигурна, че вече няма как да не я чуят съседите.

Две силни ръце я сграбчиха и я повдигнаха във въздуха. Тялото, в което се удари, беше огромно и масивно, а мускулестите ръце я държаха здраво на място. Лорън обърна глава и погледна ужасено в 140.

— Не се бори с мен! Не искам да те нараня! — изръмжа той.

— Аз не съм твой враг — изпъшка тя. — Те са враговете ти. Моля те, пусни ме! Ти си Нов вид.

В невероятните му сини очи проблесна объркване.

— Какво означава това?

— Означава, че те са лоши хора, но ти не си. Новите видове са добри.

Той отказа да я освободи.

— Те държат моята жена и ако те оставя да избягаш, ще я убият. Съжалявам!

Горещи сълзи изпълниха очите ѝ.

— Моля те, пусни ме!

— Искан ми се да можех. — Той се поколеба за момент. — Усетих аромата на непознати мъже в жилището и спалнята ти. Някои от тях са като мен, нали? Наистина ли си помогнала на сестра ѝ да отвлече други от моя вид?

— Не. Спасих го и му помогнах да избяга от сестра ѝ. Казва се Рот и аз го обичам.

Погледна я изненадано и се намръщи.

— Не те усещам като негова половинка. — Той подуши въздуха. — Не долавям миризмата му върху теб. Къде е сестра ѝ? Знаеш ли? Каж ми!

— Не можеш да го помиришеш, защото се изкъпах, но той идва за мен. Моля те, пусни ме! Твоите хора арестуваха сестра ѝ и съучастниците ѝ. Държат ги в НСО. Това означава Организация на Новите видове и се ръководи от такива като теб. Много от тях бяха спасени и вече не са под властта на Мерикъл. Ще ти помогнат, ако се махнем от тук и им се обадим. Ти си един от тях и те ще направят всичко за теб.

— Не мога да ти позволя да избягаш. Ако на всеки час Мери не се обади на онзи, който държи моята половинка, той има заповед да я застреля в главата. — 140 извъртя Лорън в ръцете си и я метна на рамо, сякаш не тежеше повече от една възглавница и ѝ изръмжа.

— Преструвай се, че съм те ударил силно и съм те зашеметил — заповяда ѝ Вида. — Не се движи и не говори. Ще опитам да те спася. Знаем, че нямаш причина да ми вярваш, но аз не искам да ти се случи нещо лошо. Ще се отнасям с теб, все едно си половинката на мой събрат. Надявам се, че ако се наложи, някой друг би постъпил по същия начин с моята жена.

Лорън се отпусна на рамото му, знаеше, че няма смисъл да се бори с някой толкова силен и затвори очи. Съжали, че му е казала истината за бившите си колеги. Не трябваше да му се доверява, но искаше 140 да разбере, колко безнадеждна е ситуацията ѝ. Нямаше как да помогне на Мери да освободи сестра си и вече ѝ беше ненужна. Това означаваше, че ще я убият.

Той се движеше бързо и при всяка негова крачка Лорън се полюшваше на рамото му. Тя разбра, че са влезли в дома ѝ и без да отваря очи, тъй като усети липсата на слънчева светлина.

— Не ти заповядах да я убиеш! — сопна се Мери. — Глупаво животно!

— Не е мъртва. Ударих я и тя изпадна в безсъзнание. — Гневът правеше гласа му по-дълбок. — „Глупавото животно“ ще ти каже как да си върнеш сестрата, ако ми позволиш да говоря. Знаем къде е тя. Накарах с мъчения жената да ми каже.

Лорън го слушаше, озадачена от лъжите му, но беше готова да му се довери. Беше съгласна с всичко, само да остане жива. Тишината се

проточи доста дълго, докато най-накрая Мери проговори.

— Къде е Мел? Какво имаш предвид, като казваш „да си я върна“?

— Тази жена е половинка на един от моя вид. Покрита е с аромата му и ми каза, че НСО са хванали сестра ти и техниците ѝ. Можеш да я размениш за тях. — В гласа му звучеше горчивина. — Много добре знаеш докъде бихме стигнали, за да защитим половинките си. Нейната половинка ще върне сестра ти невредима, ако и ти му върнеш жената невредима.

— Не съм сигурен — обади се единия от мъжете. — Звучи като уловка.

140 изръмжа.

— Ти много добре знаеш как защитаваме половинките си. Заради моята вие ме държите като куче на каишка. В противен случай щях да убия всички ви. Той ще ви доведе сестра ти и сътрудниците ѝ и ще направи всичко необходимо, за да си върне жената. — Вида обърна глава, а косата му погъделичка тялото на Лорън там, където блузата ѝ се беше вдигнала.

— Стой далеч от нея! Мирисът остава дълго по тялото и той няма да я иска, ако друг мъж я е обладал. Преди да я приеме обратно, ще настоява да я помирише. Знам за склонността ти да насилваш жени, но остави тази на мира! Той ще разбере и ще я отхвърли. — Вида отново обърна глава. — Нареди му да не закача тази жена, ако искаш да върнеш сестра ти и нейните колеги.

Чувайки последните думи, Лорън усети, че ѝ се гади. Кожата ѝ настръхна при мисълта, че единият от мъжете очевидно беше изнасилвач, но 140 се опитваше да я предпази и от това. Пръстите му леко стиснаха бедрото ѝ, сякаш я успокояваше. Тя предположи, че Вида вероятно усеща страха ѝ.

— Откъде си сигурен, че половинката ѝ държи сестра ми? — Мери се беше приближила.

— Те са при нейния мъж. Тя беше толкова уплашена, че си призна всичко. Размени я за тях. Това е единственият начин да видиш отново сестра си.

Дълго време никой не продума. Накрая Мери въздъхна.

— Добре. Надявам се да си прав, 140. Щом като си толкова умен, кажи как да уредим размяната?

— Остави бележка тук и в нея напиши как могат да се свържат с теб. Скоро той ще дойде за нея. Знаеш, че не можем да стоим далеч от нашите половинки, иначе ще полудеем.

Половинките полудяват, ако са разделени за дълго? Тази информация смая Лорън, но, разбира се, 140 можеше и да лъже. Той ръсеше доста глупости в опита си да спаси задника ѝ. Младата жена беше изпълнена с благодарност. Новият вид опитваше да я предпази и да ѝ спечели още малко време.

— Дано да проработи, 140. — Мери беше бясна. Заплахата беше ясна — ако грешеше, той щеше да си плати.

— Какво да правим с тялото на Олсън? — попита един от биячите.

— Оставете го, не искам да ми изцапа камиона — въздъхна Мери. — Напишете на лист номера на предплатения ми телефон и го оставете на дивана до нейната кръв. Там той няма да го пропусне, нали, 140?

— Не — изръмжа Вида. — Няма да го пропусне.

* * *

Рот с нетърпение чакаше да се събере екипът и да тръгват. Той обърна глава и погледна към Шадоу. Мъжът срещна погледа му и се усмихна.

— Нетърпелив си.

— Не искам да закъснявам. Казах на Лорън, че ще отида между седем и осем.

— Брас и Тим отново спорят.

— Знам — ядосано каза Рот. — Тим не иска цивилен в щаба и все още е сърдит, заради първия път, когато я заведохме там. Стените не са достатъчно дебели и успях да чуя повечето от казаното.

— Той настояваше да се направи проверка на миналото ѝ и е прав за това. Наистина имаше сериозна връзка с бивши служители на Мерикъл. Работеше с тях.

— Лорън не е мой враг! — изръмжа Рот.

— Тим се тревожи за другите от екипа. — Изведнъж Шадоу се засмя. — Тя е толкова опасна.

— Не е смешно. Тя не би наранила и муха.

— Знам. Видях изражението ѝ, когато се сбихте с Венджънс. Не е свикнала с прояви на насилие. На практика тя ни умоляваше да ви спрем. Тревожеше се за твоята безопасност.

Рот обмисли казаното.

— Лорън ще се тревожи и заради задълженията ми в специалния отряд. Ние винаги рискуваме живота си, когато излизаме да търсим нашите врагове.

— Аз не бих споменал тази подробност. Нека мисли, че се занимаваш най-вече с документация.

— Няма да я лъжа.

— Не казвам да го направиш, просто предлагам да не ѝ даваш повече информация, отколкото е необходимо.

Рот се замисли над това.

— Съжаляваш ли, че се съгласи да работиш в специалния отряд?

— Не — поклати глава Шадоу. — На мен ми се отразява добре. А на теб?

— И на мен. Срецнах Лорън.

Шадоу се усмихна.

— Изглежда, че лекуваш раните от миналото много по-бързо, откакто тя влезе в живота ти. Радвам се! Може би някой ден и аз ще срещна жена, която да ме накара да се изправя срещу страховете си.

— Надявам се.

Тим изхвърча от кабинета, следван от Брас. Тим не ги погледна, но Брас им се усмихна.

— Тръгваме да вземем твоята жена, Рот. Тим и екипът му ще ни бъдат подкрепление. Той е ядосан, защото сме напуснали щаба без подкрепата на човешки екип. Има право, особено след като ни взеха за заложници, но двамата успяхме да постигнем съгласие.

— Благодаря ти! — каза искрено Рот и се обърна към Тим. — Лорън не е заплаха за нас.

— Жените винаги означават проблеми. — Тим тръгна към вратата и се провикна през рамо. — Не ѝ позволявай да боядисва нищо в розово, по дяволите! Това все още е моята сграда.

— Розово? — Шадоу отправи поглед към Рот и Брас. — Какво има предвид?

— Нямам представа — въздъхна Брас. — Нищо чудно, че жените им предпочитат нашата компания. Хората са странни.

Рот трябваше да се съгласи с тази оценка. Не го интересуваше дали Лорън ще иска да боядисва и какъв цвят ще избере. Всичко, което имаше значение, беше само да е с него.

ГЛАВА 14

Лорън беше едновременно уплашена и ядосана. Задната седалка се оказа тясна за нея и за 140. Тя престана да се преструва, че е в безсъзнание, след като нейният защитник ѝ прошепна да седне.

Мери и един от хората ѝ спореха отпред. Третият мъж ги следваше с друга кола. Нямаше начин Лорън да успее да избяга, но все пак надничаше през прозорците, за да види накъде отиват. Беше си научила урока да внимава в пътя, след като беше напуснала щаба на работната група, а не знаеше къде се намира той.

— Не ме интересува мнението ти, Марвин. Млъкни! Заболя ме главата от теб.

Шофьорът стрелна с поглед жената до него.

— Трябва да направим някои експерименти, докато я държим. — Той се обърна, огледа Лорън и най-вече гърдите ѝ, и отново се съсредоточи върху пътя. — Аз ще я позагрея малко, преди да я дадем на един от тях.

— Жалък си! — изсумтя Мери. — Не си работил за Мерикъл заради парите, нали? Било е заради възможността да опипваш жените, които не могат да ти се противопоставят. Забрави за нея! Чу какво каза животното за способността им да усещат миризми. Няма да прецакаш възможностите да върна сестра ми, защото си перверзник.

Лорън се вгледа в оплешивяващото теме на мъжа пред себе си и незабавно го намрази. Предположи, че това е онзи, когото 140 предупреди да не я докосва. Той беше отвратителен и се държеше безсрамно.

— Сестра ти е кучка и никой от екипа ѝ не заслужава да си рискуваме живота. Хванали са ги, така че аз казвам да ги зарежем.

Мери се протегна и го оципа по ръката. Той извика и се дръпна, а колата се отклони от пътя.

— Не прави така! Може да катастрофираме.

— За мен живота на сестра ми струва повече, отколкото твоя. Никога не го забравяй! — Мери замълча за миг. — А и тя знае твърде

много. Засега няма да пропее, но ако я заключат, ѝ давам месец, най-много два и се обзалагам, че ще продаде и собствената ни майка. Затворът е гадно място и всички ние искаме да го избегнем. Тя би могла да ни прецака, ако не я освободим и същото може да направи и екипът ѝ. Те знаят имената ни, всички работехме заедно и вярваш ли, че ако им предложат сделка, те няма да ни издадат, за да спасят собствените си задници?

— Мамка му! — промърмори Марвин, когато заби спирачки на червен светофар. Обърна се и огледа отново гърдите на Лорън, преди да се намръщи към Мери. — Имам нужда да се освободя от стреса. Няма да ѝ свалям панталоните. Не бях ли лоялен? Не правя ли всичко, което ми наредиш?

— Половинката ѝ ще разбере — изръмжа 140. — Искаш ли да ти кажа какво си ял на обяд? Мога да го направя. А и жената ще се съпротивлява. — Вида се обърна и погледна към Лорън. — Ще му позволиш ли да използва тялото ти по някакъв начин? На него му харесва да си разкопчава панталоните и да кара жените да го вземат в устата си.

Младата жена щеше да повърне от отвращение. Рязко се обърна и срещна погледа на мъжа на предната седалка.

— Предпочитам да умра! И мога да ти обещаю, че ако си разкопчаеш панталона някъде близо до мен, ще ти е нужен хирург, след като приключи с теб.

— Започвам да я харесвам малко по малко — засмя се Мери. — Забавно ми е да си представям как някой ти отхапва оная работа. — Тя отново се протегна и го оципа по ръката. — Престани да се държиш като извратено копеле! Гледай си пътя и мълчи, освен ако нямаш да кажеш нещо, което не си измислил с патката си.

— Кучка! — изръмжа Марвин. — Престани да ме щипеш! Боли! Светофарът светна зелено и той ядосано натисна газта.

— Недей да се набиваш на очи, идиот такъв! — Тя се обърна и изгледа Лорън. — Наблюдавам те! Стъклата отзад са тъмни, но все пак не се опитвай да привлечеш нечие внимание. Разбра ли? Шофьорът зад нас отговаря за това да се измъкнем безпроблемно. Ако се появят ченгета, той ще направи всичко възможно, за да ги разсее.

— Тя не е глупава — каза 140 и въздъхна. — Знае, че имаш нужда от нея и че ако ти сътрудничи, ще оцелее. — Той погледна към

шофьора. — Трябва да се притесняваш за своите хора.

— Този започва да си отваря устата дяволски много — изпсува Марвин. — Налага се да му припомним къде му е мястото. — Мъжът изведнъж се засмя. — Трябва ли отново да посещавам половинката ти?

— Дяволите да те вземат! — Мери протегна ръка и силно плесна тила на своя човек, щом страховито ръмжене изпълни малкото пространство. — Ти си абсолютен идиот! Наистина ли го предизвикваш в колата? Не искам да умра, когато той скочи върху теб и ти откъсне главата.

— Тя каза, че предпочита да умре, отколкото отново да усети ръцете ти върху тялото си. Ще те убия, ако я нараниш или й направиш нещо друго. Тя е моя!

Лорън видя как яростта изкриви чертите на 140. Той стисна юмруци, а гърдите му се вдигаха и спадаха, сякаш не му достигаше въздух от пристъпа на гняв.

— Той няма да я докосне и с пръст! — закле се Мери, в опит да успокои Вида. — Погрижих се за нещата, когато я задиряше, нали? — Тя се извърна в седалката и погледна 140. — Сега се успокой! Това е заповед. Помниш нашата договорка, нали? Ако правиш каквото ти кажа, нищо няма да се случи на любимата ти. Отсега нататък Марвин ще си държи голямата уста затворена или ще го ошипя на едно далеч по-болезнено място от ръката му.

Откъслечната информация, която Лорън узна за живота на 140, я разгневи толкова много, че ѝ се прииска да се протегне напред и собственоръчно да строши врата на Марвин. Разбира се, нямаше достатъчно сили за това и съжали, че не беше пробола него с ножа за писма. Фактът, че уби човек, бе изтикан дълбоко в съзнанието ѝ. В момента не можеше да се справя и с това. Но колкото повече време прекарваше с двойката отпред, толкова по-оправдана изглеждаше тази смърт.

— Как се казва тя? — прошепна Лорън в опит да разсее Новия вид.

Той обърна студения си поглед към нея и ноздрите му се издуха.

— Моя.

Тя отмина думите му без коментар, тъй като не вярваше, че името на жената беше такава. Погледът на 140 се отклони към

шофьора и Лорън разбра, че този израз на притежание беше насочен към него.

— Тя от котешкия вид ли е като теб, или е от кучешкия като... — за малко щеше да каже името на Рот — моята половинка?

— Тя е примат.

— Ооо! — поколеба се Лорън. — Все още не съм виждала такива.

— Мислех, че си половинка на Нов вид — намръщи се от предната седалка Мери. — Доста примати оцеляха.

Лорън срещна погледа на жената спокойно.

— Да, половинка съм. Но той е от кучешкия вид и всички, които видях в Хоумленд, бяха такива или от котешкия вид.

— Приматите не са често срещани — обади се 140. — Не са създали много от тях. Какво е Хоумленд?

— Млъкни! — рязко каза Мери. — Не му казвай нищо за НСО! Разбра ли, Лорън? Нито дума!

Лорън се изкушаваше да продължи да говори, но 140 поклати глава. Тя затвори уста и стисна зъби. Можеше да се обзаложи, че кучката не иска Вида да знае, че неговите хора са освободени. Това щеше да му даде надежда, че и той може да бъде спасен.

Колата забави ход и зави. Младата жена погледна през прозореца и видя, че вече са в старата част на града, където имаше много затворени предприятия заради икономическата криза. Беше се превърнал в бедняшки квартал, откакто за последно бе идвала тук в началото на двайсетте си години. С навлизането навътре в квартала закованите прозорци станаха обичайна гледка.

— Знаеш ли къде сме?

Лорън срещна изучаващия поглед на Мери и поклати глава.

— В източната част на града. Аз съм агент на недвижими имоти и си познавам обектите. — В действителност се намираха на края на южната част на града, почти извън него.

Този отговор накара другата жена да се усмихне самодоволно.

— Да, определено си познаваш района. — Мери се обърна напред и я игнорира.

Завиха по алея, в края на която имаше стар охранителен портал. Сестрата на Мел го отвори с дистанционно. Порталът изскърца и се разтресе, докато се отваряше, пропускайки колата да мине. Лорън

веднага позна мястото — бивш популярен нощен клуб. Върху разнебитената фасада на „При Джаспър“ сега имаше ново име — на някакъв ресторант, но тя беше сигурна, че именно това е сградата.

Щом колата спря, 140 хвана нежно ръката на Лорън и не я пусна, когато слязоха от автомобила. Той погледна предизвикателно Мери.

— Направих всичко, което ми нареди, и се държах добре с вас. Сега искам да видя половинката си!

Жената скръсти ръце пред гърдите си, вирна брадичка и отвърна на погледа му.

— Така ли? Звучиш ми твърде самоуверено.

— Моля те! — изсумтя Вида и сведе очи към напукания асфалт.

Изглежда това достави удоволствие на кучката и тя отпусна ръце.

— Добре. Заведи пленничката в някоя клетка и може да слезеш долу. Ще се обадя да предупредя за теб.

— Благодаря! — 140 дръпна Лорън. — Ела!

Задната врата беше метална и ръждясала. Марвин я отключи с един от ключовете на ключодържателя и когато я отвори, се чу силно скърцане. Вътре беше тъмно, но Лорън веднага усети мириса на мухъл, прах и застоял въздух. Под краката ѝ подът беше неравен, докато вървяха през онова, което бе останало от кухнята. Остарялото, мръсно и счупено кухненско оборудване показваше, че не е използвано поне от няколко години.

Младата жена се ужаси, когато влязоха в същинската част на клуба, където някога се намиреше дансинга. Прозорците бяха заковани с дъски, а подът — осеян с парчета мазилка от тавана. Няколко счупени маси бяха наредени до изцапаните стени, но онова, което я шокира най-много, бяха петте животински клетки — високи около два метра и половина и приблизително два метра широки. Три от тях бяха заети. Трима мъже Нови видове стояха и я гледаха иззад решетките.

Бяха облечени само с долнища на анцузи и явно имаха нужда от баня. Един от тях изръмжа заплашително и прикова тъмните си очи в Лорън. Всички Видове я гледаха с омраза и от това по гърба ѝ премина хладна тръпка.

— Всичко е наред — увери я 140.

Той я заведе в най-отдалечената от мъжете клетка и я бутна вътре. Подът беше метален, а стените и тавана — направени от дебели метални решетки. 140 затвори вратата и Марвин се приближи с

ключовете. Звукът от превъртането на ключалката проехтя в помещението.

— Върви, 140! Марк те чака. Ако не се държиш както трябва, докато те заключим в клетката на гаджето ти, той има заповед да я убие.

— Знам. — Вида се обърна и тръгна по коридора, който някога водеше към тоалетните, и изчезна от погледа на Лорън.

Марвин се приближи към нея и я зяпна в гърдите.

— Искаш ли да ядеш?

Тя не отговори, но се дръпна колкото може по-далеч от вратата — не че можеше да отиде кой знае колко далеч.

— Ако направиш нещо за мен, ще ти върна услугата.

— Ти си жалък и противен! Разбирам защо на нищожество като теб му е необходимо да заключи една жена и да я заплаши с гладна смърт, за да я накара да докосне грозния ти задник. Не, благодаря! Предпочитам да си изям обувките.

— Шибана кучка! — изплю той. — След няколко дни няма да говориш така.

Лорън му обърна гръб, за да му попречи да зяпа гърдите ѝ, и заоглежда промените в стария клуб. Покривът очевидно течеше, ако се съдеше по съсипаните и пожълтели плоскости, а стените бяха покрити с мръсни петна. Някой беше сложил тапети около закованите прозорци. Част от тях се бяха отлепили, а по краищата им имаше черни петна, вероятно мухълът, заради миризмата на който тя се стараеше да диша през устата.

Тя огледа единствените източници на светлина — крушките в коридорите към кухнята и към тоалетните. Нямаше включени лампи в главната зала. Лорън се съмняваше, че при тези течове те все още работят.

Единственото нещо в нейната клетка беше едно мърляво, свито на топка, одеяло в ъгъла.

— Ще ти позволя да отидеш до тоалетната, ако си разкопчаеш блузата, докато го правиш.

Лорън се обърна и го отряза.

— Предпочитам да се напикая в гащите!

Лицето на мъжа стана яркочервено. Той изсумтя и извади ключовете от джоба си. Младата жена се стегна, когато негодникът

посегна да отключи вратата. Знаеше, че иска да я нарани, но в този момент някой дойде откъм кухнята.

— Остави я на мира, Марвин! — изкрещя Мери. — Господи, наистина си жалък! Довлечи си задника и ела с мен в офиса! Имаме работа за вършене.

Той се поколеба, но Мери се въртна и изчезна нанякъде. Мъжът пусна ключовете обратно в джоба си и тихо ѝ каза:

— Ще пострадаш, кучко! Не се радвай много. Само почакай!

Лорън го гледаше, докато напусна помещението, приемайки заплахата му напълно сериозно. Подлецът беше перверзник. Когато останаха сами, тя се обърна към тримата Нови видове и се уплаши от омразата в очите им. Но те също бяха заключени и не можеха да стигнат до нея.

— Аз съм Лорън.

Никой не ѝ отговори.

Тя хвана решетките и силно ги раздруса, но те се оказаха толкова здрави, колкото изглеждаха. Пое си дълбоко въздух, изпусна го и огледа внимателно всеки един от мъжете. Двама от тях бяха от котешкия вид, а третия имаше очи, много подобни на тези на Рот и Шадоу.

— Защо ме гледате така? Аз също съм заключена и не съм част от тези мерзавци. Аз съм от добрите момчета.

— Ти си жена — намръщи се един от тях.

— Да.

— Не си момче.

Лорън отвори уста, шокирана, че е възприел думите ѝ буквално. Русият с котешките очи помириса въздуха.

— Тя мирише хубаво. Може би искат да правят тестове за размножаване с нея.

— Тестове за размножаване? — Изглежда ги учудено. Разбра, че си мислят, че им е доведена, за да правят секс и реши, че трябва веднага да изясни недоразумението. — Бях отвлечена, за да ме разменят за други хора. Не съм тук, за да участвам в експериментите им.

Тъмнокосият от кучешкия вид изръмжа.

— Искам я! От твърде много време не съм имал жена под себе си.

— Ще стане и още по-дълго, защото това няма да се случи! — намръщи се Лорън. — Надявам се скоро всички ние да бъдем намерени и спасени.

Онзи, който беше запазил мълчание до сега — златокос мъж от котешкия вид, изсъска:

— От кого?

— От НСО. Те ще ме търсят, е, поне един от тях, и когато ме намери, ще освободи и вас.

— Кой е той? Що за странно име е НСО?

— Това е абревиатурата за Организация на Новите видове. — Щом видя неразбирането в погледите им, тя замълча и се сети че вероятно не знаят нищо по този въпрос. Предположи, че никога не са били освобождавани и ѝ стана ясно, защо Мери ѝ беше забранила да говори каквото и да било по темата.

— Вие сте Нови видове — създадени от Мерикъл Индъстрис. Моят народ разбра какво е било направено, проникна в тестовите съоръжения и освободи много като вас. — Тя замълча в очакване на някаква реакция, но лицата им останаха безизразни.

— Те основаха НСО. Вашите хора притежават две големи територии, където живеят, и продължават да търсят Нови видове като вас, които още не са освободени. Надявам се, че ще ни намерят и всички ще бъдем спасени.

— Тя е тук, за да ни дразни — изсумтя русият, обърна ѝ гръб и седна на пода. — Не ѝ обръщайте внимание.

— Това беше грубо от твоя страна, а аз казвам истината. Не знам защо сте тук, но чух достатъчно, за да съм наясно, че тъпаците, които ви държат, са работили за Мерикъл.

— Все още работят за тях — изръмжа тъмнокосият. — А ти си една от тях.

— Не, не съм! Не ме обиждай така. Мерикъл Индъстрис вече не съществува. Компанията беше разобличена и ликвидирана, а всички, които са работели в изследователските отдели и са знаели за тестовите съоръжения, се издирват от закона. Отправени са им сериозни криминални обвинения. Четох, че много от тях вече са в затвора и ще останат там за дълго време.

— Млъкни! Това е лъжа! — изръмжа отново кучешкият Вид.

Той започваше да я ядосва.

— Не ме слушайте, но щом веднъж изляза от тук, ще направя всичко възможно, за да ви пратя помощ. Тогава ще видите, че не лъжа. — Закрачи из тясното пространство на клетката. — Рот ще ме измъкне от тук. — Тя вярваше, че той ще я спаси, дори ако се наложеше да я размени за Мел и помощниците ѝ.

Тъмнокосият отново изръмжа.

— Мисля, че са я довели, за да спечели доверието ни и да ни накара да повярваме на тези лъжи. Няма да бъда мил или нежен, когато я обладавам.

— Достатъчно! — изръмжа златокосият Вид. — Тя е човек и те никога не биха я дали на някой от нас. Забелязахте ли начина, по който 140 се отнасяше с нея? Колко внимателно я докосваше? Внушаваше ни, че тя не е враг. Той знае повече за нея, отколкото ние, а аз не видях гняв в очите му, когато я гледаше. Не знам защо е тук, но не я заплашвайте, докато не разберем повече.

— Една от тях е — изръмжа кучешкият Вид. — Наш враг. Всички те са зли и ни говорят лъжи, за да ни накарат да правим, каквото поискат. Тя има някакъв план.

— Да, планирам да се махна от тук. — Отново отиде до вратата, хвана решетките и ги раздруса. Отчаянието ѝ нарасна. — Ще направя всичко по силите си, за да изпратя НСО да ви спаси.

— Човешки лъжи! — озъби се тъмнокосият.

— Обиждате ме! — Лорън се намръщи и отново разклати вратата, не беше готова да се предаде. Може би щеше да успее да разхлаби ключалката. — Разбирам, че са се отнасяли зле към вас. Не мога да си представя колко сте страдали, но казвам истината. Много от вашите хора бяха освободени, вече не са затворници и веднага, щом им кажа каквото знам, те ще ви намерят.

— Какво означава „свободен“? — Златокосият, който беше започнал да прави клекове в клетката си, я погледна намръщено.

— Това означава, че повече няма да бъдете заключени, никой няма да ви наранява и ние ще бъдем равноправни. — И тя го погледна в отговор.

— Какво означава това?

Лорън се извърна от вратата, за да застане лице в лице с него и въздъхна.

— Означава, че ще имате същите права като мен. Ще бъдем не врагове, а приятели. Никой няма да провежда експерименти с вас. Ще имате истински домове, а не клетки, и повече никога няма да ви се налага да си имате работа с нещастници като тези тук.

Кучешкият Вид изсумтя.

— Сега ще каже, че ще ядем, когато сме гладни, ще можем да се къпем, щом сме мръсни и ще имаме на разположение жена, ако ни се прииска.

— Точно това казвам.

Русият се обърна и я изгледа.

— Колко от нашите хора са част от това НСО?

— Не знам точната бройка, но са стотици.

— Лъжи! — изръмжа той и ѝ обърна гръб.

— Има ли там наши жени? Те били ли са освободени?

Лорън срещна и задържа погледа на златокосия Вид.

— Да. Доколкото чух, те не са толкова многобройни, но моята приятелка се е срещнала с група от тях.

— Къде е уловката? — Тъмнокосият кучешки Вид очевидно беше песимистът на групата. — Всичко си има цена. Какво очакват в замяна на тези привилегии?

— Нищо. Вероятно си мислиш, че там е като тук — заплашват ви с наказания, за да изпълнявате заповеди? Знаем, че държат приятелката на 140, за да го контролират. НСО са вашите хора. Те просто искат да бъдете щастливи.

— Лъжи! — изсъска русият.

Лорън знаеше, че ѝ нямат доверие, че според тях си измисля всичко и затова се отказа. Единственият начин да им докаже, че не лъже, беше да оцелее достатъчно дълго, за да извършат размяната и да каже на Рот за тези Видове. Може би НСО щяха да дойдат, преди Мери да ги е преместила някъде другаде.

ГЛАВА 15

Рот бързо слезе от джипа, уверен, че Брас и Шадоу ще го последват. Слънцето беше залязло. Закъсняха, понеже трафикът се оказа натоварен и той искрено се надяваше, че Лорън не се е отказала да го чака и не си е легнала. Едва удържаше въодушевлението си, че ще я види отново.

На около три метра от вратата усети миризмите и незабавно спря. Пое си шумно въздух, двамата мъже зад него направиха същото. Рот изръмжа. Миризмите идваха от дома на Лорън и той забеляза, че вратата ѝ не е напълно затворена. Втурна се напред, отвори я докрай и изтръпна от ужас.

Брас застана до него и подуши въздуха.

— Трима човешки мъже, една човешка жена и един Нов вид.

— Помирисвате ли това? — изсъска Шадоу. — Мерикъл!

— Да!

Страхът на Рот се увеличи, щом до ноздрите му достигнаха още миризми — на кръв, на разлагаща се плът и смърт. Втурна се вътре, ужасен, че те може да идват от тялото на Лорън, но в тъмнината лежеше мъж. За секунди зрението му се приспособи към мрака, но един от мъжете се сети да включи лампите.

— Лорън! — извика той. Затича се към спалнята ѝ, но щом видя разбитата врата, се закова на място.

Шадоу сложи ръка на рамото му.

— Някой е влязъл с взлом.

Рот прекрачи разпилените по пода книги и изръмжа. Мирисът на Новия вид беше по-осезаем в стаята ѝ. Освен тези две, нямаше други миризми, но разбитата врата на банята се набиваше на очи. Шкафът беше счупен там, където някога е било чекмеджето. За секунди Вида се озова вътре, видя отворения прозорец и бързо скочи върху плота на мивката.

— Човекът е мъртъв — изръмжа Брас.

Болка прониза сърцето на Рот и той се обърна, за да срещне погледа на събрата си.

— Мъжът в коридора. Не Лорън — увери го Брас, след което извади мобилния си и набра някакъв номер. — Обаждам се за помощ.

Рот хвана рамката на прозореца и с усилие се промъкна навън. Следите в тревата му подсказваха какво трябва да се бе случило. Проследи малки отпечатащи от стъпки, следвани от големи, докато стигна до мястото, където мъжът я бе хванал. Нейните стъпки липсваха, а по-големите следи ставаха по-дълбоки заради добавеното тегло.

— Той я е носил — отбеляза Шадоу зад гърба му.

Рот последва стъпките, заобиколи къщата и ги изгуби на алеята към входа. Изтича отново вътре, клекна до мъртвото тяло и започна да го оглежда.

Шадоу хвана ножа за писма, извади го от трупа и помириса дръжката. Вдигна глава и погледна към Рот.

— Лорън е убила този мъж. Явно е била уплашена. Помирисвам страх, който вероятно е предизвикал потене, включително и по дланите ѝ. Затова мога да я усетя по дръжката на ножа.

— Усещаме аромата на непознат мъж. Нов вид — долетя гласът на Брас. — Той мирише на Мерикъл.

— Какво означава това?

Рот се обърна и едва успя да се въздържа да не изръмжи на мъжа от специалния отряд, който ги беше докарал. Явно ги бе последвал вътре. Лорън я нямаше и ѝ се беше наложило да убие човек. В ума на Рот се въртяха ужасяващи мисли и в гърлото му се образува буца, която не му позволи да изрази на глас най-големия си страх — че тя може да е мъртва.

— Тук е имало Нов вид, който мирише на сапуна, даван ни в Мерикъл. Нито един свободен Вид не би го докоснал доброволно. — Шадоу се изправи. — Иди и разпитай съседите дали не са видели нещо. Ако са, доведи ги тук. Искаме да им зададем няколко въпроса.

Мъжът се обърна и излезе. Рот отметна глава и нададе вой. Лорън я нямаше. Изправи се и погледна отново към мъртвеца. Тя го беше убила, а това означаваше, че който и да я е отвлякъл, ще търси отмъщение. Щяха да я убият за наказание.

— Успокой се! — нареди му Шадоу. — Ако не се стегнеш, няма да можеш да ѝ помогнеш.

— Те ще я убият.

— Не знаем със сигурност.

Брас се прокашля, за да привлече вниманието им.

— На дивана има петно от кръв и оставена бележка.

Рот го избута, наведе се над мястото и вдиша дълбоко. Можеше да усети само аромата на Лорън и това със сигурност беше нейната кръв. Петното беше съвсем малко, но това не успокои страховете му, че може да е мъртва.

— Искат да разменят Лорън за хората, които хванахме вчера — каза Брас, след като прочете бележката.

Рот се обърна бавно и го погледна.

— Ще ги разменим!

— Да — кимна Брас. — Ще ти върнем жената.

— Един от нашия вид е последвал Лорън навън, хванал я е и я е носил. Намерихме следите — каза Шадоу. — Не разбирам. Можел е да я остави да избяга, но не го е направил.

— Ще го убия! — закле се Рот.

Шадоу го хвана за ръката, стисна го здраво, но Рот не пожела да се успокои. Не можеше. Лорън беше хваната от служители на Мерикул. Знаеше, че не е в състояние да контролира накъсаното си дишане, но не можеше да се справи с всички емоции, които бушуваха в него. Тя беше в опасност, ранена, и всичките му инстинкти крещяха да направи нещо. Каквото и да е.

— Сър? — Беше шофьорът им, човекът от специалния отряд.

— Да, Тед? — обърна се към него Брас.

— Мъжът, който живее в апартамента на горния етаж, каза, че преди около два часа е видял четирима мъже и една жена да идват тук. Според него един от мъжете е все още вътре, тъй като не го е видял да излиза. — Тед се обърна и погледна към трупа на пода. — Предполагам, че това е той.

Рот опита да се измъкне от хватката на Шадоу. Имаше въпроси към свидетеля, но приятелят му го дръпна достатъчно силно, че да го спре.

— Не! — изръмжа Шадоу. — Успокой се! В това състояние няма да ѝ помогнеш. Дишай дълбоко!

Рот потисна яростта си.

— Оставили са телефонен номер — Брас се обърна към Рот. — Пазете тишина! — Той извади мобилния си, огледа мъжете около себе си и отново прочете бележката. — Тихо! — Набра номера и включи на високоговорител.

— Виждам, че сте получили бележката ми. — Гласът отсреща беше женски. — Тъй като номерът не ми е познат, предполагам, че се обажда половинката на Лорън?

Брас повдигна учудено вежди към Рот, но отговори преди него.

— Да. Кога и къде искате да направим размяната? Не наранявайте Лорън или никога повече няма да видите вашите хора живи.

— Сестра ми жива ли е? — В гласа на жената се усещаха гняв и недоверие. — Искам веднага да говоря с Мел!

— Би трябвало да знаеш, че в момента не съм при нея, но може да се уреди да говорите. Искам да чуя половинката си, за да се уверя, че е жива.

— Това няма да стане, докато не говоря със сестра си. Обади ми се отново, когато си при нея. Кога ще стане това?

— Дай ми един час. Трябва да отида до мястото, където я държат. И тя, и мъжете, които заловихме с нея, са добре. Сегашното ѝ жилище е доста по-удобно, отколкото онези, в които Мерикъл държеше нас.

Жената изсумтя.

— Поне ви уреждахме секс от време на време. Споменавам го, защото Лорън ще научи всичко за този тип експерименти и ще бъде прехвърляна от клетка в клетка, ако не чуя сестра ми след 60 минути. Съмнявам се, че половинката ти ще оцелее, тъй като те не са имали жена от месеци.

След тези думи тя затвори.

— Чу ли това? — изръмжа Брас. — Или блъфира, или държи повече от един от нашите мъже.

— Тя мисли, че Лорън е моя половинка. — Рот искаше това да е истина. — Защо?

— Не знам — поклати глава Брас.

— Трябва веднага да тръгваме, за да стигнем до Хоумленд и да направим това обаждане — каза Рот и тръгна към вратата, но Шадоу

все още го държеше здраво и лесно го дръпна обратно. Рот се обърна и му се озъби. — Пусни ме!

— Не! — пристъпи напред Брас. — Никъде няма да ходим. Тим и вторият екип пътуват насам. Те ще открият всичко за мъртвия човек. Можем да направим конферентен разговор с Хоумленд. Не е необходимо наистина да ходим там, за да позволим на жената да говори със сестра си. — Той замълча за момент. — Там също така могат и да проследят обаждането. Нямаме никакви гаранции, че ще направят размяната на добра воля. Биха могли да убият Лорън просто от злоба.

— Те искат да си върнат хората — напомни Шадоу на всички. — Ще я оставят жива, тъй като това е условието на сделката.

Тим Оберто влезе в апартамента с няколко души от екипа си и бързо прецени ситуацията.

— Уведомиха ме, че Лорън Хендерсън е била отвлечена. — Той погледна към Брас. — Ще се опитаме да я върнем.

Брас му подаде бележката.

— Трябва да уредим конферентен разговор между Хоумленд и похитителите. Искат да говорят с жената, която заловихте вчера. Ще заменят Лорън за онези престъпници. Ще направим каквото искат, за да върнем обратно жената на Рот.

— Но...

— Ще го направим! — каза твърдо Брас и прекъсна възраженията на Тим. — Ще хванем тези чудовища отново. Сестрата на онази жена държи бъдещата половинка на Рот. Наш приоритет е да спасяваме Видове. Лорън е една от нас, защото принадлежи на Рот. Не знам дали твоя човек ни е чул, но тук е имало и мъж Нов вид, който е помогнал за отвличането й.

Тим ахна.

— Защо, по дяволите, един от вашите би предал НСО?

— Той е все още в плен — въздъхна Шадоу. — Миризмата му го показва. Може би са намерили начин да го подчинят или пък не разбира, че Мерикъл са негов враг. Той е...

— Мъртъв! — изръмжа Рот.

— Объркан — поправи го намръщено Шадоу. — Не познава друг живот.

— Да, объркан — кимна Брас и изгледа Рот. — Ако нарочно ѝ е навредил, ще го признаят за негоден.

— Негоден? — попита Тим.

— Няма значение. Да кажем, че ако го признаят за такъв, повече няма да бъде заплаха за никого.

— Ние имаме същото за негодни хора — кимна Тим. — Наричат го „смъртна присъда“ и в някой случай съм напълно съгласен с нея.

— Трябва да се върнем в щаба и да проведем това обаждане. Колкото по-бързо направим размяната, толкова по-добре. — Брас се обърна към Рот. — Знам, че може би ти е трудно, но знай, че ще направим всичко възможно.

— Искам да съм там! — настоя Рот.

— Само ако се успокоиш.

— Ще направя всичко, което е необходимо! — закле се той и задържа погледа на Брас, за да му покаже, че е искрен.

— Проверете мъртвото копеле — нареди Тим на един от хората си. — Искам да знам всичко за него, включително от къде за последно си е купил презервативи и с кого ги е използвал. Обадете ми се веднага, щом имате някаква информация и повикайте някой да почисти тук. Не искаме този случай да се появи във вечерните новини.

— Да, сър! — козирува мъжът и ги заобиколи, за да отиде до тялото.

* * *

В джипа Шадоу седна до Рот и го потупа по рамото.

— Ще я намерим!

— Страх ме е!

— Знам.

— Може би страда или е ранена, или е мъртва. Онази жена може да лъже.

— Ние държим сестра ѝ. Хората се грижат за семействата си. Ако им е полезна, няма да рискуват и да я убият. Знаем как действа Мерикъл.

Вълни от гняв заляха Рот.

— Да. Те лъжат и не трябва да им се вярва.

— Ние имаме нещо, което искат. Лорън им е нужна.

Това трябваше да го успокои, защото нищо друго не можеше да се направи. Тогава друг страх обзе душата му.

— Ако оцелее след това, Лорън няма да иска да има нищо общо с мен. Познанството ѝ с мен я изложи на опасност.

— Ще се справим с това, когато му дойде времето. — Шадоу замълча. — Тя щеше да избяга, ако те нямаха един от нашите да им помага. Умна е и е убила човек, за да спаси живота си. Тя е силна, Рот. Има борбен дух. Трябва да се надяваме, че планът ни ще успее.

* * *

Лорън беше уплашена, изтощена и гладна. Някой бе изгасил лампите и в двата коридора, слънцето бе залязло и в залата беше тъмно като в рог. Странни шумове я стряскаха, както се беше свила на пода в центъра на клетката, твърде уплашена, че Марвин ще се опита да я докосне, ако се приближи към решетките. С всяка минута ставаше все по-студено.

В никакъв случай нямаше да вземе одеялото в ъгъла. То миришеше на прах, пот и мръсотия. Отчаяно се нуждаеше от тоалетна. Дочу се още един звук, но той не идваше от мъжете в клетките. Тя се сви още повече.

— От какво се страхуваш? — попита недружелюбният кучешки Вид.

— Не виждам нищо. Откъде идват тези звуци?

— Това са плъхове. Те са далеч от теб, а и обикновено не ни закачат.

По дяволите! Не искам да знам това.

— Страхотно! Бих искала аз да хапна нещо, а не да вляза в менюто на някакви гризачи. Моля те, кажи ми, че не са много големи!

Тя си ги представи с размерите на котка и потрепери.

— Момчета, как ходите до тоалетна?

Той не отговори веднага.

— Казваме им и те ни носят кофа.

Ууу! Не искаше да го прави, но беше достатъчно отчаяна.

Вида обаче изръмжа.

— Ние сме мъже и за нас е лесно. На твое място аз не бих им извикал. Онзи вероятно ще те накара да си съблечеш блузата, за да ти позволи да излезеш от клетката. Използвай одеялото в ъгъла, щом като отказваш да се завиваш с него. След това го хвърли извън клетката.

Един плъх изцвърча силно, когато някой включи осветлението в коридора към тоалетните. Появи се Мери с мобилен телефон в ръка. Лорън се учуди, когато кучката спря пред нейната клетка.

— Ето я! Говори с тях и внимавай какво им казваш!

— Ало?

— Лорън? — Това беше прекрасният глас на Рот. — Добре ли си?

— Да, добре съм, Рот.

— Някой нарани ли те?

— Не, но съм заключена в клетка.

Тя чу ръмженето му.

— Ще те освободя, независимо какво ще ми струва! Вярвай ми!

— Вярвам ти! — По лицето ѝ се стичаха горещи сълзи и тя отвори уста да му каже, че го обича, в случай, че никога повече не ѝ се отдаде подобна възможност, но Мери дръпна телефона към себе си и се отдалечи на няколко метра.

— Много трогателно! — изсумтя тя. — Вече чу, че е жива и здрава. Имаш доказателството, което поиска. А сега по-добре направи каквото ти кажа, ако искаш да си остане невредима. Срещата ще бъде в пет сутринта на място, което ще разберете малко преди това. Няма да ви дам време да ми заложите капан и ако опитате, гаджето ти умира. Увери се, че сестра ми и всичките ѝ хора са там или приятелката ти ще получи куршум в челото.

От отговора му Мери пребледня.

— Казах, че ще се срещнем в пет. Не ме заплашвай, животно! Ако всичко мине гладко, ще си я получиш обратно. — Тя прекъсна връзката и се обърна към Лорън.

— Твоето животно има нужда от каишка. Ето какво става, когато им позволиш да си мислят, че са хора.

— Те са такива! — Лорън хвана решетките и се изправи, но краката ѝ бяха схванати от седенето на студения твърд под. — Може ли да използвам тоалетната?

— Марк?

Непознат мъж се появи по коридора. Той не беше толкова едър като биячите, които бяха дошли в жилището ѝ. Умореното изражение и увисналите рамене му придаваха изтощен вид.

— Викаш ли ме?

— Отключи вратата и я заведи до тоалетната!

Той извади ключове, приближи се и погледна предпазливо Лорън.

— Не ми създавай проблеми!

— Просто искам да отида до тоалетната.

Мъжът отвори вратата и Лорън тръгна бавно, защото не искаше да им даде причина да я наранят. Докато вървеше, забеляза, че Мери се обажда на някой друг.

— Насам! — посочи Марк. — Близо е и трябва да оставиш вратата отворена, но аз няма да те гледам.

— Съгласиха се на условията ми — казваше Мери на някого. — Ще дадат исканата сума.

Коридорът беше дълъг и освен тези към дамската и мъжката тоалетна, имаше още няколко врати, които Лорън не знаеше накъде водят. На всичките имаше катинари.

Мъжът се обърна с гръб и блокира изхода от тоалетната. Тя влезе в една кабинка, която отдавна не беше чистена и нямаше врата, и бързо си свърши работата. Марк погледна към нея, щом пусна водата, за да измие лицето си и да почисти с пръст зъбите си. След това Лорън отиде при него.

Той се поколеба, понечи да каже нещо, но в този момент към тях долетя викът на Мери.

— Защо се бавиш толкова? Побързай!

— Тръгвай! — каза Марк и се дръпна от вратата, за да ѝ позволи да мине.

Мери я хвана за ръката в секундата, в която влезе в голямата зала, и я бутна обратно в клетката. Мъжът заключи вратата.

— Доведи 140! — нареди му Мери.

Той бързо тръгна, очевидно уплашен от шефката си. Тя сложи ръце на кръста си и огледа Лорън.

— Наистина ли вярваш, че са хора?

— Да.

— Те не са нищо повече от животни, които могат да говорят. Харесва ли ти да се чукаш с един от тях? Какво е чувството? Аз никога не бих им се доверила толкова много, без да се страхувам, че няма да ми счупят врата.

Лорън се поколеба, но не можа да се въздържи и ѝ отговори.

— След като те срещнах, бих казала, че страховете ти са основателни.

Мери изкриви ядосано устни.

— Никога няма да позволя на някое животно да си завре пениса в мен! Имам си принципи. Не съм трътлеста блондинка с кофти коса, която е толкова отчаяна, че би позволила на всеки да я чука. Предполагам, че с тези килограми не можеш да си позволиш лукса да избираш. Просто се радваш, когато някой прояви желание да те опъне.

Гневът ѝ пламна, но Лорън стисна зъби. Може и да имаше някой и друг килограм отгоре, но поне не беше луда, зла кучка. Беше я яд, че не може да отговори, но предпочиташе да остане жива.

— Дори те — посочи Мери към тримата затворени Вида и погледна насмешливо Лорън. — Вероятно биха чукали и баба ми, ако я вкарам в клетките им. Жалка си, след като си се свързала с един от тях. Никой друг не го е искал, само ти си го харесала. Колко тъжно!

Беше достатъчно лошо, че тази жена я обиждаше, но сега намеси и Рот в обидите. Лорън сграбчи решетката и пристъпи още по-близо.

— Рот е дяволски секси! Искаш ли да знаеш какво е да бъдеш с него? Това е най-добрият секс, който някога съм имала. Кара ме да крещя и да забравя всичко. Той ме докосва така, както никой друг мъж не го е правил, обожаваше ме и се обзалагам, че никога никой не е бил готов да направи нещо подобно за теб. Може да не съм красива или с тяло на манекен, но ти, мадам, си безсърдечна, студена кучка, която никой мъж не би могъл да обича!

В очите на жената проблесна гняв, но в този момент Марк се върна с високия, намръщен 140. Мери се обърна, отстъпи назад и посочи към Лорън.

— Заклучи го в нейната клетка! Тя обича да си прекарва времето с животни.

Марк се поколеба, но отиде до вратата, отвори я и погледна Вида.

— Влизай!

— Не! — отказа той.

— Влизай вътре! — каза рязко Мери. — Марвин пази приятелката ти. Колкото повече се бавиш, толкова по-дълго той е при нея. Знаеш колко е извратен.

Вида изръмжа и влезе в клетката. Марк я заключи и се отдалечи. След това погледна Мери.

— Как мина?

— Животното се закле, че ще направим размяната. Мел звучеше уплашено, но е добре и спомена, че ще я съдят според Закона на Новите видове.

— Каква е разликата? — Марк изглеждаше нервен.

— Тъй като те са я арестували, тя попада под тяхна юрисдикция. Проклетите животни могат да я убият, ако искат.

— Мамка му! — изсъска мъжът. — Искаш да кажеш, че могат да ни убият?

— Да. Мразя тези шибани животни! — Мери погледна към четирите Нови вида. — Всичките! Имам нужда от питие. Ти остани тук и ги наблюдавай. Разбра ли? Ще се върна след няколко часа.

— Добре. — Марк не изглеждаше щастлив.

Мери изфуча и изчезна по коридора. Някъде се затръшна врата и в голямата зала настъпи абсолютна тишина. Марк не помръдваше от мястото си. Най-накрая се обърна и погледна Лорън. Изглежда искаше да каже нещо, но се отказа и се извъртя към 140.

— Ще донеса храната. — След което излезе бързо от помещението.

Лорън беше заключена в една клетка със 140. Той се обърна, бавно я огледа, помириша я и напрегнатото му тялото бързо се отпусна.

— Марвин не те е докоснал. Това е добре. — Той замълча. — Усецам страха ти, но няма да те нараня.

— Благодаря ти!

Той кимна и се обърна към другите Видове.

— Вие как сте?

— Как мислиш, че сме? — намръщи се русият. — Как е половинката ти? По-добре ли е?

— Не — поклати глава 140. — Все още е твърде слаба.

— Какво се е случило с нея?

140 погледна към Лорън.

— Теб какво те интересува?

Тя потръпна от омразата в очите му.

— Аз не съм враг.

Той си пое дълбоко въздух и малко се успокои.

— Не си. Знам това. Ти си с един от нашите. Разкажи ми за него!

— Той е малко по-висок от теб и работи с група хора, които търсят все още не спасени Нови видове. Преследват задници, като тези, които ни държат в момента.

— Казваше истината, когато ни разказа за НСО, нали? — попита тъмнокосият Вид.

Лорън срещна погледа му.

— Да. Всичко, което ви казах, е вярно. Когато Рот и екипът, с който работи, открият това място, те ще ни спасят. Ще ви отведат в територията на НСО и вие ще сте свободни.

— Разкажи ни за тях! — помоли я 140.

Младата жена им разказа всичко, което беше чела или видяла по време на краткото си посещение в Хоумленд. Те я слушаха и често в очите им се забелязваше шок. Най-накрая разказът ѝ свърши. Не им каза само, че знае къде се намират, в случай че Мери или някой от хората ѝ могат да я чуят. Страхуваше се, че може да преместят Новите видове на друго място.

— Когато изляза от тук, ще им разкажа за вас и те ще ви намерят! — Това беше обещание.

— Наистина има надежда, че ще дойдат за нас, нали? — въздъхна 140. — Да живеем в мир с такива като нас, далеч от враговете ни?

— Да. Споменах ви за враждебно настроените групи, нали? Не са много, но са досадни. Повечето хора са добри, не като тези малоумници. И те като мен са ужасени от действията на Мерикъл.

Прозвучаха стъпки и Марк се появи, носейки няколко найлонови торбички. Спря до една от клетките.

— Отдалечи се! — нареди на златокосия Нов вид.

Вида отиде в далечния край на малкото пространство. Марк се протегна през решетките и пусна една торбичка, след което направи същото и при другите два Вида. Последно спря пред клетката на Лорън. Тя не помръдна, но 140 се долепи до другия край. Мъжът пусна в клетката две торбички и се отдалечи, с поглед вперен в Лорън.

— Казаха ми, че се срещаш с един от Новите видове. Вярно ли е?

— Да. И ти ли ще ме обиждаш?

Той се огледа и сниши глас, когато отново се обърна към нея.

— Искам да склуча сделка. Когато излезеш от тук, ще говориш ли с приятеля си за мен? Ще им дам адреса на това място в замяна на един милион долара, пълен имунитет срещу всички престъпления и безопасно излизане от страната. Не знаех, че те имат собствена правосъдна система. Имат право да уговарят подобни сделки, нали? Никога не съм се съгласявал с всичко това, но ако не изпълнявам заповедите на Мери, ще ме убият. Имах две възможности: да ме арестуват като служител на Мерикъл или да тръгна с тях.

Лорън прехапа устни, мозъкът ѝ работеше на пълни обороти и у нея се породиха надежди.

— За да се съгласят с условията ти, ще искат живи всичките Нови видове.

— Имаме четирима мъже и една жена. Мери и сестра ѝ работеха в едно от изследователските съоръжения. След като беше издадена заповедта за обиск, им помогнахме да избягат с тези петимата. Всички мислехме, че няма да се получи, но се излъгахме. Мери просто искаше да предпази проучването си, но сега всичко отиде по дяволите. Нашето място беше разкрито. Вероятно полицията ни издирва и аз не мога дори да се обадя на родителите си или на сестра ми. Писна ми да живея в тази дупка и да ме третират като боклук! Просто искам да си получа обратно живота.

Лорън въобще не изпитваше съчувствие към него, но мъжът беше отчаян и тя щеше да се възползва от това. Копелето продължаваше да работи за Мерикъл и държеше в плен Нови видове.

— Аз съм половинка на един от тях — излъга го тя. — Мога да договоря сделка с теб и те ще я приемат.

Погледът му се изпълни с надежда.

— Наистина ли?

— Разбира се! — блъфира Лорън. — Един милион долара, имунитет и хеликоптер до най-близката граница са цената за живота на петимата Нови видове. Знаем, че ще се съгласят.

— Добре — кимна мъжът. — Как ще го направим? Ако някой тук разбере, ще ме убият.

— Имаш ли телефон?

— Да, но се страхувам да ти го дам. Могат да проследят обаждането. Не съм глупав.

Умът ѝ работеше бързо.

— Нужни са поне три минути, за да се проследи обаждането.

— Чувал съм за това, да.

Тя нямаше представа дали е истина, а и не я интересуваше, защото трябваше да предаде едно съобщение.

— Обади се в Хоумленд, задръж разговора под три минути и им кажи, че знаеш къде държат пет Нови вида. Изброй условията си и им предай, че аз съм сключила сделка с теб. Името ми е Лорън Хендерсън.

— Тя замълча за малко. — Кажи им, че кодовата ми дума е „При Джаспър“. Това ще е доказателството, че наистина си говорил с мен и не ги лъжеш.

— Кодова дума?

— Нали знаеш как родителите учат децата си да им казват някоя кодова дума в случай на спешност? Новите видове използват същата система и моята дума е „При Джаспър“.

Марк крачеше насам-натам, докато обмисляше предложението и накрая кимна.

— Добре! Мери ще отсъства няколко часа, момчетата след малко ще си идат и аз ще имам достъп до офиса. Там държат мобилните телефони. Да се обадя в Хоумленд, така ли?

— Да. Обади им се!

Мъжът си тръгна и Лорън започна да се моли той да направи това обаждане и някой да разбере тайното ѝ съобщение. Беше изстрел в тъмното, но с Рот работеха и доста хора. Някой от тях можеше да си спомни за „При Джаспър“. Някога този клуб беше популярен.

— Истината ли му каза? — привлече вниманието ѝ 140. — НСО ще се съгласят ли на подобна сделка?

— Те ще направят всичко, за да ви освободят.

— Харесвам те! — усмихна се Вида.

ГЛАВА 16

Рот крачеше напред-назад, твърде разтревожен за Лорън, за да заспи. Чу тичащи стъпки по коридора и се обърна тъкмо в момента, в който вратата се отвори. В стаята нахлу Шадоу.

— Веднага ела с мен! — каза му той и излетя обратно навън.

Миг по-късно Рот го последва, ужасен, че се е случило нещо лошо. НСО го бяха уверили, че ще се съгласят с всички искания от страна на похитителите, за да спасят Лорън, но на хората не можеше да се има доверие. Може би бяха променили условията.

Шадоу се спусна по коридора и спря във всекидневната на щаба. Рот застана до него. Тим и няколко члена на отряда стояха около масата, където Брас сочеше към телефона, който бяха прокарали в стаята.

— Ще го направим! — От апарата се чу гласът на Джъстис Норт. — Тази жена е много умна. Знаем, че държат петима Нови видове и сега имаме възможност да ги освободим.

— Той говори за Лорън — прошепна Шадоу.

Рот беше объркан и понечи да попита за какво става дума, но Брас даде знак да пазят тишина.

— Имаш ли възможност да набавиш толкова пари? — въздъхна Тим. — Този човек ги иска до няколко часа.

— Това не е проблем — отговори Джъстис.

— Размяната ще бъде посред нощ — остана скептичен Тим. — Откъде ще намерите толкова пари? Банките вече са затворени.

Джъстис и Брас се засмяха. Тим поклати глава. Рот се чудеше какво става и защо се провеждаше среща, на която обсъждат Лорън. Направи му впечатление, че споменаха среща, която ще се състои преди зазоряване, а размяната вече включва и петима Нови видове.

— Кое е толкова смешно? — Тим удари с ръка по масата. — Какво не ми казвате?

Брас прочисти гърлото си.

— Лорън спаси Рот, когато екипът ми беше заловен и се е обадила в Хоумленд за помощ. Един от нашите мъже, който ѝ вдигнал, я уведоми, че могат много бързо да проследят входящите повиквания. Не ѝ повярвал, че при нея има Нов вид в безсъзнание, и я обвинил, че е една от онези, които ни преследват. За да докаже твърдението си, бързо ѝ продиктувал адреса, където се намира. Лорън е убедила един от похитителите да се свърже директно с Хоумленд.

— Тя е запомнила това и се е надявала, че ще можем да проследим обаждането — включи се в разговора Джъстис. — Направила е и нещо повече, за да е сигурна, че ще можем да определим местоположението им.

— Просто е нужно малко повече време, за да се проследи сигнала на мобилен телефон, какъвто е използвал човекът, за да заяви исканията си, но ние разполагаме с най-добрата техника, която съществува. Успяхме да засечем клетката, от която е дошло позвъняването. — Брас се усмихна. — Кажете им, Джъстис!

— Човекът се обади и обясни каква сделка е сключил с Лорън. Тя не просто го е убедила да ни се обади, но и го е уверила, че ще се съгласим на всяка договорка, която е направила с него. За да го докаже, той ни каза нейната специална кодова дума, дадена ѝ от нас при случай на спешност. — Джъстис се засмя. — Каквато всъщност нямаме и това ни наведе на мисълта, че вероятно ни праща някакво съобщение.

Нов глас прозвуча от телефона.

— Говори Тайгър. Веднага се обадох на местните власти в района на телефонната клетка и ги разпитах дали кодовата дума на Лорън означава нещо. Накарах ги да включат всички детективи, които да търсят информация и веднага щом им казахме думата, един от тях си спомни някакъв нощен клуб. Кодът ѝ беше „При Джаспър“ и знаете ли как е било името на клуба?

— „При Джаспър“ — усмихна се Тим.

— Точно така! — засмя се отново Джъстис. — Бил е превърнат в ресторант, но в следствие е затворен. Според полицията сградата не се използва от няколко години, но те бяха така добри да проверят дали електричеството и водоподаването са спрени. Някой плаща, за да има светлина там.

Тим рязко се изправи и за малко щеше да преобърне стола си.

— Веднага ще подготвя екип. Ще щурмуваме сградата. — Той бързо огледа своите хора. — Проверете дали ще намерите архитектурните планове и искам актуални сателитни снимки.

— Да, сър! — каза единият и бързо излезе, за да изпълни заповедта.

— Там ли е Рот?

Рот пристъпи по-близо до масата с телефона.

— Тук съм, Джъстис.

— Твоята половинка е много умна. Трябва да се гордееш с нея.

— Горд съм. — Той замълча. — Просто искам да се върне невредима. Няма ли да е по-безопасно да им дадем каквото искат за нея, вместо да нахлуваме в сградата? — Той се обърна към Шадоу и в очите му прочете същите притеснения като неговите.

Възцари се тишина, която се проточи, докато Брас не я наруши.

— Разпитахме човешката жена Мел. Тя е психически нестабилна и се страхуваме, че сестра ѝ може да е още по-зле. Нямаме гаранция, че ще удържи на думата си, Рот. Мислим, че това е най-доброто решение. Ще ги атакуваме бързо и от всички страни. Джъстис изпраща два хеликоптера с подкрепление от нашите хора. Ще проведем съвместна операция.

— Безопасността ѝ, както и тази на нашите хора там, са от първостепенна важност! — обеща му Джъстис. — Искаме да приберем всички вкъщи. Имаме двама човека, които опитват да сключат сделка с нас, но това, че искат различни неща, показва, че не знаят един за друг. Може да разберат че единият от тях е предател и да убият твоята Лорън. Това би им дало и време да преместят нашите на друго място преди изгрев. Обмислили сме всичко до най-малките подробности.

— Добре — съгласи се Рот. — Ще бъда там. — Той се напрегна. — Настоявам!

Брас стисна рамото му.

— Съгласни сме, че трябва да бъдеш в единия от екипите, но е наложително да запазиш самообладание. Разбираш ли? Един знак, че си на път да изгубиш контрол и си вън от операцията.

— Кога тръгваме? — Искаше му се да е веднага.

— Ще бъдем готови след час — каза Джъстис. — Хеликоптерите ще кацнат при вас до 15 минути, което ще даде време на Тим да

планира операцията. Не искаме да нахлуем без предварителен план. Ще го направим бързо, но ефективно.

Рот не изглеждаше щастлив от забавянето, но кимна.

— Съгласен съм!

* * *

Лорън наблюдаваше как мъжете ядат и се опитваше да скрие своето отвращение. Храната им не беше сготвена — просто парчета сурово месо. Когато 140 ѝ предложи малко, тя отказа.

— Имаш нужда от сили.

— Не мога да ям това — призна тя. — Съвсем сериозно! Става ми лошо само като го гледам.

Той се намръщи, но със зъби откъсна малко парче и ѝ го подаде.

— Само едно.

Младата жена го взе и бързо го лапна. Металният вкус на студена кръв беше отвратителен, а и месото беше жилаво. Отне ѝ известно време, но все пак успя да преглътне.

— Изяж още едно.

— Не. Не мога повече. Повярвай ми! Не искам да видиш как ще го повърна. — Стомахът ѝ вече се бунтуваше. — Мога да изчакам до закуска. — *Дано до тогава вече съм вън от тук.*

140 въздъхна, като че ли беше малко разочарован, но не започна да спори с нея. Той раздели нейната храна на четири и я раздаде на другите Видове. Те не проговориха, дори когато свършиха с бързата си вечеря и Лорън се облегна на стената на клетката. Беше уморена и имаше чувството, че е минало доста време.

Вниманието ѝ бе привлечено от стъпките на Марк, който влезе в голямата зала. Той спря на около два метра от клетката ѝ.

— Обадох им се и те приеха сделката. В момента уреждат документите за имунитета ми и набавят парите. — Мъжът изпъчи гърди. — Казах им, че настоявам всичко да е черно на бяло, за да имам доказателство. Според тях всичко ще е готово до три часа. Аз ще си тръгна от тук и ще им дам адреса, след което те ще дойдат и ще ви освободят. — Той извади малък фотоапарат и го размаха към клетките. — Доказателството, че сте живи и сте добре.

— Всички ли сме включени в сделката? — Това беше основното притеснение на Лорън.

— Да. Ти, тези тук и жената в мазето.

Тя хвърли бърз поглед към 140, който изглеждаше облекчен, че и неговата половинка е включена. Не можеше да го вини. Беше ѝ казал, че тя е болна и Лорън се надяваше да е нещо, което един добър медицински персонал ще може да излекува. НСО щяха да се уверят, че тя ще получи най-добрите лекари. Новите видове се грижеха добре за своите.

— Отивам да си стягам багажа — информира ги Марк. — Трябва да реша къде искам да живея.

Когато излезе и изгаси светлините, Лорън си пожела да не го беше правил. Копелето си беше уредило сделка и вече не се интересуваше какво ще се случи с тях. Искрено се надяваше, че поне се е сетил да каже на НСО кодовата ѝ дума. Дано те са я проверили някъде или са се обадили на Аманда и са разбрали, че става въпрос за стар клуб. Със сигурност приятелката ѝ щеше да си го спомни.

Рот беше умен, щеше да разбере, че му е изпратила съобщение. Вярваше му безусловно. Лорън изгуби представа за времето, не знаеше дали е ранна вечер, или посред нощ. Можеше само да стои и да чака в тъмнината. Гадост!

— Студено ли ти е? — стресна я гласът на 140.

— Добре съм. Малко ми е хладно, но няма да докосна онова одеяло. Смърди и кой знае къде е било, или какво са правили с него.

— Наистина — засмя се той. — Ела тук, аз ще те стопля.

— Не, благодаря!

— Имам половинка. Няма да опитам да се чифтосам с теб.

— Със сигурност няма. Имам си приятел и го обичам. Без да се обиждаш.

— Ела! Ще те прегърна. Телесната ни температура е по-висока от вашата.

— И няма да ме докосваш сексуално? — поколеба се тя.

— Не. Казах ти, че имам половинка.

— Какво означава това?

— Не желая друга жена. Искам да се чифтосвам само с моята.

Отново тази дума — чифтосване. Младата жена се поколеба, но кимна.

— Добре. Къде си? Не виждам нищо.

Изведнъж талията ѝ беше обхваната от големи, нежни ръце. Лорън можа само да ахне, когато Вида я придърпа към себе си, положи я да легне и мушна ръка под главата ѝ. С другата си ръка я обгърна здраво и я притисна до тялото си. Озова се в обятията на един непознат. 140 просто я държеше, без ненужни глупости, а тялото му излъчваше приятна топлина. Тя се отпусна.

— Благодаря! Наистина си топъл.

Той намести главата ѝ под брадичката си.

— Премръзнала си. Температурата на тялото ти е по-ниска, отколкото беше днес.

— Забелязал си това?

— Забелязвам всичко. Така съм устроен.

— Сами ли сме? Само с другите Нови видове?

Той вдигна глава.

— Да.

— Всички ли ме чувате, ако шепна?

— Да. — Той се напрегна. — Защо?

— Може ли някой друг да ме чуе? Знаеш ли дали имат микрофони, или камери?

— Нямаат такива неща, а ако някой от тях е наблизо, аз ще усетя миризмата му. — 140 говореше уверено.

— Измавих онзи мъж да се обади на НСО — прошепна тя. — Надявам се, че скоро ще изпратят помощ. В Хоумленд проследяват всички входящи повиквания и вероятно вече знаят къде сме. Ще дойдат и ще ни спасят преди договорената размяна. Не искам никой от вас да се тревожи, ако това стане.

Ръката около кръста ѝ се стегна, стисна я почти болезнено.

— Те ще ни убият ли?

Лорън знаеше, че пита за него, половинката му и останалите трима Видове.

— Не. Те са ваши хора, 140. Ще ви спасят. Те работят с човеци и не искам никой от вас да се стряска, ако се появят.

Той отпусна хватката си.

— Не смея да се надявам, че ще бъда свободен.

Времето като че ли се проточи до безкрай. Напрегнатият ден си каза думата и Лорън се прозя. Въпреки че 140 не беше Рот, в

тъмнината той ѝ напомняше за мъжа, когото обичаше. Тя не се боеше да се надява. *Ще се измъкна от тук и скоро ще видя Рот.*

* * *

Рот искаше незабавно да влезе в тъмната сграда, но Брас го хвана за ръка и поклати отрицателно глава.

— Почакай! Хората заемат позиции. За да избегнем жертви, трябва да направим всичко както трябва — да нападнем от всички страни едновременно и бързо да установим контрол. Инфрачервената камера показва точка с по-ниска температура в близост до тези с висока. Това означава човек.

Тим погледна таблета в ръцете си.

— Намерихме я — каза той. Изглеждаше мрачен, когато вдигна поглед, за да потърси някой от групата, събрана около него.

На Рот не му хареса съжалението, което се четеше в погледа на човека. Ръководителят на отряда се наведе отново над екрана.

— Какво не е наред, Тим? — попита Брас. — Кажете ни!

— Не засякохме веднага топлинният сигнал на Лорън Хендерсън, защото е покрит от друг. Тя е с един от вашите и лежат един до друг. Той е плътно зад нея. Тя е по-дребна от него и в началото изглеждаше като че ли изображението е размазано, но променихме ъгъла и образът се изясни. Те лежат здраво притиснати един до друг.

Рот побесня.

— Принудили са я да се чифтоса с един от мъжете!

Когато понечи да се втурне да я спасява, Шадоу го хвана за другата ръка. Брас затегна своята хватка и двамата успяха да го удържат.

— Не знаеш със сигурност — изръмжа Шадоу. — Успокой се!

— Успокой се или напусни! — съгласи се и Брас.

Рот пое дълбоко дъх, за да възвърне контрола над гнева си. После кимна рязко, за да покаже, че се е справил.

— Трябва да влезем там!

— Ще изчакаме, докато по-бледите точки се отдалечат от ярките. Може да са въоръжени. Проблемът е, че трябва да приберем човек, който е в непосредствена близост до Вид. — Тим докосна

екрана на устройството и го обърна, за да може всички да виждат. — Това са плановете на сградата. Има малко мазе, където държат един от вашите. — Той почука по екрана. — Човекът е твърде близо. По-трудно е да разчетем топлинните сигнали под земята, но имаме един тук и още един ето тук — посочи той.

— Трябва да им отвлечем вниманието — предложи Брас.

— За това си мислех и аз. Ще оставим единия джип на паркинга отзад. Ще задействаме алармата му и така ще накараме хората да излязат да проверят каква е причината за шума. Ако се хванат, ще можем лесно да проникнем вътре.

— Направете го! — настоя Рот, нетърпелив да влезе и да намери Лорън.

Тим почука слушалката в ухото си.

— Трей?

Всички в екипа имаха такива слушалки, по които да комуникират и чува отговора на мъжа.

— Да?

Тим бързо го запозна с плана.

— Всички да се подготвят, действаме по моя команда. Влизаме едновременно, без закъснение и помнете — там има пет жертви. Предполагаме, че четиримата Нови видове никога не са били свободни, така че изчакайте помощ от Видовете, преди да ги освободите, освен ако не забележите опасност за тях. — Той свали ръка от слушалката си и погледна Брас. — Твоят екип готов ли е?

— Готови сме да се бием за свободата на Новите видове. — Той се обърна към Рот. — И за техните половинки.

— Какво ще стане, ако възникне опасност? — Рот дори не искаше да си мисли за вероятността някой да е заложил експлозиви или да е взел други подобни мерки, за да не бъдат освободени Видовете. — Няма да ги оставим, нали? — Той нямаше намерение да оставя Лорън.

— Ако са ни заложили капан, ще действаме на принципа „вземай и бягай“ — намръщи се Тим и погледна към Брас. — Сигурен ли си, че той ще се справи? Твърде е лично за него.

— Такова е за всички ни. Там има и Видове. Той има право да опита да спаси половинката си.

— По дяволите! — въздъхна Тим. — Не мисля, че това е добра идея. Всички трябва да са с ясна мисъл.

Брас пусна ръката на Рот и се наведе, докато носовете им почти се допряха.

— Отиваш за твоята половинка. Не наранявай мъжа с нея, Рот! Разбра ли ме? Не знаем със сигурност какво се е случило и докато не го разберем, искам да ми се закълнеш, че няма да го нараниш. Ако ѝ е причинил болка без основателна причина, ти давам думата си, че лично аз ще те заключа насаме с него.

— Кълна се! — За Рот беше трудно да обещае подобно нещо, но в момента най-важното беше Лорън.

Тим се протегна към слушалката си.

— Задействайте алармата! Всички в готовност за атака по мой сигнал. Следвайте проклетия план.

Страх завладя Рот и сърцето му ускори ритъма си. Закле се пред себе си, че ще помогне на Лорън да преодолее всички ужаси, през които е преминала. Заедно щяха да се справят с всичко, само да се върнеше жива при него.

ГЛАВА 17

Някъде наблизко прозвуча аларма на кола и събуди Лорън. Тя се напрегна, все още не осъзнавайки напълно къде се намира, но здравата прегръдка на 140 бързо я върна в реалността. Беше заключена в една клетка с него, лежеше на ръката му, а звукът, който чуваше, беше нещо обичайно.

— Всичко е наред! — успокои я той. — Понякога чуваме такива звуци.

— Автомобилна аларма — подсказа му тя. — Напоследък като че ли всички имат такива. Предполагам, че навън е ветровито или някоя котка е скочила върху капака. Моят Тайгър го прави доста често.

— Тайгър?

— Домашният ми любимец.

— Стопли ли се?

— Да. Благодаря ти! — Той я държеше на топло, правейки спането в ограниченото пространство на клетката по-поносимо, и Лорън затвори очи, готова да заспи отново.

Изведнъж 140 изръмжа, напрегна се и вдигна глава.

— Какво става? Да не видя някой плъх?

— Не. Подушвам хора.

— Аз също — изсъска един от останалите Видове.

— Непознати — изръмжа друг.

— Слава богу! — Зарадвана, Лорън опита да се измъкне от прегръдката на 140, но той не й позволи. — Пусни ме да стана! Кавалерията пристигна.

— Кой? — 140 не я пускаше.

— НСО. Намерили са ни, получили са съобщението ми и са го разгадали. Запазете спокойствие — прошепна тя. — Те са добри момчета и с тях има и ваши хора. — Очите й се напълниха със сълзи. — Рот трябва да е с тях.

Изведнъж мъжки глас изкрещя нещо и това даде начало на бърза поредица от събития, които предизвикаха объркване в Лорън и тя

изпищя от ужас. Дъските, които покриваха прозорците, се разлетяха, стъклата се пръснаха и я оглуши силна експлозия. Последваха мъжки викове, ослепителни светлини и задушлив дим.

Огромни фигури влетяха през вече унищожените прозорци и тялото зад нейното изведнъж изчезна. 140 почти я настъпи, когато я прикова между прасците си и застана приведен над нея. Изръмжа.

Лорън премигна няколко пъти, за да се приспособи към светлината на фенерчетата, прорязваща огромното пространство. По стария дансинг затропаха ботуши, тъмни силуети се втурнаха покрай стените на клетките. Един от тях удари по решетките на тяхната клетка и изръмжа. Лорън моментално обърна глава в тази посока и видя Рот, който приседна на пети, за да може да го вижда добре.

— Рот! — Лорън опита да се завърти по корем и да изпълзи до него, но 140 не ѝ позволи да помръдне.

Вида над нея се обърна, изръмжа към Рот и отказа да я пусне. Рот му се озъби, но не издаде никакви заплашителни звуци. Само вдигна фенерчето си, за да може тя да го види по-ясно. Това беше най-хубавото нещо, което Лорън бе виждала някога.

— 140? Това е Рот. Всичко е наред. Би ли ме пуснал да отида при него?

Той се изправи и пристъпи встрани, а младата жена измина пълзейки разстоянието, което я делеше от любимия ѝ. Той провря ръце през решетките, обхвана лицето ѝ с длани и я дръпна толкова близо, че страните ѝ опряха в метала. Когато погледна очите му, те ѝ се сториха почти черни. Вниманието ѝ беше погълнато от него и тя не чуваше заповедите, които идваха от специалния отряд.

— Нарани ли те? Взе ли те насила? В момента нищо не мога да помириша, заради начина по който влязохме.

— Не.

Тя протегна ръце през решетките, за да го докосне. Той беше толкова топъл. Остави я да милва лицето му и дори се наведе, за да бъде на нейната височина.

— Истината ли ми казваш? Не си наранена?

— Добре съм. Чувствам се страхотно! Ти си тук! Дойде да ме спасиш.

— Винаги! — закле се той.

Рот отдръпна лице от нейното, за да погледне към нещо зад гърба ѝ.

Тя също се обърна и видя, че 140 ги наблюдава от отсрещния край на клетката. Той се намръщи, присви очи и поклати глава.

— Аз си имам половинка. Тя е долу. Само помагах на твоята да се стопли. Нейната температура е по-ниска от нашата. Моля те, намери половинката ми!

— Тя е болна — каза Лорън на Рот. — Не знам какво са ѝ направили, нито защо, но я държат в мазето.

Внезапно се появи Брас.

— Заемам се веднага! Ще я намеря. — След което се втурна да изпълни задачата.

Рот пусна Лорън и отиде до вратата на клетката. Там стоеше човек от специалния отряд. Той коленичи, насочи фенерчето си към ключалката и извади малък комплект инструменти от джоба на панталоните си.

— Лесна работа — засмя се мъжът и се обърна към Рот. — Може ли да ги пусна навън? Безопасно ли е? — Той погледна предпазливо 140. — Ние сме тук, за да спасим теб и твоите хора. Ще съм ти благодарен, ако не ме нападаш. Вие, момчета, можете да ни сритате задниците.

— Знаем, че не сте наши врагове — кимна 140 и се обърна към другите три Нови вида. — Успокойте се, те са тук, за да ни освободят.

— Пусни ги! — нареди Рот. — Ако някой от тях нападне, аз ще се справя с него.

Мъжът на пода започна да работи върху ключалката. След тридесет секунди беше готов. Изправи се, отвори вратата и се дръпна встрани. Лорън се хвърли в разтворените ръце на Рот.

Той почти я смачка, когато я повдигна на нивото на лицето си. Тя го прегърна през врата и уви краката си около кръста му. Зарови нос в шията му, щастлива, че отново може да го докосва. По-силната светлина в помещението най-накрая привлече вниманието ѝ и тя вдигна глава, за да се огледа.

Бяха мъжете от специалния отряд, които влязоха с акумулаторни фенери и спокойно ги наблюдаваха. Младата жена се разсмя, когато Рот започна да я души.

— Имам нужда от душ. Може би искаш да изчакаш с това, докато замириша по-добре.

— Не ме интересува — засмя се той. — Сега си в безопасност.

— Знаех, че ще дойдеш. — Тя прикова поглед в него. — Изобщо не се съмнявах.

— Няма да те пусна да си тръгнеш отново — изръмжа Вида.

— Моята половинка — обади се раздражено 140. — Може ли да отида при нея?

Рот наклони глава, за да погледне зад Лорън. Вече не я стискаше толкова силно, но все още отказваше да я пусне.

— Изчакай тук, на безопасно място! Веднага щом установят, че движението няма да ѝ навреди, ще я доведат при теб. Никой няма да я нарани!

140 крачеше нервно из клетката и Лорън се учуди, защо не излиза от там, въпреки че вратата зееше широко отворена. Тя се огледа и забеляза, че нито един от Видовете не напуска затвора си, макар човекът от специалния отряд да беше отключил вратите им. Плъзна поглед из стаята в търсене на причина и осъзна, че поне десетина човека от отряда и петима Нови видове гледат новоосвободените. Дали страхът не им пречеше да излязат?

— Можете да напуснете клетките си — каза им Лорън.

Златокосият котешки Вид пристъпи бавно и предпазливо навън, готов да атакува при нужда. Движение близо до вратата привлече вниманието на Лорън и тя зяпна високата, дългокоса жена от Видовете, която тъкмо влизаше в помещението. Тя беше облечена само с дънки и тениска, не с униформа, като мъжете от екипа. Погледът ѝ премина покрай Рот и Лорън и бързо се насочи към Вида, който стоеше като вкаменен пред вратата на клетката си.

— Преди ме наричаха 52, но сега се казвам Миднайт. — Тя се приближи към него, открито огледа лицето му и на устните ѝ се появи топла усмивка. — Техниците, които ви държаха, вече не са заплаха за вас и повече няма да зависите от милостта им. — Тя замълча за момент. — Свободни сте! Ще дойдете у дома с нас, при нашите хора и никога повече няма да бъдете в плен. — Жената леко наклони глава надолу, преди отново да срещне смаяния му поглед. — Ние се наричаме Нови видове и сега вие имате семейство. Всички ние сме

семейство — каза тя на четиримата Видове, преди отново да съсредоточи вниманието си върху златокосия мъж.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случва! — Русият котешки Вид се отдалечи от клетката и погледна към Лорън. — Не си се опитвала да ни заблудиш с онези истории, които ни разказа.

— Не! Не съм — поклати глава тя.

Тъмнокосият кучешки Вид излезе от своя затвор и се отправи към Миднайт. Жената леко се напрегна, но не отстъпи, а срещна открито погледа му. Той се приближи твърде много до нея, бавно я огледа и я помириса. Лорън щеше да удари шамар на всеки мъж, които така открито проявява сексуален интерес към нея, но жената от Видовете не възрази. Новият ѝ събрат се поколеба.

— Може ли?

— Искаш да ме помиришеш по-отблизо? — присви очи Миднайт.

Той не отговори, просто стоеше и я гледаше.

— Добре, но без да ме докосваш. Не те познавам.

Позата ѝ остана напрегната, но тя не помръдна от място, докато мъжът бавно я обикаляше, миришеше и оглеждаше най-подробно тялото и дрехите ѝ.

— Какво прави? — попита шепнешком Лорън.

— Не е сигурен как да се държи спрямо нея и всички аромати, които долавя, са нови за него. За нас е удоволствие да избираме нещата, които използваме, заради начина, по който миришат. Шампоан, сапун и дори праха за пране. Той никога не би проявил любопитството си пред някой мъж, затова доведохме жена, с надеждата, че това ще им помогне по-бързо да ни се доверят — обясни ѝ Рот много тихо, като устните му почти докосваха ухото ѝ. — Тя представлява по-малка заплаха за тях.

Лорън наблюдаваше как мъжът се намръщи и бавно отстъпи назад.

— Ти си една от нас, но миризмата ти е съвсем различна.

— Това е свободата. — Миднайт погледна към останалите Видове, които тъкмо бяха излезли от клетките, след което се обърна към 140. Помириса въздуха, бавно отиде до клетката, в която стоеше той и спря до отворената врата.

— Къде е жената Вид? — попита тя Шадоу. — Негова половинка ли е? Усещам аромата ѝ по него.

— Брас и екипът отидоха за нея. Държат я в друго помещение в сградата.

— Искам я! — изръмжа 140.

— Спокойно — каза му тихо Миднайт и разтвори длани в помирителен жест. — Тя ще бъде в безопасност с тях. Веднага щом я освободят, ще я доведат при теб. — Отново се обърна към Шадоу. — Защо се бавят?

— Не знам.

— Какво ще стане с нас сега? — попита тъмнокосият Вид и пристъпи по-близо до Миднайт. Отново нахлу в личното ѝ пространство, но не я докосна.

Жената и този път остана на място и просто спокойно срещна погледа му.

— Ще ме последвате навън. Там ни чакат автомобили, с които ще отидем у дома и ще се срещнете с други като нас. — Тя замълча за малко. — Там работят хора, които са мили и не са заплахата за нас. Те ще проверят дали имате нужда от лечение и през това време вие ще се отнасяте добре с тях.

Мъжът повдигна учудено вежди.

— Те са наши приятели. — Жената се поколеба. — Знаем, че не можеш да разбереш как е възможно това, но те никога не са ни наранявали. Не са работили за Мерикъл и ни помагат. Ние не сме обучавани за лекари, но те са. Разбираш ли?

Мъжът изръмжа и Миднайт направи нещо, от което Лорън ахна, а Рот се напрегна. Жената внезапно се завъртя, изпъна крак и подсече Вида. Той падна тежко по гръб, а тя скочи отгоре му и го яхна през кръста. Наведе се към него и изръмжа. Обхвана с длани лицето му и толкова се приближи, че можеше да го целуне.

— Не мърдай! — заповяда му. — Стой спокойно и ме слушай внимателно! Един от тези хора е жена — половинка на един от нашите. Ще ми бъде изключително неприятно да те заведе вкъщи, само за да бъдеш убит от него, когато не му оставиш друг избор, освен да я защити. Всеки човек, с когото ще се срещнеш, е наш приятел. Разбра ли ме?

Той изръмжа, но не започна да се бори.

Миднайт се поколеба, после го пусна и се изправи на крака, след което му подаде ръка.

— В момента си слаб. Бил си затворен в клетка и се съмнявам да са те хранили добре. Мога да спечеля двубоя с теб, така че се дръж прилично! Вече си свободен, но това не означава, че можеш да се държиш като задник.

Лорън затвори уста, докато наблюдаваше как силната жена изправи мъжа на крака. Той повече не издаде и звук и се отдалечи от нея. Изглежда целият му гняв бе излетял от него, заедно с въздуха от дробовете му, в момента на удара в пода.

От златокосия котешки Вид се чу меко ръмжене и Миднайт веднага се извърна към него. Напрегна се и лицето ѝ придоби сурово изражение.

— И ти ли имаш нужда да те тръшна на пода и да си поговорим?

Той поклати глава и бавно се усмихна.

— Ти си безпощадна жена. Има ли още като теб там, където отиваме?

Тя отпусна ръце и се засмя.

— Да. Ти си по-скоро любовник, а не боец, така ли?

Вида я подуши.

— Не усещам мирис на мъж по теб. Имаш ли си някого?

— Да, въпреки че не ми е половинка. За теб има достатъчно други жени от които да избираш. Ще поговорим за това, докато пътуваме към вкъщи. Ще ти обясня как е правилно да подходиш към тях.

— Добре.

— Къде е моята половинка? — 140 започна нервно да крачи из клетката си. Миднайт го доближи.

— Спокойно! — прошепна му. — Скоро ще я доведат. — Погледна притеснено към Шадоу.

— Може ли да отида при нея? Знам къде е. Моля ви! Ще бъде... — изведнъж 140 млъкна и се обърна към коридора. Бързо излезе от клетката и тръгна в тази посока.

В този момент от там се появи Брас, носейки на ръце висока, крехка жена Нов вид. Тя беше увита в одеяло, но то не можеше да скрие болезнената ѝ слабост. Главата ѝ лежеше на гърдите му и изглежда беше в безсъзнание. Брас видя 140 и замря на място.

140 стигна до тях и отвори ръце.

— Дай ми я!

Брас се поколеба.

— Тя се нуждае от лекар. Трябва да я изпратим в нашия медицински център. — Той огледа помещението, търсейки някого. — Тим? Незабавно вземете един от нашите хеликоптери. Тя е в критично състояние.

— Дай ми я! — изръмжа 140.

— Добре — каза Брас. — Може да я носиш, но трябва да я заведем при нашите лекари. — Той приближи до разстроения Вид и подаде крехката жена в ръцете му. — Знаеш ли какво са направили с нея? Хората, които заловихме, не искат да говорят.

140 нежно прегърна жената и допря буза до главата ѝ. Когато проговори, гласът му бе изпълнен с болка.

— Даваха ѝ хапчета, от които се чувстваше зле. Не знам какви бяха. Не искаха да ни кажат какво правят. Моля ви, помогнете ѝ!

Брас се обърна към един от членовете на специалния отряд.

— Свържи се с Хоумленд и предай да събудят всички. Нека подготвят медицинския център. — Той погледна към един от Видовете. — Слэш, обади се на Джъстис! Информирай го за ситуацията и че трябва да разберем какво са ѝ направили. Изпращаме затворниците в Хоумленд и искам тези копелета да бъдат разпитани от Даркнес. Той ще ги накара да проговорят. — Брас отново насочи вниманието си към 140. — Ще направим всичко възможно, за да я спасим. Имаш думата ми!

Лорън едва сдържаше сълзите си. Жената беше толкова бледа и безжизнена, че изглеждаше вече мъртва. Мрачната атмосфера в стаята потвърждаваше, че всички са наясно колко болна е тя.

— Следвай ме! — Брас подкани 140 да побързат. — Обещавам, че никой няма да ти я отнеме! Можеш да останеш с нея, но когато пристигнем при нашите лекари, те трябва да си свършат работата. Налага се да им позволиш да го сторят. Кълна се, че ще направят всичко възможно да спасят живота ѝ!

— Моля ви! — прошепна Вида.

Брас тръгна и всички им направиха път, за да излязат по-бързо. Няколко от мъжете срутиха напълно стената под един от прозорците, за да не се налага 140 да я прескача. Чу се звук от приближаващ

хеликоптер. Лорън прегърна Рот, благодарна, че имаха по-голям късмет, отколкото 140 и неговата половинка.

— Ти можеше да си тази, която да се нуждае от лекар.

Лорън погледна красивите, измъчени очи на Рот и разбра, че мислят за едно и също. Той продължи да я държи, докато тя не започна да се върти.

— Пусни ме, не съм много лека!

— Не! — поклати глава той. — Да се махаме от тук! Ще те заведа обратно в моя дом.

Може би трябваше да се чувства неудобно от многото погледи, които ги наблюдаваха, докато Рот я носеше навън, но не беше. Зарови лице във врата му, затвори очи и просто продължи да го прегръща.

Пусна я, чак когато стигнаха до джипа, за да отвори задната врата. Лорън бързо се вмъкна вътре, Рот я последва, а Шадоу влезе през другата врата. Чувстваше се в безопасност между двамата мъже. Погледът ѝ се отклони към полуразрушената сграда, прозорците на която вече бяха просто зейнали дупки, и се надяваше, че никога повече няма да я види. Някога „При Джаспър“ ѝ навяваше приятни спомени, но вече не беше така.

Неочаквано Рот се обърна към нея, пъкна ръце зад гърба и под бедрата ѝ и я сложи да седне настрани в скута му. Тя нямаше нищо против, просто се облегна на топлото му тяло и се сгуши в прегръдката му.

— Наистина ли си добре, Лорън?

— Да — кимна тя. — Просто се радвам, че всичко свърши.

— Ти си много смела жена — каза Шадоу. — Намерихме мъжа, когото си убила в дома си. Гордея се с теб!

Стомахът ѝ се сви при това напомняне и тя не знаеше как да му отвърне. Мълчеше, докато не се отвориха предните врати на автомобила и двама от човешките членове на специалния екип не се качиха. Познато лице ѝ се усмихна от пасажерската седалка.

— Здравей, Лорън! — каза Браян. — Радваме се, че се върна при нас! Как си?

— Много по-добре. А ти как си? Последният път, когато те видях, беше окървавен и в безсъзнание.

— Добре съм. Какво са леко сътресение и малко загуба на кръв? Затова и не шофирам днес. Чух какво се случва, кой е бил отвлечен и

просто нямаше начин да не помогна.

— Благодаря ти! — гласът ѝ секна от завладелите я емоции. — Моля те, благодари от мое име на всички, които днес бяха тук!

— Хайде да се прибираме вкъщи! — изръмжа грубо Рот. — Веднага! Лорън има нужда от душ. Палете двигателя и ни закарайте в щаба! Не знам колко дълго мога да се контролирам.

Лорън се обърна към него. Изненада се от явното му намерение да я съблече, но и я развесели.

— Толкова много ли ти липсвах?

Вместо отговор той само изръмжа, но не беше възбуден. Приглушените светлини в автомобила ѝ позволиха да види ядосаното му изражение, което я обърка и Лорън се надяваше, че не е заради разговора ѝ с Браян. Спомни си, че според Рот, при предишната им среща мъжът бе флиртувал с нея.

— От теб се носи мирис на друг мъж — обясни ѝ Шадоу. — Беше много разтревожен, че няма да успеем да те спасим. Представяше си всевъзможни сценарии на онова, което можеше да ти сторят онези задници. В момента е силно стресиран и това, че миришеш на друг мъж, само усложнява положението. Трябва да се изкъпеш, за да може да се успокои. Това е специфична черта на Новите видове. Не ни харесва, когато усещаме мирис на друг мъж върху жената, към която имаме чувства. — Шадоу се засмя. — Ако споделите секс, след като се отървеш от тази миризма, със сигурност настроението му доста ще се подобри.

Лорън погледна в очите любимия си, без да е напълно сигурна, че разбира причината да е толкова разстроен. Просто прие, че той не е обикновен мъж.

— Нищо не се случи между мен и 140. Той просто ме топлеше. Съжалявам, че си разстроен! Ще те оставя да ми измиеш гърба, става ли? Само изчакай още малко!

— Знам. Омразно ми е, че не бях там, за да те защитя.

Младата жена не беше сигурна как да го успокои. Той беше наистина разстроен и за това тя отново се сгуши в ръцете му. Рот я прегърна силно.

Телефонът на Шадоу иззвъня, той вдигна, слуша няколко минути и затвори.

— Новоосвободените Видове са в безопасност в хеликоптера. С тях има лекар, който е прегледал жената, но изгледите не са добри. Ще направят всичко възможно да ѝ помогнат.

Лорън се натъжи. *Горкият 140!* Вдигна глава и срещна погледа на Рот. *Ако го загубя завинаги...* Тя отхвърли тази мисъл. Дори не искаше да си представи живот без него.

— Можех да помириша колко е болна — каза Рот. — Този кошмар ще свърши ли някога, Шадоу? Тези копелета ще спрат ли някога да измъчват нашия народ?

— Ще ги намерим всичките! — закле се Шадоу. — Заловихме човеците и те ще ни кажат какво са направили с жената. — Той замълча за малко. — Между другото, Лорън, ти си страхотна! Искам да те поздравя за блестящия ти ум! Всички много се гордеем с начина, по който си подлъгала човека да се обади в Хоумленд. И Рот щеше да ти го каже, но в момента е твърде развълнуван.

— Бях уплашена, а Марк беше достатъчно отчаян, за да приеме всяка отдала му се възможност за изход от тази бъркотия. Каза, че преди е работил за Мерикъл, но в крайна сметка е останал на служба при жената, която ръководеше тази адска дупка. Съжалявам за лъжите, които изрекох — че съм половинка на Рот и имам право да сключвам сделки от името на НСО. — Тя срещна погледа на Шадоу. — Трябваше да кажа доста неверни неща, за да оцелея и да ви упътя къде да ни намерите.

— Справила си се много добре, а лъжите ти са били с добра цел. — Шадоу се засмя. — Ти удиви и впечатли Джъстис Норт. Сигурен съм, че ще пожелае да се срещне с теб, Лорън. Каза, че си много смела жена.

— Радвам се да го чуя! Много пъти съм го виждала по телевизията. Изглежда много мил.

— Такъв е — засмя се Шадоу, — освен ако не се занимава с бивши служители на Мерикъл или някой, който ни е предал. Тогава определено не е.

— Ще говорим за това по-късно. — Рот погали косата и лицето ѝ и силно я притисна към себе си. — Имам нужда да те прегърна, за да се убедя, че наистина си тук.

Лорън се отпусна в ръцете му и остана така, докато пристигнаха в щаба. Все още нямаше представа къде се намира той, защото отново

забрави да гледа пътя. Рот ѝ помогна да слезе от джипа, взе я на ръце и заедно с Шадоу се отправи към асансьора.

— Мога да вървя.

Рот не ѝ обърна внимание, а заговори с Шадоу.

— Ако обичаш, би ли ѝ донесъл нещо за ядене? Стомахът ѝ къркори.

— Разбира се! Ще изпратя някой да ѝ купи нещо вкусно. Няма да отнеме много време и когато пристигне, ще почукам, за да знаеш, че е пред вратата.

— Благодаря! — Щом вратите на асансьора се отвориха, Рот влезе вътре. — Ще оставя дрехите ѝ в коридора. Ще ги изхвърлиш ли вместо мен, моля те?

— Дрехите ми? — учуди се Лорън. *Защо иска да ги изхвърли?* Имаха нужда от пране, но доколкото можеше да види, нямаха петна или дупки.

— Добре — съгласи се Шадоу, натисна едно от копчетата на таблото и се обърна към Лорън. — Той не иска да вижда никога повече дрехите, с които си облечена. Ще му напомнят колко близо е бил до това да те загуби.

Шадоу ги придружи до стаята на Рот и отвори вратата за приятеля си, който беше решен да я носи постоянно. Лорън видя как вратата зад тях се затвори и се обърна към Рот. Най-накрая бяха сами.

Той избегна погледа ѝ, занесе я в банята и я сложи да стъпи на пода. Помещението не беше много голямо, за разлика от Рот, и стана още по-тясно, когато той се наведе да пусне водата.

— Съблечи се! — нареди ѝ с дрезгав глас, докато настройваше температурата на водата. — Побързай!

— Добре съм, Рот. Ти си много мил, но вече можеш да се отпуснеш. Ние сме тук, заедно, и всичко ще бъде наред.

От гърлото му излезе ръмжене. Обърна се и хвана ръцете ѝ. Не я заболя, но определено беше бърз. Размерът му беше смущаващ, но още повече я притесни видът на острите му кучешки зъби.

— Не се страхувай от мен! Никога не бих те наранил! Ядосан съм на себе си, че позволих да изпаднеш в беда. Опитваш се да ме накараш да се почувствам по-добре, но не можеш. Не биваше да те изпускам от поглед. Трябваше да дам ясно да се разбере от всички в Хоумленд, че не желая да се прибера, за да разбере че си си тръгнала.

Трябваше да настоявам незабавно да те доведат обратно при мен. Аз те предадох — оставих те уязвима за враговете и те можеха да те убият.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Сърцето ѝ се късаше да го гледа толкова объркан и да разбере колко много държи на нея.

— Ти нямаш вина, Рот. Моля те не се обвинявай! Знаеш ли на кого трябва да си ядосан?

Хватката на ръцете му стана по-нежна.

— На кого?

— На онези престъпници, които ме отвлякоха, но аз се радвам, че го направиха.

Лицето му се скова от гняв.

— Ако не го бяха сторили, никога нямаше да разберем за петимата Нови вида. Бях уплашена, гладна и там беше отвратително, но да не забравяме крайния резултат. Благодарение на моето отвличане, петима от твоите хора сега са в Хоумленд. Според мен всичко, което преживях, си струваше заради тях.

— За мен твоят живот е по-важен!

Сърцето ѝ ускори ритъма си, а очите ѝ отново се насълзиха.

— Ти наистина го мислиш. — В нея се зароди надежда, че той я обича толкова, колкото и тя него. Думите напиреха в гърлото ѝ, но нямаше възможност да ги изрече.

Мъжът погледна встрани, пусна ръцете ѝ и отстъпи назад. Изведнъж протегна ръка и затвори вратата на банята.

— Ще говорим за това по-късно. Лорън, трябва да се отървеш от мириса му.

— Добре.

Рот се вгледа в очите ѝ.

— Не се страхувай от мен!

— Не ме е страх — и наистина не беше.

Рот хвана блузата ѝ и я свали. Тя не се възпротиви, когато падна на колене пред нея и съблече и останалите ѝ дрехи, докато не остана напълно гола. Тогава той се изправи, хвана я за бедрата, а Лорън се вкопчи в раменете му, за да запази равновесие, когато я поднесе под струите топла вода.

След това спря наполовина вътре, наполовина вън от душ кабината. В бързината да се съблече, скъса дрехите си и ги хвърли на пода. Лорън се наслаждаваше на всеки сантиметър от перфектната му

кожа, сърцето ѝ ускори ритъма си, когато Рот пристъпи под душа при нея. Никога мъж не беше бързал толкова много да се озове гол под душа с нея и това я остави без дъх.

Докато го оглеждаше, забеляза огромната му ерекция. Суровата му мъжественост я караше да се чувства още по-женствена и дори дребна в сравнение с него. Той се приближи, погледна надолу към нея и изръмжа с онзи негов дълбок секси глас.

— Имам нужда да измия всеки сантиметър от теб.

Лорън се облегна на плочките и разпери ръце и крака, за да му даде по-добър достъп до тялото си.

— Цялата съм твоя, бибчо!

От горещото желание, пламнало в тъмнокафявите му очи, тя едва не се разтвори и не се разтече по пода там, където стоеше. Той протегна ръка, взе душ гела от рафта и напълни шепата си. Бутилката падна на пода и силният звук я стресна, но тогава Рот плъзна ръце по тялото ѝ. Широките му длани обхванаха раменете ѝ, плъзнаха се надолу, покриха гърдите ѝ и продължиха да се движат към бедрата ѝ.

Лорън трябваше да си напомня да диша, докато стоеше облегната на плочките, а ръцете на Рот оставяха пътечки от пяна от шията до талията ѝ. Стана още по-трудно, когато той коленичи и продължи надолу по краката ѝ. Грубата повърхност на мазолестите му пръсти я възбуждаше.

— Не си се шегувал, че ще ме измиеш, а?

— Не! — изръмжа той. — Обърни се!

Рот едва се сдържаше да не вие. Почти беше изгубил Лорън. Друг мъж можеше да предяви права над нея, а знанието, че я бяха докосвали, все още го измъчваше, макар да беше измил мириса на 140.

Тя е моя! Тази мисъл го накара да плъзне ръце нагоре, до местенцето, където се съединяваха бедрата ѝ, да ги разтвори и да изследва нейната женственост. Тихото ахване на Лорън го насърчи да продължи. С кокалчетата на пръстите си подразни гънките на розовата ѝ сърцевина и погледът му се устреми натам. Имаше нужда да припомни и на двама им на кого принадлежи тя.

Разтвори по-широко краката ѝ. Искаше да зарови лицето си там и да я ближе, докато не започне да го моли да я вземе. Изръмжа, обзет от непреодолимо желание да вкуси възбудата ѝ, да се увери, че и тя го иска със същата сила.

Моя! Залят от примитивни емоции, Рот я притисна до стената. Зарови лице в корема ѝ, докато пръстите му изучаваха съблазнителните гънки на нейната женственост. Знаеше, че губи контрол, но в момента нямаше значение. Имаше нужда от нея и щеше да я вземе.

Невероятният му слух долови звука от отварянето на вратата на стаята и той се ядоса. От гърлото му се разнесе ръмжене и Рот се надяваше, че който и да е, ще си тръгне. Това обаче не се случи и на него му беше необходима всяка частица контрол, която притежаваше, за да се въздържи и да не принуди Лорън да разтвори по-широко бедра и да гмурне езика си в топлата ѝ, съблазнителна сърцевина.

ГЛАВА 18

Някой почука на вратата на банята и Лорън се стресна. Рот се изправи и я обърна с лице към стената, преди да е успяла да го стори сама. Вида притисна тяло в нейното, приковавайки я, и застана така, че да я скрие от погледа на всеки, който би могъл да влезе в помещението. Възбудата му, притисната между кръста ѝ и неговите бедра, беше впечатляваща.

— Влез!

Лорън вдигна рязко глава и зяпна Рот през рамо. Бяха голи под душа, а той току-що покани някой да влезе.

— Успокой се! — каза ѝ. — Това е Шадоу. Ще вземе дрехите ти.

Тя се извърна към вратата, където Шадоу дори не поглеждаше към душ кабината, докато събираше дрехите им от пода. След това бързо излезе и ги остави отново сами. Когато Рот се отдръпна от нея, Лорън се извъртя с лице към него. Той сви рамене.

— Извинявай! Забравих да ги изнеса в коридора. Той знае, че искам миризмата на 140 да изчезне, а не би могла, след като се носи от дрехите ни. От твоите, защото си се докосвала до него, и от моите, защото те прегръщах.

Лорън си спомни съвета на Шадоу как да подобри настроението на Рот и бавно се приближи към него. Тя определено искаше секс, а състоянието на тялото му ясно показваше, че и той също. Протегна ръка към члена му, но той хвана китката ѝ и я спря, преди да го е погалила. Мъжът бързо я завъртя обратно с лице към стената, притисна я и Лорън ахна, когато сграбчи косата ѝ.

Не ѝ причини болка, а бавно наклони главата ѝ назад. Погледна го в очите, но той се обърна и пусна китката ѝ. Взе слушалката на душа и намокри косата ѝ. Тя затвори очи, за да не влезе водата в тях.

— Трябва да измия косата ти. Все още мога да го помириша — изръмжа гневно Рот.

— Толкова ли е непоносимо за теб? — Беше удивена, че все още можеше да долови следи от миризмата на 140 по нея.

Той пусна косата ѝ и отдръпна душа.

— Да — призна с дрезгав глас Вида. — Не мога да понасям присъствието на мириса на друг мъж, когато вдишвам аромата ти. — Шампоанът беше студен, когато той изсипа щедро количество и го втри с две ръце в косата ѝ, уверявайки се, че я е измил от корените до върха. — По тялото ти трябва да бъде само моят аромат.

Усещането беше много приятно, докато отмиваше шампоана. След това нанесе балсам и направи лек масаж на скалпа ѝ. Увери се, че е отмил всичко, преди внезапно да хване бедрата ѝ и да се притисне в нея. Наведе глава и изръмжа.

— Продължаваш да повтаряш, че си моя. Казах ти да не го правиш, но ти не ме послуша. Аз ти вярвам.

Лорън отвори очи и го погледна през рамо. Задържа погледа му и напрежението, което видя в него, накара сърцето ѝ да затупти побързо. Същият ефект имаше и членът му, притиснат в основата на гръбнака ѝ. Отвори уста и изрече онова, което най-много искаше да му каже.

— Обичам те, Рот!

Той изръмжа ниско, отдръпна се леко и бързо я завъртя в обятията си. Опря гърба ѝ в стената и отново я прикова с тялото си. Тя вдигна брадичка и Рот опита да завладее устата ѝ. Преди да е успял да я целуне, тя се извърна.

— Първо трябва да си измия зъбите. Ядох кърваво месо. Гадост! Задръж си мисълта и ми дай минутка. — Тя опита да се отдръпне и да отиде до мивката, но мъжът я задържа до стената.

— Не ме интересува. Желая те!

— Аз също те желая, беччо. Само искам първо да си измия зъбите.

Тъглчета на устните му се извиха в развеселена усмивка.

— Аз съм твърде голям, за да съм бебе.

— Това е ласкаво обръщение, не помниш ли? — усмихна се и тя.

Изведнъж веселото му настроение се изпари, заменено от сериозен израз.

— Можех да те загубя. Няма да позволя това да се случи отново. Наистина ли ме обичаш?

Лорън се напрегна и се замоли да не ѝ изнесе лекция за това, че не се познават достатъчно добре и е твърде скоро да му засвидетелства

подобен род чувства. Повечето мъже се бояха от обвързване и биха избягали на мига, но тя не съжеляваше за думите си.

— Да. Знам какво си мислиш, но...

Рот се отдръпна и я освободи.

— Нека се изсушим и може да си измиеш зъбите.

Отрязва я. *По дяволите!* Лорън кимна. Рот се обърна, спря водата и отвори вратата на душ кабината. Подаде ѝ кърпа и пристъпи навън, за да се изсуши. Тишината между тях започна да става неловка.

Мъжът отвори вратата към спалнята, помириса въздуха и излезе, оставяйки отворено.

— Шадоу е идвал и си е тръгнал. На нощното шкафче има храна за теб.

Рот опитваше с всички сили да се успокои, за да не грабне веднага Лорън, да я повали на леглото и да я направи своя. Дивата част от него искаше точно това. Но рационалната му подсказваше, че вероятно ще я уплаши ако я метне на рамо, занесе я в леглото и ѝ покаже, че той е мъжът, от който тя се нуждае. Щеше да я люби, докато и двамата не можеха да се движат повече.

Нямаше да е просто секс. С Лорън беше нещо много повече. Тя твърдеше, че изпитва любов към него и той искаше да отметне глава назад и да вие от щастие. Продължаваше да му казва, че е негова. Стисна юмруци, за да се задържи в реалността. Тя беше човек, не Вид, а те бяха различни. Трябваше да го запомни. Не му предлагаше да са заедно завинаги, вероятно дори не знаеше, че това е, което той иска, и Рот нямаше представа как да постъпи. В главата му цареше хаос от съвсем наскоро придобитата свобода и логично погледнато беше прекалено рано да си взима половинка. Въпреки това я искаше.

Толкова силно я желаше, че тялото му трепереше. *Тя е моя. Каза, че ме обича. Вземи я! Задръж я! Моя!* Искеше да вие от неудовлетвореност, докато се бореше с инстинктите си. Знаеше, че ще ѝ е необходимо повече време, за да се реши на подобно обвързване с него. Той беше готов да направи тази крачка.

Беше обещал да работи със специалния отряд. Обходи с поглед сивата стая — тя щеше да бъде и нейна, а можеше ли да ѝ го причини? Да я помоли да живее в тясното местенце? Заслужаваше нещо по-добро. Искеше да ѝ осигури истински дом, но всичко, което можеше да ѝ предложи, щеше да е клетка, но с отключена врата. Не че щеше да ѝ

е позволено да напуска сградата. Беше твърде опасно, а онова, което ѝ се случи, беше доказателство за това.

Познанството ѝ с него я беше поставило в опасност. Враговете му опитаха да я използват срещу него и народа му, за да получат каквото искат. Щом чу, че водата в банята спря, той изръмжа, опитвайки се да вземе решение. Знаеше какво иска, от какво има нужда, но любовта означаваше да поставиш нуждите на другия над своите.

Лорън трябваше да се нахрани, преди да я вземе. Това беше на първо място. Щяха да говорят. Нямаше друг избор. Трябваше да ѝ обясни, че всеки път, когато му каже че е негова, той го приема съвсем сериозно. Щеше да му е трудно да я остави да си отиде, но да я задържи против волята ѝ, би било непроситимо. Изборът беше неин. Болка преряза гърдите му. Ако си тръгнеш от него, той щеше да легне и да умре. Никога нямаше да спре да мисли за нея, да копнее за близостта ѝ или да желае да я прегърне.

Никога не беше мислил, че това ще му се случи. Не беше общителен и се страхуваше да общува с човешки жени, но Лорън успя да го промени. Копнееше за неща, които не бе предполагал, че желае.

* * *

Браво на теб! — мислено се кореше Лорън. — *Трябваше да държа устата си затворена, а не да дрънкам колко го обичам.* Тя се забави колкото можа с миенето на зъбите, след което отиде при него в спалнята, увита в хавлия.

Когато влезе в стаята, той спря да крачи. Единствената му дреха беше кърпата около кръста, тъй като не се беше облякъл, докато тя беше в банята. Тъмните му очи бяха съсредоточени в нея.

— Ела тук! — посочи мястото пред себе си той. — Моля те!

Лорън изпълни молбата му без колебание. Сериозното му изражение я притесняваше, но тя се стегна и изправи гръб. Беше се сблъсквала с доста трудности в живота си, но ако Рот я отхвърлеше, това щеше да е най-ужасното ѝ преживяване. Спря на мястото, което ѝ посочи, и вдигна глава. Искаше да гледа в очите му, да наблюдава

емоциите в тях. Нямахте да плаче пред него. Обичаше го достатъчно, за да опита да му спести чувството за вина.

— Аз не съм като вашите мъже.

Не това очакваше да чуе Лорън.

— Знам.

— Дори не съм напълно човек, гените ми са смесени с тези на куче.

— И това знам.

— Ръмжа и настроението ми е непостоянно, защото непрекъснато вода битка с двете половини от себе си. В миналото си преживях много насилие.

Аха, причините, поради които ще ме зареже. Лорън запримигва бързо, за да прогони напирещите сълзи.

— Наясно съм с всичко това, Рот.

— Не зная кое е нормално. Нямам нищо общо с теб, а начините, по които сме отгледани, са коренно различни. — Отвърна поглед от нея, за да огледа стаята, след което отново се съсредоточи в Лорън. — Тази стая е достатъчно добра за мен. Много по-приятно е от всичко, на което някога съм се надявал. Тук няма вериги и ключалки, които да ме задържат, нито пък хора, които да ме нараняват. Виждам съм дома ти и разликата е огромна.

Не можеше да оспори казаното от него, но можеше да му посочи какво имаха.

— Нищо от изброеното няма значение за мен. Знаеш ли кое има?

Нещо проблесна в прекрасните му очи, но тя не успя да разпознае емоцията. Изчака да види дали Рот иска да чуе какво има да му каже, или вече е взел своето решение.

— Кое?

— Ти ме правиш щастлива. Надявам се, че и аз теб. Това... — тя посочи с ръка стаята — няма значение. Важното е да съм с теб. Знам, че твоето и моето минало са коренно различни, но онова, което ценя, е случващото се тук и сега.

Мъжът си пое дълбоко дъх.

— Това сбoguване ли е? Не протакай! — Гласът ѝ секна, а сърцето ѝ почти се разби. — Кажи ми, ако искаш да прекратим това. Обичам те! Вероятно не трябваше да ти го сервирам по този начин, но фактът си остава. Не съжалявам, че ти признах чувствата си, защото

животът е твърде кратък. Щях да съжалявам, ако не бях го направила. Цяла нощ можеш да си измисляш оправдания защо не бива да сме заедно, но аз предпочитам просто да ми кажеш истината. Не чувстваш ли същото към мен? Кажи ми! Мога да го понеса!

Рот се приближи.

— Чувствам към теб толкова много и дори не вярвам, че е възможно. Не искам да се сбогуваме, но и не искам да ме мразиш.

— Никога няма да те намразя! — Младата жена толкова много искаше да го докосне, че сви ръце в юмруци, за да устои на изкушението.

— Ще ме намразиш, ако спра да се противопоставям на собствените си желания. Искам да бъдеш с мен, Лорън, но трябва да остана тук, докато изпълня задълженията си, а ти заслужаваш нещо по-добро. Разбирам това. Ако останеш, никога няма да ти позволя да си идеш! Няма да мога! — Гласът му стана по-дълбок. — Все ми повтаряш, че си моя и се изкушавам да предявя претенции над теб. — Мъжът обходи с поглед тялото ѝ. — Ще те направя моя половинка и целият ти живот ще се промени завинаги. Твоят свят е твърде опасен за мен, затова ще трябва да живеем в моя, да се откажеш от всичко, което имаш и...

— И какво? — Сърцето ѝ заби по-бързо и в нея покълна надежда, че и той я обича.

— Обичам те твърде много, за да те карам да избираш между твоя свят и мен.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, но този път не опита да ги преглътне. *Той ме обича!*

— Ако питаш мен, изборът е лесен.

Рот опита да се обърне, но тя хвана ръката му и го спря. Щом го погледна в очите, видя силната болка, отразена в тях.

— Задай ми въпроса, Рот! Моля те!

— Не мога! Не ставам за половинка и нямам какво да ти предложа.

Това преля чашата и тя се ядоса.

— Нищо? Ти си изключителен, Рот! Имал си ужасен живот и въпреки това си най-милият мъж, когото съм срещала. През малкото време, което прекарахме заедно, ми даде повече, от който и да било друг. Рискува живота си, за да ме спасиш. Би се за мен, когато

Венджънс малко превъртя, и аз те обичам. Знаеш ли как се чувствам, когато ме прегръщаш? Чувствам се точно там, където трябва да бъда! Когато ме докосваш, се усещам жива! Имаш белези отвън и отвътре, но се изправи срещу страховете си, за да правиш любов с мен. Това е най-прекрасният подарък, който някой може да ми подари!

Рот се дръпна и я принуди да го пусне. След това вдигна ръце и обхвана лицето ѝ с длани, наведе се, докато останаха само няколко сантиметра между тях и се вгледа в очите ѝ. Лорън не знаеше какво търси там, но със сигурност щеше да види, че е откровена.

— Ако се съ согласиш да станеш моя половинка, никога няма да те пусна да си отидеш! Никога! Няма да е лесно, но ще направя всичко по силите си, за да си щастлива. Ако някога ме напуснеш, ще умра! Няма да преживея мъката от твоето отсъствие.

— Избирам теб, Рот! Винаги теб! Няма да ме изгубиш.

Той пое дълбоко въздух и кимна.

— Ще върна моят аромат върху теб.

Лорън изненадано ахна, когато той отпусна ръце и я хвана през кръста. Вдигна я и тя се озова притисната към твърдото му тяло. Започна да се трие в нея, като я плъзна надолу, после я вдигна нагоре и тя се засмя.

— Какво правиш? Гъделичкаш ме!

Рот спря, вдигна я на ръце и се усмихна.

— Сещам се за един по-добър начин да оставя моя мирис по теб. Не се страхувай!

— Спри да се тревожиш за това, бебчо! Възбуждаш ме, когато издаваш тези еротични звуци и обожавам, когато си властен.

Той тръгна към леглото, погледна към нея и очите му се разшириха.

— Наистина ли?

— О, да! А фактът, че можеш толкова лесно да ме вдигнеш на ръце и го правиш често? Караш ме да се чувствам женствена и секси. Наистина го оценявам.

— Ти си много желана и красива жена — наведе се, постави я да легне на леглото и се отдръпна. Хвана кърпата си и я захвърли на пода. — Виждаш ли как ми въздействаш?

— Да. — Тя облиза устни, съсредоточила поглед в твърдия му член, сочещ право към нея. — Виждам. Много впечатляващо и се

надявам, че ще ти въздействам така постоянно. — Размърда се, за да свали своята кърпа и също я хвърли на пода. — Обичам да те гледам! Мога да го правя цял ден. Мразя, когато се облечеш!

Рот отиде до нощното шкафче, отвори чекмеджето и взе лосиона. Лорън се усмихна, когато той застана до леглото, скрита използваните хавлии до него и застана на колене върху тях.

— Нямаш нужда от това, вече съм възбудена. — Беше мокра и това нямаше нищо общо с душа. Рот я обичаше и стоеше гол пред нея, искаше да я направи своя половинка и това беше достатъчно, за да се възбуди.

Устните му се извиха в усмивка, когато ѝ подаде лосиона.

— Докосни ме!

Тя се изправи до седнало положение и се поколеба.

— Искаш аз да го използвам за теб?

— Да. Твърде възбуден съм и няма да издържа дълго. Нека свърша първо по този начин. Седни на ръба на леглото с лице към мен.

Добре. Тя нямаше търпение да сложи ръце навсякъде, където той пожелаеше. Приплъзна се до ръба и разтвори крака така, че той да е между тях. Впи поглед в члена му и протегна длан.

Рот сипа щедро количество лосион, затвори бутилката и просто я пусна на пода. Въздухът излезе със свистене между зъбите му, когато Лорън го обхвана първо с една ръка, за да разнесе лосиона, а след това и с другата. Нежно плъзна хлъзгавата си длан към кадифената торбичка отдолу, обхвана я и леко задраска с нокти, докато стискаше твърдия ствол.

Рот се напрегна, отметна глава и изръмжа. Лорън обичаше да го наблюдава — начинът, по който тялото му се стягаше и формата на всеки негов мускул се очертаваше ясно. Погледът ѝ се устреми към перфектния комплект плочки на корема му. Наведе се към него, вдъхна аромата на сапун и на мъж, и навлажни устните си с език.

Рот трепна, когато Лорън разтвори устни върху ребрата му, езикът ѝ навлажни кожата под зърното, а връхчето му проследи кръглия диск, който незабавно реагира на ласката. Мъжът протегна ръце, хвана бедрата ѝ и започна да движи хълбоци в бавни, чувствени тласъци към ръката ѝ.

— Толкова си секси! — каза Лорън задъхано и се отдръпна достатъчно, за да може да го наблюдава. Ясно си представи как

правеше същото, но вътре в нея. — Харесвам начина, по който се движиш.

Тя продължи да гали члена му с една ръка, докато с другата дразнеше нежната кожа на топките му. Приблужи се достатъчно, за да опре главичката на члена в корема си и Рот изръмжа. Ръцете му се стегнаха върху нея, дишането му стана накъсано, а членът му започна да набъбва в дланта ѝ.

— Точно така, бебчо! — окуражи го тя. — Маркирай ме!

Той рязко обърна глава към нея. Тя на свой ред отвърна на погледа му и горещата страст, която срещна там, почти я накара да свърши. Мъжът отново изръмжа, показва своите впечатляващи кучешки зъби и обля с топли струи сперма корема и ребрата ѝ. Лицето му се изопна и очите му се притвориха, а за Лорън беше незабравимо преживяване да го наблюдава как свършва.

Тялото му застина, щом тя спря да го гали, треперенето му отшумя, а ръцете върху бедрата ѝ се отпуснаха. Лорън ахна, когато Рот внезапно хвана раменете ѝ и я бутна върху леглото, след което разпери големите си длани върху корема ѝ и разнесе семето си върху кожата ѝ. Погледите им се срещнаха, щом се наведе над нея с почти диво изражение.

— Моя! — каза дрезгаво. — Сега имам нужда от теб! Разтвори по-широко бедра и ми позволи да те направя моя половинка!

Тя изпълни нареждането му, малко шокирана, че след като току-що бе стигнал върха, искаше веднага да я вземе. Вместо да влезе в нея обаче, той направи нещо неочаквано. Отдръпна се малко, пое си дълбоко въздух, силно изръмжа и отново вдигна поглед към нея.

— Вече носиш моя аромат. — Красива, порочна усмивка изкриви устните му, той ги облиза и хвана по-здраво бедрата ѝ, приковавайки ги широко разтворени към матрака. Бавно сведе глава и дъхът му опари нежният отвор на тялото ѝ. — Сега искам твоя аромат върху себе си.

Тя заби нокти в завивката, щом топлият му език бръсна клитора ѝ. Рот не подходи нежно или бавно. Целувката върху снопчето нерви беше алчна, почти отчаяна. Ближеше я бързо, а ръмженето, което издаваше, добавяше и вибрации към вихъра от усещания, в който мъжът я потапяше.

— О, Рот! — изстена тя.

Движенията му станаха още по-интензивни, като че ли бързаше да я доведе до оргазъм. Притисна лицето си по-плътнo до сърцевината ѝ и леко гризна свръхчувствителното местенце, върху което беше съсредоточил вниманието си. Това я накара да стене и той го направи отново, и отново. Лорън изви гръб и искаше да затвори бедра от интензивните усещания, но силните ръце на Рот не ѝ позволиха.

Младата жена изкрещя името му, наслаждавайки се на всяка умопомрачителна вълна удоволствие, която заливаше тялото ѝ. Вида отдръпна устни от нея и се изправи, а тя отвори очи в момента, в който той се хвърли отгоре ѝ. Издърпа ръцете ѝ над главата, хвана китките ѝ с една ръка и с другата погали лицето ѝ.

— Никога няма да ти позволя да си отидеш! Бих умрял за теб! Трябва да те имам сега!

С един бавен тласък на дебелия, все още твърд член Рот влезе в нея. Лорън простена от усещането да бъде изпълнена, да бъде взета. Почувства се напълно негова, когато той спря, дълбоко заровен в утробата ѝ, тялото му, притиснало нейното, а лицето му на дъх разстояние от устните ѝ.

— Погледни ме! — нареди той.

Дори и да искаше, Лорън не би могла да откъсне очи от пронизващия му поглед. Мъжът присви клепки и бавно се отдръпна, докато почти излезе от нея. Остана така за миг и след това отново се зарови дълбоко в тялото ѝ. Все още чувствителна от преживяния оргазъм, при рязкото му движение, тя изстена от удоволствие.

— Вземи ме, Лорън! Позволи ми да те обичам!

В този момент тя би му дала и би направила всичко, което поиска. Рот се раздвижи отново — отдръпна се, докато почти напусна топлината ѝ, след което тласна рязко напред и пробуди за живот всички нервни окончания в тялото ѝ.

— Искам да те докосвам — задъхано каза тя и опита да освободи китките си, но той стегна хватката и не ѝ позволи.

— В момента успявам да се контролирам и имам нужда да продължа да го правя. Когато ме докосваш, губя разсъдъка си.

Задържа я неподвижна. Погледът му бе склучен с нейния, докато я обладаваше и Лорън трябваше да си признае, че беше изключително възбуждащо да я държи по този начин, да не може да прави нищо друго, освен да усеща силните му тласъци вътре в себе си. Мъжът леко

се премести, промени ъгъла на проникване и отново тласна. Тя извика от силното удоволствие, а Рот се усмихна.

Искаше да го попита кое е толкова забавно, но не ѝ се отдаде възможност. Тялото ѝ гореше, а нуждата да стигне върха стана почти непоносима. Мъжът пусна лицето ѝ, за да хване бедрото ѝ и започна да се движи по-бързо. Забиваше се отново и отново, докосвайки най-чувствителното местенце в утробата ѝ. Лорън отметна глава назад, затвори очи — не можеше повече да ги държи отворени — и се потопа в забрава, щом екстазът избухна в нея. Умът ѝ потъна в бяла мъгла и тя изкрещя, а тялото над нейното се разтресе толкова силно, че разклати леглото.

Оглуши я силен вой. Рот тласна бедра в нея и тя усети горещото му семе. Можеше да почувства набъбването, което го заключи в нея. Мъжът пусна китките и бедрото ѝ, подпря лакти в матрака, за да не я смачка и наведе глава, докато дъхът му опари шията ѝ.

— Завинаги, Лорън! — прошепна той. — Отдавам ти живота, верността и сърцето си завинаги!

Младата жена обви врата му с ръце и стисна ханша му с бедра, за да го задържи колкото е възможно по-здраво, макар тялото ѝ да бе изтощено.

— И аз те обичам!

Рот разтвори устни и нежно гризна шията ѝ.

— Надявам се, че си била сериозна, когато каза, че си моя, защото не мога да те пусна да си отидеш. Ти си моята половинка, другата половина от мен и моята душа!

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя се усмихна.

— Твоя съм, беччо!

ГЛАВА 19

Лорън отвори уста и поклати глава.

— Рот, това е смешно! Мога да се храня и сама.

Вместо отговор, той изръмжа, присви тъмните си очи и размаха вилицата пред устата ѝ.

— Отвори!

Тя разтвори устни и мъжът пъкна хапката в устата ѝ. Лапна я и задъвка, наслаждавайки се на вкуса на пилешкото със сусам. Рот се обърна, бодна от задушениите зеленчуци и я загледа как дъвче. Лорън беше наясно, че само я чака да преглътне, за да ѝ подаде следващата хапка.

Членът му потрепна в утробата ѝ, напомняйки ѝ, че седеше в скута му и все още бяха съединени. След третия рунд горещ секс, все още заключен в нея, той ги беше претърколил и беше седнал на ръба на леглото, така че да може да достигне подноса на нощното шкафче.

Беше забравила за храната, оставена от Шадоу, докато Рот не отвори торбата и голямата купа вътре, и до носа ѝ достигна ароматът на китайска храна. Явно някой беше отишъл и беше взел голяма порция за вкъщи, като се беше сетил и за две вилици и няколко безалкохолни. Рот настоя да я храни.

— Хапни още малко! Ти си дребничка и имаш нужда от сила.

Тя се засмя развеселено и лапна още една пълна вилица.

— Сега ще командваш, така ли?

В очите му проблесна несигурност.

— Съжалявам, но твоите интереси и твоето благополучие са на първо място за мен. Гладна си и звуците, които издава стомахът ти, ми напомниха, че не си яла отдавна. Ще бъда лоша половинка, ако не се уверя, че всички твои нужди са задоволени. — Той пое дълбоко въздух, изпъчи гърди и в погледа му ясно се откри упоритост. — Ще се науча да бъда най-добрата половинка!

Рот беше толкова сладък, че ако сърцето ѝ не му принадлежеше вече, в този момент щеше да го получи. Лорън протегна ръка и погали

лицето му.

— Ти вече си най-добрият!

Членът му отново трепна, твърд като камък, и тя се раздвижи отгоре му. Чувстваше се толкова добре и искаше да го язди. Рот пусна бедрото ѝ и я шляпна по дупето. Не я заболя, но беше достатъчно, за да я изненада.

— Престани и яж! Първо се нахрани, а след това ще те обладая изотзад. Ще ти хареса.

Напуши я смях и тя не се постара да го прикрие.

— Не се съмнявам!

Той продължи да я храни. Лорън взе втората вилица и му предложи хапка. Той се поколеба, но после отвори уста и я пое.

— И аз искам да съм най-добрата половинка.

Рот преглътна.

— Такава си. Ти ме правиш щастлив, Лорън!

Някой почука на вратата и Рот му отговори с ръмжене.

— Не влизай!

Понижи глас, хвана Лорън за бедрата и рязко я вдигна от скута си, разделяйки телата им.

— Отиди в банята и затвори вратата!

След това той се изправи пред нея, скривайки напълно тялото ѝ от погледа на всеки, който би могъл да влезе.

Тя изтича към банята, като през цялото време Рот я прикриваше с тялото си, и едва преглътна смеха от създалата се ситуация. Той се подсигуричаваше, че никой няма да зърне дори малка част от нея. Щом мъжът затвори вратата, тя се уви с хавлия. Не можеше да чуе какво се случва в другата стая, но търпеливо изчака няколко минути.

Врата се отвори и в рамката ѝ застана Рот, облечен само със спортно долнище. Срещна погледа ѝ със сериозно изражение.

— Всичко наред ли е?

— Трябва да отидем в Хоумленд. Джъстис иска да се срещне с нас.

— Джъстис Норт? — шокирано попита Лорън. — Лидерът на Новите видове? Много често го виждам по телевизията. Защо иска да се срещнем?

— Според мен иска да се запознае с теб и да обсъдите връзката ти с мен. — Рот си пое дълбоко въздух. — Трябва да поговорим за

някои неща.

— Добре. — Тя опита да се успокои. Рот я обичаше, беше я признал за своя половинка и не искаше да я загуби. Това беше най-ужасното нещо, което можеше да ѝ каже, а той нямаше да го направи. — За какво искаш да говорим?

Мъжът хвана ръката ѝ и я отведе до леглото, където седна и я дръпна в скута си. За момент се поколеба, срещна погледа ѝ и пое дълбоко дъх.

— Като моя половинка, трябва да знаеш някои неща. Не искам да ги разбереш от някой друг, а от мен. Всички ще предположат, че сме обсъдили това, но не е така.

— Трудно се води разговор, докато правим секс. Много секс — усмихна се Лорън. — Не че се оплаквам.

Рот не отвърна на усмивката ѝ. Красивото му лице оставаше сериозно.

— Ние можем да имаме деца. Никой в твоя свят не бива да знае за това, дори членовете на специалния отряд не са уведомени. Твърде опасно е при толкова много враждебно настроени групи и смахнати хора, които твърдят, че сме животни. Те искат Новите видове да изчезнат след смъртта на първото поколение, но се родиха няколко бебета от смесени двойки — Нов вид и човек.

Лорън обмисли тази информация и лесно можеше да разбере защо се пазеше в тайна.

— Аз използвам противозачатъчни инжекции. Не мога да забременея, освен ако не ги спра. След два месеца трябва отново да ми инжектират. — Сърцето ѝ ускори ритъма си. — Искаш ли да си имаме дете?

— Не съм сигурен. — Мъжът погледна за миг встрани, преди отново да се обърне към нея. — Първо трябва да се науча как да се грижа за половинката си.

— Трябва да поживеем известно време заедно, преди да имаме дете.

Рот изглеждаше облекчен.

— Не съм против да създам семейство с теб, но съм много притеснен заради миналото ми.

Лорън обви ръка около врата му и склони глава на гърдите му.

— Разбирам! Ще поговорим за това, когато и двамата сме готови, но се радвам, че имаме подобна възможност. Винаги съм искала да имам едно или две деца, но само ако и двамата сме готови.

Той се усмихна.

— Сигурен съм, че щом се науча да бъда добра половинка, ще пожелая да науча как да съм добър баща. — Рот отново пое дълбоко въздух и се напрегна. — Притеснявам се, че Джъстис може да има възражения относно нашата връзка.

Това уби доброто ѝ настроение.

— Нали вече съм твоя половинка? Ти сам го каза. Какво друго трябва да направим?

— Искам да бъдеш моя и ти се съгласи. Ние сме свързани! — заяви той категорично, от емоциите гласът му се задълбочи. — Притесненията ми са, че той може да не иска да живееш тук с мен, но не е възможно да се върнеш в дома си. Веднъж вече те отвлякоха и там си в опасност. Няма да го позволя! Няма да му разреша да ни раздели, докато приключи задълженията си тук. — Извърна поглед от нея и огледа стаята. — Ще направя това място по-уютно за теб. Тук Брас командва, а той каза, че мога да те задържа. Тим имаше някои възражения, но Брас е по-висшестоящ.

— Добре.

— Ще ти взема телевизор, по-голямо легло и всичко, което ще те направи щастлива. Понякога ще се налага да те оставям, за да изпълнявам задълженията си, но няма да се бавя. Винаги ще се връщам в нашето легло, за да спя с теб, и времето ще мине бързо. Ще посетим Хоумленд и Резервата, за да видиш къде ти харесва повече и когато напусна специалния отряд, ще отидем да живеем там.

— Най-добрата ми приятелка живее близо до Хоумленд. Ако живеем там, ще ми бъде позволено да я виждам, нали? — Лорън наистина се разтревожи от възможността да не ѝ разрешат да го прави.

— Хоумленд е приятно място и Аманда ще трябва да те посещава там. Сигурен съм, че няма да има проблеми.

— Добре. — Според Лорън Аманда ще бъде във възторг от възможността да вижда Флейм, когато поиска. — Това е огромно облекчение.

— Имаш ли семейство?

— Да, но живеят на изток.

— Те дали ще ме намразят? Ще бъдат ли разстроени, защото си предпочела мен, а не някой човек?

— Не — поклати уверено глава тя. — Те ще те обикнат, Рот.

Баба ѝ щеше да е много щастлива, че най-после е намерила мъж, с когото да се задоми. Дядо ѝ намираше Новите видове за изключителни и щеше да сметне за много готино, че има роднинска връзка с един от тях, а сестра ѝ щеше да позеленее от завист, когато видеше Рот. Лорън си спомни колко пъти по-слабата ѝ сестра ѝ беше натяквала, че няма да си намери мъж ако не отслабне, и едва сдържа усмивката си. *Не само че си намерих, но той е страхотен!*

— А ти имаш ли семейство?

— Всички Видове са едно семейство. Много малко от нас имат кръвна връзка помежду си. Имаме две двойки близнаци и няколко Вида, споделящи едно и също ДНК, дарено на Мерикъл, когато са ни създавали. Не откриха съвпадение с моите гени, но аз смятам Шадоу за мой брат. Бяхме в съседни клетки в едно и също тестово съоръжение, преместиха ни заедно на другото място и откакто сме освободени, сме неразделни. Разчитаме един на друг.

— Много добре те разбирам. Аманда и аз нямаме кръвна връзка, но я чувствам по-близка от биологичната ми сестра. Израснахме заедно.

Той се усмихна и вдигна ръка, за да отмести кичур коса от бузата ѝ.

— Сега ти и аз сме неразделни, половинке! Ще се справя с Джъстис, ако има притеснения за престоя ти тук. Сградата е безопасна и няма да ти се случи нищо лошо.

— По телевизията той изглежда наистина готин.

— Той е мъдър мъж и аз съм сигурен, че ще ме разбере.

— Тогава няма за какво да се тревожиш.

— Имам теб. Това е най-важното и каквото и да се случи, заедно ще се справим.

Според Лорън това звучеше идеално.

— Трябва да се изкъпем и да се приготвим. Ще помоля Тим да изпрати няколко човека до жилището ти, за да ти опакова някои дрехи и да донесе домашния ти любимец.

— Това не е добра идея. Той няма да издържи тук. Обича да се разхожда навън. Ще помоля Аманда да го прибере у тях. Тя обича

Тайгър и в сградата им е позволено да се гледат котки. Щом се нанесем в постоянния ни дом, ще искам да живее с нас.

— Така и ще направим. Хеликоптерът, с който ще отидем в Хоумленд, излита след 25 минути.

Лорън се притесни, но бързо съумя да преодолее чувството. Щеше да се получи. Тя твърдо вярваше в това и в Рот.

— Можеш да се изкъпеш първа, докато аз уредя подробностите. Веднага се връщам. Облечи мои дрехи. Всичко мое вече е и твое.

— Обичам те, Рот!

Вида меко изръмжа, погледът му потъмня от желание и той стисна ръце в юмруци.

— Искам те, но нямаме време. По-късно ще те взема изотзад. Ще ти покажа любовта си.

Лорън нямаше търпение.

* * *

Рот беше разтревожен. Полета с хеликоптера беше твърде кратък. Нямаше представа защо Джъстис иска да говори насаме с него и не му се понрави, че трябваше да остави Лорън сама на рецепцията с една от жените Видове. Половинката му като че ли не възразяваше. Беше приятелски настроена, а жената Нов вид изглеждаше щастлива, че ще си побъбри с човек.

Рот се вгледа в Джъстис, който седеше зад бюрото си. Затвори вратата зад себе си и бавно го приближи.

— Взех си половинка и тя се съгласи да живее с мен в щаба. — Тялото му се стегна и той зае позиция за бой, готов за схватка, ако Джъстис не позволи Лорън да остане с него. — Брас каза, че може.

Джъстис вдигна вежди, изражението му беше неразгадаемо и посочи пред себе си.

— Моля те, седни!

— Предпочитам да остана прав.

— Успокой се, Рот! Радвам се, че си си взел половинка. Никога не бих те накарал да се разделиш с нея и съм щастлив, че е съгласна да живее с теб в щаба. Знам, че това сигурно е било трудно решение за

един човек. Те са свикнали на много повече свобода и да ходят, където си пожелаят във външния свят. Моля те, седни!

Рот се настани на стола, все още напрегнат, но облекчен, че Джъстис не го накара да остави Лорън зад защитните стени на НСО.

— Защо сме тук?

— Исках да се срещна с половинката ти, моята жена също пожела да се запознае с нея. Искахме и да ви поздравим.

— Можеше да го направиш по телефона или да я поканиш и тя да присъства.

Джъстис се усмихна.

— Копнееш да си насаме с половинката си. Разбирам те и съжалявам, че ви измъкнах от леглото. — Мъжът се поколеба. — Свободен си отскоро. Бих искал да споделя с теб информация за човешките половинки, която може да ти е от полза. Затова пожелах първо да поговорим насаме.

— С Лорън сме различни, но се обичаме. И двамата се стараем да се получи.

— Радвам се да го чуя! Когато си вземем половинка, това е всичко за нас, но понятието е непознато на хората. В техния свят хората се женят.

— Знам.

— Добре. Ето и първия ми съвет. Попитай я дали ще се омъжи за теб. Разгледах досието ѝ. Тя има семейство, което ще те приеме полесно, ако си неин съпруг. Те не биха разбрали, че да бъде твоя половинка е много по-обвързващо. Бракът ще ги увери, че си за постоянно в живота ѝ. Моята половинка, Джеси, ще се обади тук-там и до час може да дойде свещеник, ако желаеш да сключите брак.

— Добре. Искам Лорън да е щастлива.

— Така и предположих. Тим изпрати екип до дома ѝ, за да събере дрехите ѝ, а аз помолих един от тях да погледне в кутията ѝ за бижута, за да ни каже какъв размер пръстен носи. — Джъстис имаше объркан вид. — По някаква причина им трябва пръстени. Това е начин да покажат, че принадлежат на един мъж и очакват половинките им също да носят пръстен, за да покажат на другите жени, че принадлежат само на една. — Джъстис вдигна лявата си ръка, за да покаже златния кръг. — Виждаш ли? Не го нося постоянно, тъй като с Джеси успяхме да запазим брака си в тайна от пресата, но го слагам, когато съм у дома и

в офиса. В началото чувството е странно, но с времето ще свикнеш да имаш нещо на пръста си.

— Как да получа пръстени?

— Джеси ще се погрижи.

— Ще ѝ бъдем благодарни!

— Урок номер две. Човешките жени обичат романтиката. Не се притеснявай! Това означава да им правиш изненади, които засвидетелстват любовта ти, и да обръщаш внимание на дребните неща, които имат значение за нея.

— Това означава да бъдеш половинка и ние точно така правим. Опитваме се да ги направим щастливи и ги поставяме на първо място.

— Добри сме в това. Просто трябва да се научим да не сме толкова прями. Недей да благодариш на Джеси. Тя иска да кажеш на половинката си, че НСО са поели организацията на всичко, когато ѝ предлагаш брак. Това не е лъжа, действително НСО направи всичко, след като Джеси е смятана за една от нас, а и тя впрегна доста от нашите хора да ѝ помагат. Доверявам се на половинката си по този въпрос, а тя каза, че твоята ще бъде „зашеметена“ от романтичния жест. — Джъстис се засмя. — Не споря с половинката си, когато става дума за човешките неща. Това е и урок номер три.

— Да не споря с половинката си, когато се отнася за човешките неща?

— Точно така. Не можеш да спечелиш, а и лично аз винаги научавам нещо ново. Хората са коренно различни от нас. Това е урок номер четири.

— Благодаря ти!

— Урок номер пет е лесен — просто бъди себе си. Те са наясно, че сме Видове, приели са ни, каквито сме и са избрали да бъдат с нас, а не с човешки мъже. Не се опитвай да бъдеш нещо, което не си, като мислиш, че това ще я направи по-щастлива. Очаквай да отговаряш на много въпроси, когато тя не разбира нещо за нас, бъди честен и помни, че сме властни по природа. Опитай се да не прекаляваш.

— Благодаря ти, Джъстис! — Рот кимна. — Ще го запомня.

Ръководителят на Новите видове се изправи.

— Имаш ли други въпроси?

— Тя иска да живеем тук, в Хоумленд, когато задълженията ми със специалния отряд приключат. Има приятелка във външния свят и

би искала да поддържа връзка с нея. Те са много близки.

— Ще се справим. Приятелката ѝ е добре дошла тук.

— Не искам с половинката ми да живеем в общежитието.

— Ще ти бъде дадена истинска къща, Рот. Общежитието беше вече построено, когато ни дадоха Хоумленд и затова го използваме. Нашите мъже обичат да са заедно и е по-лесно за тях да живеят в близост до работното си място. Мъжете, които имат половинки, и някои от по-висшите офицери предпочитат по-просторно и усамотено място. Ще се погрижим за това.

Камък падна от раменете на Рот.

— Ще бъда най-добрата половинка на света!

Джъстис се изправи и му се усмихна.

— Зная. Поздравления!

* * *

— Наистина? — засмя се Лорън. — Отказваш да си вземеш половинка?

Брийз кимна.

— Ние харесваме свободата си, а нашите мъже са прекалено покровителствено настроени и обичат да ни държат близо до себе си. Просто бъди твърда с своята половинка. Направи, както ти казах.

— Не се притеснявай! — Тя наистина харесваше жената от Новите видове. — Мога да се справя, ако се случи, но Рот е чудесен!

— Нашите мъже никога не правят нещо половинчато, уверявам те.

Лорън замълча за миг, несигурна дали може да зададе въпроса, който я тревожеше.

— Половинката на 140 оцеля ли? С Рот не знаем нищо.

— Стабилизирана е — кимна Брийз. — Половинката ѝ е с нея, а нашите лекари знаят какво ѝ е направено. Не съм сигурна за подробностите, но те се надяват на пълно възстановяване. Просто ще ѝ трябва време, за да възвърне силите си.

— А какво стана с другите?

— Те се приспособяват много добре към свободата — засмя се другата жена. — Един от тях непрестанно ме пита дали ще споделя

секс с него, но има доста проблемен характер. Мъжете от кучешкия вид могат да са много агресивни, когато искат нещо. Този отдавна не е бил с жена и сега се опитва да си навакса.

— Да не би да е същият, който ядоса Миднайт и тя го просна на пода?

— Точно той. — Брийз погледна към вратата и се усмихна. — Половинката ти и Джъстис идват насам. Точно както ти казах. Джъстис е дал на Рот някои полезни съвети за живота с човешка жена. Ние винаги се грижим за нашите и искаме те да са щастливи. Сега ти също си от Новите видове.

— Благодаря! Това означава много за мен! — Лорън беше искрена.

Високата жена се изправи.

— Добре, задълженията ми на бавачка свършиха. Имам тренировка, в която трябва да се включа. Няколко от новите членове на специалния отряд са тук, защото боят с нашите мъже им помага да подобрят уменията си. Харесва ми да ги гледам, а понякога обичам и да се включавам. Човешките мъже си мислят, че една жена не може да ги победи и на мен ми е забавно да гледам шока им, когато ги поваля на земята. — Тя намигна. — Освен това обмислям в някой момент да споделя секс с човешки мъж. Най-добрата ми приятелка ми каза доста интересни неща по въпроса.

— Какви неща?

Брийз се отправи към вратата.

— Ти би го сметнала за „твърде много информация“. Запозната съм с този израз. Честито обвързване, Лорън! Добре дошла в семейството!

Вратата към коридора се отвори секунда, след като Брийз излезе и от там ѝ се усмихна Рот. Мъжът зад него я накара да се почувства нервна и тя искрено се надяваше, че няма да се изложи. Джъстис Норт беше знаменитост, а тя никога не беше срещала такава.

— Добре ли си? — Рот подуши въздуха. — Къде е Брийз? Усецам аромата ѝ, но си е тръгнала. Помолих, докато говоря с Джъстис, жена да ти прави компания.

— Тя излезе преди секунди. Много е мила. — Лорън погледна към Джъстис и бузите ѝ поруменияха, когато той ѝ се усмихна. На живо изглеждаше много по-привлекателен. — Здравейте!

— Добре дошла в Хоумленд, Лорън! — кимна ѝ Джъстис. — Бих се ръкувал с теб, но половинката ти ще иска да счупи ръката ми, ако те докосна. Ще научиш, че той няма да реагира добре, когато друг мъж приближи твърде близо до теб. За нас това е инстинктивно действие.

Вратата, през която излезе Брийз, се отвори и от там влезе червенокоса жена, облечена с черна тениска, дънки и рокерски ботуши. Огнената ѝ коса стигаше до бедрата. Тя отиде право при Джъстис, прегърна го през кръста и се облегна на него. Погледът ѝ се съсредоточи върху Лорън.

— Аз съм Джеси — усмихна се жената. — Джъстис е мой съпруг и половинка. Чухме какво си направила, за да настроиш онзи задник срещу другите похитители и как си успяла да го подведеш да ни се обади. Изключително съм впечатлена. Справила си се страхотно.

— Благодаря! Бях ужасена и просто извадих късмет.

— Е, всичко свърши и вече си в безопасност. Това е важното.

— Хванахме ги всички.

Джеси се обърна към съпруга си, от когото дойде тази реплика.

— И това също. — Жената отново се съсредоточи върху Лорън. — Надявам се, че няма да възразиш, но организираме малко парти във ваша чест. Винаги, когато някой си вземе половинка, това е голямо събитие и всички му се радват.

Лорън се изненада от новината, но не попита защо го правят.

Джеси изглежда разбра объркването ѝ и обясни.

— При всичките мръсотии, с които медиите ни засипват, враждебно настроените групи и периодичните отвличания, добрите новини са повод за празнуване тук. Надявам се, че нямаш против.

— За нас е чест! — каза Рот и притегли Лорън по-близо до себе си, за да я прегърне. — Ако обичате, може ли да поговорим насаме, преди да се присъединим към вас?

— Разбира се! — усмихна се Джъстис. — Ще ви почакаме навън.

Докато наблюдаваше как двойката излиза, Лорън се зачуди защо Рот искаше да останат сами. Той изчака вратата да се затвори, пусна я, седна на един от столовете и я взе я скута си.

— Ще имаш ли брак с мен?

Тя се изненада, а сърцето в гърдите ѝ пропусна един удар.

— Питаш ме дали ще се омъжа за теб?

— Да. Брак. Това е човешка церемония и семейството ти ще знае, че любовта ми към теб е искрена. Ти си моята половинка и аз искам роднините ти да разберат, че уважавам човешките традиции.

— О, беччо! Да! Ще се омъжа за теб!

— Добре — усмихна се той. — Надявах се, че ще се съгласиш. НСО урежда сватбата ни и ще имаме и еднакви пръстени.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които тя не се опита да спре.

— Това е много мило и баба ми наистина ще се влюби в теб. Тя щеше да е доволна, че сме заедно, но ще бъде на върха на щастието, че няма да е необходимо да обяснява на всички, че ние просто живеем заедно. Мисля, че церемонията би помогнала и на мен да се чувствам наистина обвързана. Не искам нищо голямо, просто нещо обикновено и весело.

— Ще се погрижа да получиш всичко, което желаш.

С това я накара да го заобича още повече.

— Можем да го направим днес.

— Днес? — *Уау, той не спира да ме удивлява!*

Страх помрачи лицето му.

— Това лошо ли е?

— Не. Ни най-малко. За мен няма значение в кой ден, час или на кое място, с удоволствие ще се омъжа за теб. Семейството ми ще ме разбере защо не съм изчакала, но имам една молба.

— Всичко, което поискаш!

— Искам Аманда да присъства.

— Обади ѝ се — Рот кимна към телефона на бюрото в отсрещния край на стаята. — Покани я. Кажй ѝ да дойде, а аз ще информирам за нея на портала. Те ще я доведат при нас.

Лорън се наведе и го целуна. Мъжът изръмжа и завладя устата ѝ, а тя трябваше да му признае, че бързо се учи, когато страстта бушува помежду им. Можеше да целува страхотно. Той беше този, който прекъсна целувката, задъхан и с потъмнял от желание поглед.

— Обади ѝ се и нека побързаме с този брак. Искам да се чифтосам с теб!

— И аз искам!

Вида я вдигна от скута си и я изправи на крака.

— Обади се! Аз ще кажа на Джъстис, че искаме свещеник и пръстени. Когато си готова, ела навън!

Лорън набра Аманда и преглътна поредната доза сълзи. Не можеше да повярва колко се промени живота ѝ от мига, в който влезе в онзи стар склад. Приятелката ѝ вдигна на третото позвъняване.

— Ъм, здравейте?

— Защо звучиш толкова неуверена? Здравей ли е, или не? — пошегува се Лорън.

— Лорън! Видях кой се обажда и не можах да се сетя защо биха ми звънили от Хоумленд.

— Ще се омъжвам.

— О! Боже! Мой! Няма начин! Ти, късметлийска кучко!

— Ще ми дадеш ли назаем синята рокля, която си купи за коледното парти? Много ми харесва!

— Няма да си облечена в бяло? — изсумтя Аманда. — Шегувам се! Но щеше да е доста забавно, нали? Не само ще ти я дам назаем, подарявам ти я. Ще ти организирам ли моминско парти? Може да си наемем стриптийзъори.

— Не. Единственият сексапилен мъж, когото искам да гледам гол, е Рот.

— Да. Вярно. А и вероятно той изглежда по-добре от всеки, когото бих могла да наема.

— Флейм обади ли ти се?

— Да. — Част от щастието в гласа на Аманда се изгуби. — Имали някакъв проблем на север в Резервата и му се наложило да замине там за няколко седмици, но обеща да ми звънне, щом се върне. Все пак се обади, нали? Това трябва да означава нещо.

— Да. Ще ти звънне.

— Надявам се, защото съм някак обсебена от него, но ще говорим за това по-късно. Кога е щастливият ден? Ще разграбя някой секс магазин и ще накупя сума неща, които да му покажеш как се използват. Или пък не. Имат ли секс магазин в НСО?

— Не знам, но ще трябва да почака.

— Защо?

— Денят е днес. Вземи роклята, облечи нещо, с което искаш да бъдеш на сватбата ми, и се мятай в колата. Аз съм в Хоумленд.

— Стига бе! — изкрещя Аманда.

— Истина е. А ще може ли да прибереш Тайгър за няколко месеца?

— Разбира се! Къде ще бъдеш?

— Не може да казваш на никого за това. Ще се справя със семейството си по-късно. Ще живея с Рот, но там не можем да се грижим за Тайгър. Веднага щом е възможно, ще си вземем по-голямо жилище и тогава ще си прибера котарака.

— Уау! Това е много готино. Все пак бях твоят шофьор по време на бягството, така че какво е за мен една сватба в последния момент?

— Ти си върхът!

— Кажи го на Флейм, когато се върне. Вече имаш връзки с Новите видове.

— Нямах проблеми — засмя се Лорън. — Донеси си и фотоапарата. Искам снимки от сватбата.

— Разбира се! Ще взема дори и видеокамерата. Ще искаш да заснемеш медения си месец. Този твой мъж е супер секси.

— Остави видеото вкъщи — засмя се Лорън. — Няма да записвам секс. Това е по твоята част.

— Ще го кача в нета и ще го изпратя на всичките кльоцави кучки от гимназията, които ни обиждаха.

— Не би го направила.

— Права си, но щеше да е забавно, нали? Тогава определено щяха да разберат смисъла на израза „колкото по-голямо, толкова по-добре“.

Лорън отново се засмя.

— Побързай и идвай тук! Моля те, не забравяй синята рокля! На портала ще те очакват.

— Не започвайте без мен!

— Не бих си го и помислила. — Лорън затвори и излезе от офиса. Рот я чакаше пред вратата.

— Готова ли си за купона?

Младата жена погледна в красивите му очи.

— Да!

ГЛАВА 20

Лорън огледа стаята и едва преглътна сълзите си. Нейното собствено легло беше поставено в ъгъла и заемаше голяма част от пространството, но жестът беше трогателен. Из помещението блещукаха свещи на батерии, разпръснати по всички повърхности, а на малка маса в края на леглото беше оставена храна. Младата жена се обърна, за да погледне Рот.

— Толкова е романтично!

Мъжът ѝ се усмихна.

— Исках да знаеш, че това е твой дом и си помислих, че леглото ти ще ти помогне да свикнеш по-лесно. Тим и специалният отряд се погрижиха за останалото. Те знаят, че се съгласи да станеш моя половинка и че се оженихме. Казаха, че това е подарък за медения месец. Дрехите ти също са тук, но нямам къде да ги прибера. Момчетата сглобяват нещо като гардероб, който утре ще бъде поставен до стената на банята. Ще сложим и телевизор.

— Рот, обичам те! — сълзите се стекоха по страните ѝ.

Той изръмжа, ритна вратата, за да я затвори и придърпа младата жена в обятията си.

— Нещо грешно ли направих?

— Това са сълзи от щастие. Толкова си сладък!

Той я вдигна по тялото си.

— Не съм сладък.

— Напротив, такъв си!

— Онова, което в момента си мисля, изобщо не е сладко. — Той я занесе до леглото, където спря. — Искам да разкъсам красивата ти рокля и да те взема изотзад.

— Пусни ме!

Той я остави да стъпи на земята и се отдръпна няколко крачки.

— Извинявам се!

— Недей! — Лорън се пресегна назад. — Искам да запазя роклята, но съм изцяло за секса. — Тя му намигна. — Събличай се,

бебчо! Яденето може да почака.

Устните му се извиха в похотлива усмивка и той се наведе, за да свали ботушите си. Лорън разкопча ципа на роклята, която ѝ даде Аманда, хвърли я в края на леглото и свали бельото и обувките си. Съблече се по-бързо от Рот и се покатери върху леглото, където застана на ръце и колене.

Новият вид изръмжа, докато сваляше панталоните си и я последва след миг. Изправи се на колене зад нея и хвана бедрото ѝ с една ръка, докато с другата покри топлатата ѝ сърцевина.

— Разтвори по-широко бедра за мен. Вече си мокра. — Гласът му се задълбочи, докато пръстите му галеха клитора ѝ. — Имам нужда от теб!

Лорън можеше да си представи. Тялото я болеше за него. Сватбата беше всичко, за което можеше да мечтае. Барът беше пълен с Нови видове, Шадоу и Аманда стояха от двете им страни, а свещеникът проведе кратка, но красива церемония. Позираха за снимки и след това тя научи нещо ново за съпруга си. Мъжът обичаше да я прелъстява на дансинга.

Беше цяло мъчение, докато се триеше в нея, ръмжеше и я целуваше по шията. Усещаше твърдия му член срещу корема си и ѝ се искаше да намери най-близката празна стая, където да консумират брака си. Вместо това, хеликоптерът ги отведе обратно в щаба, където най-после останаха сами. Сега ѝ стана ясно, защо Рот толкова протакаше прибирането им у дома. Давал е време на момчетата да подредят стаята им за медения месец.

Бавното плъзгане на пръста му по чувствителното снопче от нерви я предизвикваше да люлее бедра срещу ръката му. Тя изстена и вирна задниче към него, като в същото време той се наведе над нея. Тежкото му дишане отекна в ушите ѝ, а леглото се разлюля, когато Рот постави колене от външната страна на нейните. Мъжът спря играта с пръста, отдръпна ръка и Лорън усети как главичката на члена му се плъзга във влажната ѝ женственост. Първоначално леко я подразни, докато тя не издържа и задъхано запротестира.

— Моя! — изрече дрезгаво той.

— Изцяло твоя! — Лорън никога нямаше да се умори да му го повтаря.

Тя заби нокти в завивките, когато Вида тласна бедра и бавно я изпълни, разтегна я и заяви своите права. Прилепи се към извивките на тялото ѝ и се подпря с една ръка до главата ѝ. Когато беше напълно в нея, спря.

— Обичам да съм в теб. Кажи ми, ако съм твърде груб.

— Добре, но не мисля, че това е възможно.

Рот изръмжа, леко захапа рамото ѝ и от леката болка вагиналните ѝ стени се свиха. Другата му ръка обгърна кръста ѝ, пръстите му намериха клитора ѝ и започнаха трескаво да го гаят. Обладаваше я бавно, след това забърза ритъма, докато в стаята се чуваше само тежкото им дишане и звукът от ударите на бедрата му по дупето ѝ.

Младата жена разбра защо Рот толкова харесва кучешката поза. Можеше да се контролира, когато тя беше прикована под него. Начинът, по който се движеше, я възбуждаше до крайност. Съпругът ѝ не просто тласкаше по един и същ начин, както го правеха повечето мъже. Той променяше ъгъла на проникване и използваше нейните реакции, за да разбере кое ѝ доставя най-голямо удоволствие. Когато уцели едно местенце, което почти я доведе до оргазъм, той започна да тласка там бързо и силно, безмилостно.

Лорън се напрегна и изкрещя, когато удоволствието я заля. Членът на половинката ѝ набъбна и Рот отметна глава и също изкрещя в своето удоволствие. Бедрата му удряха дупето ѝ в стегнат ритъм, за да удължи насладата и на двама им, докато най-накрая се успокои.

— О, да! — въздъхна Лорън. — Сега кучешката поза и на мен ми е любима!

Рот наведе глава, целуна я по врата и се засмя.

— Мъжете от кучешкия вид я правят най-добре.

Тя се засмя, а той бутна и двамата да легнат настрани, прегърнал я плътно като лъжички в чекмедже, и сложи ръката си под главата ѝ. Младата жена изви леко глава, за да може да го погледне в красивите очи.

— Така е, правиш го идеално!

— Ще го повторим отново, любима! Почини си! — Гласът му бе дълбок от желание, а членът му вътре в нея трепна. — Ще ти докажа, че съм правилният мъж за теб.

— Вече го доказа, но нямам нищо против да продължаваш да ме убеждаваш по всяко време.

Той се усмихна.

— Не мога да ти се наситя! Ароматът ми вече е върху теб. Настроен съм властно и собственически. Постоянно ни повтарят, че нашият вид има дълбоко вкоренена нужда да контролира хората около себе си, но ти си тази, която контролира мен. Щом ме погледнеш, изпитвам желание да направя всичко възможно, за да си щастлива.

— Мисията ти е изпълнена. Щастлива съм!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.